Bodleian Libraries
UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries
and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

45. 1177.

CHOLIAMBICA POESIS GRAECORUM

BABRII

FABULAE AESOPEAE

CAROLUS LACHMANNUS

ET AMICI EMENDARUNT

CETERORUM POETARUM CHOLIAMBI

AB AUGUSTO MEINEKIO COLLECTI

ET EMENDATI

BIBLIOTHECA BODLEIANA

BEROLINI

TYPIS ET IMPENSIS GE. REIMERI

A. 1845.

BIBLIOTHECA · BODLEIANA ·

PRAEFATIO CAROLI LACHMANNI.

Ab illustri viro Abelo Villemain, publicae institutionis in Gallia summo praeside, in Graeciam veterum codicum excutiendorum gratia missus Minoides Menas Macedo praeter alia minoris momenti rettulit Babrii fabellarum Aesopearum maiorem partem ex codice laurae montis Atho a se descriptam. his tam insignis tamque insperati muneris auctoribus omnes eruditos gratias agere maximas convenit: editori autem, Iohanni Friderico Boissonado, subirasci licet, qui opus a viro excellente sibi commissum neque re neque tempore nostro satis dignum effecerit. quod fortasse in sene aequius ferri posset, nisi idem litteris ac studio honorem suum invidisset, cum se his carminibus emendandis testimonium edere scripsit *promptissimi obsequii*, quasi criticum faceret

viri excellentis mente clemente edita

oratio, et obsequium non modo amicos pareret sed sollertiam.

Itaque postquam Parisinae editionis exemplaria in manus nostras venerunt, quod factum est post medium mensem novembrem, et ego et Augustus Meinekius librum aliqua cum cura perlegimus: mox cum ab utroque observata inter nos communicabamus, supervenit edita a Friderico Dübnero ad Fridericum Iacobsium epistula, in qua et multa eadem erant et aliqua nova. tunc Immanuel Bekkerus, qui nobis in primis novae editionis curandae auctor fuerat, ipse in laboris consortium venit emendanda sententiarum distinctione et vocabulorum scriptura. isque praeterea non

solum iudicio suo nos adiuvit, sed etiam quaedam a nobis festinantibus praetermissa egregie correxit. subinde venerunt consilio nostro cognito ab amicis sponte missae emendationes, primum Lipsia a Mauricio Hauptio, tum Gottinga a Friderico Wilhelmo Schneidewino, postremo ante paucos dies a studiorum nostrorum parente Godofredo Hermanno. horum omnium nullus est quin aliquid quod ceteros fefellisset viderit: ceterum tam multa sunt omnium communia, ut ne apponenda quidem nomina censuerim, nisi ubi consensus fidem facturus esse videretur. quae Boissonadus correxerat, eis Athoi codicis scripturam in margine subieci notatam littera A: nomen eius adscripsi laudabilioribus inventis, ita, B: ubi nihil vitii subesse suspicatus erat, nominis notam Athoi codicis scripturae addidi, hoc modo, AB. commenta vel mea vel aliorum ea quae nobis a veritate abhorrere videbantur nulla commemoravi: paucula tamen minus certa etiam in seriem versuum recepi, ne morarer eos qui has fabellas delectationis causa legere volent. hic ceteras nominum notas, quibus usus sum, subiungam: tum de poeta eiusque aetate dicam accuratius. C littera notatur Corais fabularum Aesopearum collectio, D Dübnerus, F fabulae a Francisco de Furia ex bibliotheca Vaticana editae, G Iohannis Georgidae gnomologium, H Godofredus Hermannus, L Lachmannus, M Meinekius, S Suidas, T Tyrwhitti dissertatio de Babrio cum appendice, V Vossianus codex Dosithei a Böckingio editus.

De nomine poetae controversia est. *Βάβριον* dicere solet Suidas, dicit Avianus, *Βαβρίαν* Tzetzes: utramque formam exhibet Suidas in *Βαβρίας ἢ Βάβριος*. horum nullus satis locuples auctor est, neque videntur aliud de eo legisse quam quod libro praescriptum esset, *Βαβρίου μυθίαμβοι*. sed Athous codex minus vere *Βαλεβρίου*, *Βαλερίου* ex ignoto libro doctus Anglus a quo factum apographon fabulae 58 Harleiano cuidam codici inest. *Γαβρίου*

ἔλληνος τετράστιχα Aldus praescripsit fabellis tribus et quadraginta, quarum postrema est Babrii duodecima tredecim versibus comprehensa. *) de tempore et patria poetae nihil est apud Suidan: ipse se Arabum fraudes expertum dicit (57, 12), saepius Branchum puerum alloquitur (pr. 1, 2. 10. 17. fab. 18, 15. 74, 15), quem eundem videtur dicere filium βασιλέως Ἀλεξάνδρου (pr. 2, 1): postquam coeperit Aesopea versibus pangere, alios successisse, qui doctiorem et griphis similem poesin protulerint (pr. 2, 11).

A postremis faciemus initium. ex illis fabulis obscura oratione compositis superesse suspicor quae apud Suidan leguntur hexametro et elegiaco metro scripta. ea in unum collata ab Ioachimo Henrico Knochio in fine Babrii et in programmate Torgaviae anno 1838 edito hic subiciam appositis Babrii fabularum numeris.

36, 2 ἠχήεις ἐτάνυσσε βαλὼν προκάρηνον ἀήτης....
4 ἔστασαν, οὐδὲ κόμας ψαφαρῇ μεμίαντο κονίῃ....
64, 1 Αἰπεινῇ ἐλάτῃ ἔρισεν βάτος. ἡ μὲν ἔειπεν
καὶ ναῦς καὶ νηοὺς τεμνομένη τελέειν....
7 "αἰπεινὴν ἐλάτην ἔρις ὤρορεν αἴσυλα φάσθαι....
66, 8 τοὔνεκα τὴν ἰδίην οὔτις ὄπωπε δύην.
67, 1 Ἐς βίοτον κοινωνὸς ὄνῳ γένετ' ὠμοβόρος λίς....
5 "τοῦτο μὲν οὖν πρῶτον λάχος οἴσομαι........
93, 2 .... μετὰ δὲ σφίσι πιστώσαντο
συνθεσίην . . . .
4 πικροὶ μέν τε λύκοισιν, ἀτὰρ χιμάροισιν ἀκηδεῖς....
95, 18 οὐδέ οἱ οὐδ' αἴθων ἅδε πάρδαλις, οὕνεκα θυμοῦ
ἐμπλείη, τὸ δὲ πολλὸν ἀγήνορα μέμφετο τίγριν....
37 κερδοῖ φηλωθεῖσα θοὴ κεμάς, ἐγγύθι δ' ἔστη

*) Aldus duobus exemplaribus usus est, ex quorum altero hanc fabulam edidit p. 57, ex emendatiore inter Latina pagina ultima editionis a. 1505. priore loco habet ἐξεποτήθη — ἀηδὸν — χελιδὼν ἔφη — ἐπίμιξις τ' ἀνθρώπων — ἀναφλέγει, altero ἐξεπωτήθη — ἀηδόν — χελιδών φησι — ἦτε μίξις ἀνθρώπων — ἀναφλέξει.

ἠπεδανοῖο λέοντος . . . .

59 ἡ δὲ πελιδνωθεῖσα καὶ ὄμμασι λοξὸν ὑποδράξ
ὀσσομένη . . . .

96 καί οἱ πορφύροντι διακριδὸν ἀμφὶς ἕκαστα . . . .

108, 1 Θέντο μετ' ἀλλήλοισιν ἑταιρείην μύε δοιώ
οὐ καθ' ὁμὰ ζώοντες. ὁ μὲν κατὰ νειὸν ἐρήμην
ἐτρέφεθ', ὃς δὲ δόμοισιν ἐν ἀφνειῶν τρέφετ' ἀνδρῶν . . . .

11 ἔνθ' ἵνα μοι βίος ἐστίν, Ἀμαλθείης κέρας αἰγός . . . .

31? λέξομαι ἐν μυχάτῳ· κλισίη δέ μοί ἐστιν ἑτοίμη . . . .

115, 5 "τίς γάρ ἐμοί σεο μισθὸς ἐπάξιος, ἥν σε διδάξω
ὑψοῦ ὑπὲρ πόντοιο μεταχρονίην ποτέεσθαι;" . . . .

9 . . . . ὅθι στυφελῶν ἐπὶ πετρῶν
ὀστρακόεντά τε νῶτα καὶ ἀγκύλα γυῖα κεάσθη . . . .

11 "οὔτι δίκης ἀπάνευθεν ἀεικέι δάμναμαι οἴτῳ . . . .

122, 7 ἔκ μοι σκῶλον ἔρυσσον, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν ὁπλῇ . . .

139 ὣς φάσαν· οὐδὲ ἄναξ ἄνεως ἦν . . . .
. . . . τί γὰρ σθένος ἔσκε σιδήρῳ,
ὑμείων εἰ μή οἱ ἐνὶ στειλειὸν ἀρήρει;"

144 . . . . ἀλλὰ Λίβυσσα
στρουθὸς ἁλισκομένη πλάζε καὶ ἀμφοτέρους . . . .

pauca in his mutavi: fabula 64 legebatur *Αἰπειναῖς ἐλάταις*, 93 *πικρῇ* et *ἀκηδής*, 95 *κέρδεσι φηλωθεῖσα*. librum unde haec sumpsit Suidas *μύθους* vel *μυθικὰ* dicere solet: semel in *ἑταιρεία* Babrii nomen adscriptum est; ne hoc quidem male: nam poeta nullas alias nisi Babrianas fabulas vel novisse vel tractasse videtur, easque grandioribus verbis ornatas in versus dactylicos transfudisse. idque ipsum illud esse puto quod in eo Babrius reprehenderit, cum dicit

εἰσῆλθον ἄλλοι καὶ σοφωτέρης μούσης
γρίφοις ὁμοίας ἐκφέρουσι ποιήσεις,
μαθόντες οὐδὲν πλεῖον ἤμε γινώσκειν.

hic igitur Aviano simillimus fuit, cuius ex XLII fabulis viginti quinque ad Babrii exemplum tam accurate expressae sunt ut saepe vel minima orationis ornamenta referant; quamquam hunc etiam alios aliquando auctores secutum

esse constat, velut in fabula 30, quae est huius modi (emendabo autem in transcursu).

Vastantem segetes et pinguia culta ruentem
liquerat abscisa rusticus aure suem,
ut memor accepti referens monumenta doloris
ulterius teneris parceret ille satis.
rursus in exculpti deprensus crimine campi
perdidit indultae perfidus auris onus.
nec mora, praedator segeti caput intulit horrens:
poena sed insignem congeminata facit.
hunc domini mensis captum dedit ille superbis,
in varias epulas plurima frusta secans.
sed cum consumpti dominus cor quaereret apri,
inpatiens fertur quod rapuisse coquus,
rusticus hoc iustam verbo compescuit iram,
adfirmans stultum non habuisse suem:
'nam cur membrorum demens in damna redisset
atque uno totiens posset ab hoste capi?'

haec enim Babrius narrare non potuit, cum illud ipsum in quo summa est in fabula 95 posuerit. ceterum aetas Aviani recte disputari non prius poterit quam carmina eius fuerint emendata. nam quod Titiani apologorum nullam mentionem fecit (quod unum habet suae opinationis fundamentum Henricus Cannegieterus), eum si vel maxime nosset, ne poterat quidem post Babrii iambos et Phaedrum commemorare Babrianas fabulas soluta oratione Latinas factas: hanc enim ipse Cannegieterus putat esse illam, quam Ausonius epistula 16, 78 se ad Probum mittere scribit,

Aesopiam trimetriam,
quam vertit exili stilo
pedestre concinnans opus
fandi Titianus artifex.

quamquam fuerunt etiam fabulae Graecis versibus iambicis non claudis scriptae, quarum duo quod scio supersunt exempla. sumptum inde apud Suidan proverbium extat, sa-

tis recte scriptum, nisi quod *δέ* addendum fuit; hoc potius quam *γέ*, quod cur omitteret Suidas causa nulla erat.

. . . . νῦν δὲ σωθείην, ἵνα
ᾖ μοι δίδαγμα τοῦτο τοῦ λοιποῦ χρόνου."

παρὰ τὸν μῦθον εἴρηται τοῦτο τῆς μανθανούσης χελώνης ἵπτασθαι παρὰ τοῦ ἀετοῦ καὶ πεσούσης. quorum nihil simile est in eadem fabula apud Babrium 115, 11: fabulatores vulgares (Cor. 61) neutrum secuti sunt. integram autem fabulam, eamque neque a Babrio neque a ceteris expressam, Franciscus de Furia edidit ex Vaticano codice (359, Cor. 409), in qua nobis iuvenilis Christoph. Schneideri diligentia non multa corrigenda reliquit. ea his versibus concepta est.

Τόποις ἐρήμοις ἐμπλανώμενος λύκος
κλίνοντος ἤδη πρὸς δύσιν ποθ' ἡλίου
δολιχὴν ἑαυτοῦ τὴν σκιὰν ἰδὼν ἔφη
" λέοντ' ἐγὼ δέδοικα τηλικοῦτος ὤν;
πλέθρου δ' ἔχων τὸ μῆκος οὐ θηρῶν ἁπλῶς
πάντων δυνάστης ἀθρόων γενήσομαι;"
λύκον δὲ γαυρωθέντα καρτερὸς λέων
ἑλὼν κατήσθι'. ὁ δ' ἐβόησε μετανοῶν
" οἴησις ἡμῖν πημάτων παραιτία."

Ad definiendam aetatem Babrii veniendum est. eo Phaedrus nusquam usus est: Avianum incerti saeculi poetam fabulas eius expressisse vidimus: idem fecit saeculo secundo ad finem vergente vel tertio incipiente Iulius Titianus orator Frontonianus, fecit ipso Babrio vivente alius poeta Graecus vel plures. in his omnibus nihil inest quod Bentleii sententiam confirmet, cui Babrius esse visus est ex novissima aetate bonorum scriptorum (*"one of the latest age of good writers," dissertation upon Aesop's fables* n. 7); quo puto ab eo tertium saeculum significari vel initium quarti. Dositheus grammatista vel aequalis Titiani fuit vel eo paulo iunior: nihilo minus ne hunc quidem omittere

possumus propter mirabilem Boissonadi errorem. hic enim Branchum illum, ad quem scribit Babrius, non regis alicuius Alexandri, qui tamen multi sunt, filium fuisse suspicatur, sed Severi Alexandri imperatoris. atquin hic Alexander quo tempore Maximini iussu interfectus est, mense Martio anni 235, fuit annorum unde triginta et mensium complurium; ex quo apparet eum natum esse anno 205. iam ille Dositheus magister in usum puerorum Graecorum Latinam linguam discentium Hygini genealogiam Graece et Latine descripsit Maximo et Apro consulibus tertio idus septembres (p. 65), hoc est anno Christi 207: idem vero in priorem illa operis sui partem recepit fabulas Aesopeas duo de viginti, quarum maxima pars oratione prosa compositae sunt neque ullam habent neque cum Babrio neque cum ceteris prosa scriptis similitudinem, sexta decima autem et septima decima ex ipso Babrii opere omnibus versibus descriptae sunt. hinc intellegi potest ipso illo Branchi, ut Boissonado videtur, patre anniculo vel bimo scholarum magistros iam solitos fuisse fabellis oratione soluta compositis admiscere Babrianas ad Branchum scriptas. neque id cuiquam praeter Boissonadum valde mirandum esset, si Augusti temporibus vixisset Apollonius Archibii filius, qui in lexico Homerico p. 10, 13 versibus choliambicis utitur quos Babrii esse et Tyrwhittus recte sensit et Boissonadus concessit. sed in hoc duplex error est, alter Villoisonis, alter Suidae. quorum ille (ad Apollon. prolegom. p. VIII) cum in etymologico magno p. 32 placitum Apollonii Archibii filii a technico refutatum legisset, hunc Dionysium Thracem esse putavit, cum Apollonius Dyscolus intellegendus sit. Suidas autem in Ἀπίων hunc Apionem, sophistam notissimum, de quo Lehrsius noster in epicis quaestionibus suavissime disputavit, μαθητὴν Ἀπολλωνίου τοῦ Ἀρχιβίου fuisse perhibet; quod falsissimum esse totus Apollonii liber clamat, ex quo apparet hunc Apionis auditorem fuisse, qui vanissima

eius commenta cum scholae Aristarcheae disciplina conciliare non posset et ne defunctum quidem acerbius reprehendere auderet: nam plerumque leniter subicit *δύναται δὲ καὶ εἶναι, βέλτιον δέ, οὐκ ἔστι δέ, ἔστι δὲ μᾶλλον, ἡμῖν δὲ φαίνεται,* rarius *οὐχ ὑγιῶς,* semel *κακῶς* p. 126, 1, semel *γελοίως* p. 167, 4. Apionem vero Claudio imperante in vivis fuisse constat, sed obisse prius quam Senecam. itaque Apollonium habemus Babriani operis testem Titiano centum vel pluribus annis antiquiorem. neque ulla causa est cur ipsum Babrium eadem fere aetate vixisse negemus, cum et oratio eius multa habeat ab usu antiquiorum poetarum aliena, et circa eadem tempora rex Alexander fuerit de cuius stirpe nihil constet, ut potuerit etiam Branchum nomine filium habuisse. is est Alexander Alexandri Herodis filii nepos, ex ea gente natus quam Iosephus (antiq. 18, 5 p. 886) statim ad Graecos mores ab Iudaicis descivisse dicit, matrimonio coniunctus cum Iotape Commagenorum regis filia, ipse a Vespasiano rex constitutus *Ἰσσιάδος τῆς ἐν Κιλικίᾳ*: sic enim recte scribere viros doctos puto, cum libri habeant *Ἡσίοδος*. hoc igitur tempore post annum a Christo nato 72 in Syriae et Ciliciae confiniis Babrium fabellas Alexandri regis filio composuisse si dixero, vana specie me ludi non credam donec aliquis ipso Brancho indicando finem imposuerit opinationibus.

Ad Valerii Martialis aetatem Babrium a me referri non mirabitur qui scierit quam illi in versuum choliambicorum arte sint inter se similes. nam ab anapaesto pede in hoc versiculo initium ducere ante hos nemo, eodem fere tempore ausi sunt Persius et Petronius. sed eosdem anapaesto in ceteris sedibus usos esse non possum credere. et Babriana quidem exempla puto me satis feliciter profligasse, epimythiorum scriptoribus eripi non debent: quae in Priapeis sunt (52, 13. 64, 9) et apud Martialem (3, 58, 39. 93, 24. 8, 44, 8), ea procurabunt alii. propriis artium

vocabulis maior apud Graecos libertas est: itaque Babrius anapaestum admisit in κορυδαλλός 72, 20. 88, 8. 17 et in σισύρη 18, 3. 13, nisi quod hoc σύρη scribi malo cum Meinekio. dactylus in Priapeis nullus est, quod non mirandum in tam paucis versibus: Catullus duos habet in primo pede (37, 5. 44, 20), unum in tertio (59, 3), Cn. Mattius unum in tertio, Martialis et Babrius multos utrobique. tribracho Catullus non utitur, semel in tertio pede unus ex Priapeorum scriptoribus (52, 18), item semel in secundo Cn. Mattius, Persius in eodem bis, Babrius in quattuor prioribus saepe, bis etiam in secundo et tertio pede simul, πολὺς δὲ κάλαμος ἑκατέρωθεν (36, 4), μῦς ταῦρον ἔδακεν ὁ δ' ἐδίωκεν (112, 1): hoc enim rarum est, neque a Martiale usquam admissum, cuius artem his exemplis cognoscamus licet. *ingrata lati spatia detinet campi. exercet hilares facilis hortus urbanos. hic farta premitur angulo Ceres omni.* haec et Martialis et Babrius frequentat: rarissima apud Martialem sunt quae subiciam. *exprimere Rufe fidiculae licet cogant. et delicatus opere fruitur eunuchus.*' ceterum tribracho in primo pede Martialis abstinuit: certe duo sola exempla inveni haec, *et anatis habeas* 3, 93, 12, et in epistula libro primo praemissa *an ideo tantum.* in hoc Babrius minus delicatus fuit, sed neuter versibus alibi quam medio tertio quartove pede incisis usus est. itaque Babrio adscribi non debet hoc, ξένοις γὰρ ἐμπρέπων (72, 24), nec ferri potest ὁ δ' ἔμπορος τέχνην ἐπινοεῖ (111, 14), nec veri simile est eum scripsisse, quod tamen pulchrum est de ranis, βαθεῖαν εἰς ἰλὺν ὀκλαστὶ πηδώντων (25, 7). sed spondeo in quintam sedem admittendo quin aliquotiens ad antiquissimorum auctorum licentiam redire voluerit, dubitari non potest. certe de polysyllabis nulla controversia est, qualia sunt λευκανθιζούσας 22. 45, ἀντιζωγρήσας 107, εἰρηνεύοι 39, ἐβλασφήμεις 89, ἠλαφρύνθη 111. sed sunt etiam trisyllaba haec, quae mihi

eius commo
liare non
hendere
δὲ καὶ εἰ
ἡμῖν δὲ
semel γε
in vivis
itaque A
centum
est cur
cum et
rum al
de cu
nomi
dis f
18,
viss
rum
τῆ
cu
n
b

ues solutos non admisit: quare non potest 6, 8 scribi, m si per spondeum liceret, *φυκὶς ἐκύησεν μήτηρ*. deinde erorum duae extremae syllabae non acuuntur, neque rii est hic versiculus 22, 13, *ἀεὶ γὰρ ἕν γε τιλλόμενος μνοῦτο*. nam quae primam longam et medias breves ent, pedem et semissem faciunt, sed raro, *συνθέμενος τοῖς* 30, *σκεψόμενος ὁ θύτης* 54, *ἡμίονος ἀργῆς* 62, φαγε γαστήρ 86, *βουλόμενος ἡμῖν* 119, *καὶ τῷ λίπει ιγόμενος* 61: quorum autem prima brevis est, ea medio rsu duobus contrariis modis posuit, ita, *ξένῃ θελήσας ριβαλεῖν τις αἰκίῃ* 11, *ἀφόβως περιβαλεῖν τίς δ' ἰ-ῦσα μὴ κλαύσῃ* 98, item *παρετίθει τι τῶν ὄντων* 74 *ταὐτὸν παρετίθει δεσπότῃ* 106, et similiter *ὑπὸ φίλων ὠρήθη* 105, *ζευχθεὶς δ' ὑπὸ μύλην* 29; nisi quando ltima brevis est, quo alter modus excluditur, ut *μέγας ύων ἐγένετο* 99. sed haec tetrasyllaba, quorum prima bre-is est, a primo pede arcentur, nec scripsit Babrius sed nterpolator 103, 20 *μακάριος ὅστις*, neque *κορυδαλός* ertia brevi dixisse existimandus est, sed *κορυδαλλὸς ἦν τις* 38. pentasyllaba, ex eo quidem genere de quo nunc agimus, nulla ab eo nisi una certa mensura posita inveni, hoc modo, *γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων* 28, *λέων τις ἐβασίλευεν οὐχὶ θυμώδης* 102, *λέων ποτ' ἐπεβούλευεν ἀγρίῳ ταύρῳ* 97. nihilo minus 3, 2 scribere ausus sum *ἐπισυνάγειν ὡς αἱ μὲν ἦλθον αἱ δ' οὔπω*, quod certe sententiae convenientissimum est, et eadem ratione poeta hexasyllabon aptavit versui, cum dixit 8, 2 *πότερ' ἀναβαίνειν μᾶλλον*. praeter hoc hexasyllabon unum est, sed non a Babrio, *εὐκαταφρόνητον* 82, 11. illud autem praeter cetera animadvertendum est, hunc poetam post duas breves syllabas ultimam vocabuli vocalem non nisi semel elisisse in eo quod modo dixi, *πότερ' ἀναβαίνειν*: quo fit ut versus satis per se suspectus 43, 19 ab eo abiudicandus sit, *σφάλλουσιν ἡμᾶς ἐνίοθ' αἱ πεποιθήσεις*.

videntur partim nulla arte alia difficulter vitari posse. *πόλεις τὰς ἀνθρώπων* 70, *ἀλλ' ἢ δεσμώτην* 97, *ἡμῶν Αἰσώπου* prol. 1, *φησὶ ζωγρήσω* 53, *εἶχε ζητήσει* 61, *πάλαι με ζητήσῃ* et *γρύξαι τολμήσῃς* 95, *χρυσᾶ τικτούσης* 123, *μεθεῖναι τὴν πίστιν* 100. haec omnia eo magis tolerari debere existimo, quod conveniunt cum epicorum quibusdam artibus de quibus exposuit Lehrsius in epicis quaestionibus p. 310 — 313 et p. 315 *. quotiens autem versus in disyllabon vocabulum exit, Babrium a spondeo abstinuisse certum est, neque epimythia absurda et imperite scripta tam anxio poetae adscribere licet.

Anxium hunc poetam dico et difficilem, qui in versibus pangendis asperiora omnia curiose vitaverit. in quo genere magna cum arte cavit nequa brevis ex duabus postremis vocabulorum syllabis sub ictu esset. itaque disyllaba et trisyllaba solet ita collocare ut disyllabum totum ex brevibus aut duae priores trisyllabi pro longa sint, aut disyllabi vel trisyllabi prima cum vocabulo monosyllabo. *τὸν τόπον ἐδείκνυ, ὧν ὁ θεὸς ἐσυλήθη. ἐντεῦθεν Ἄραβές εἰσιν, ἄλλους τε βασιλεῖς. ὡς ξηρὸν εἶδε τὸ θέρος εἶπε, ἀλκῇ μὲν ὁ λέων ὁ δ' ὄνος ἐν ποσὶν κρείσσων. παρῆκε τὸν ἱκέτην ζῶντα, τὸν κώδωνα δι' ἀγορᾶς σείων.* horum postremis similia sunt *ἐπ' ἀχύροισι* 76, *ἐν ἁβρότητι* 131, *ὁ δ' ἀποπηδήσας* 108. quare nullo modo ne hac quidem ratione verum esse potest quod legitur 111, 16 *τούς θ' ἅλας ἐμεμισήκει*, neque Boissonadus 87, 17 ex arte scripsit *εἶπε κορυδαλὸς παισίν* aut 45, 12 *ὁ βουκόλος ἀγέλαστος*, neque 124, 20 scribi debuit *τὸν φίλον ὅ τι δειπνήσει*, neque ferri 116, 16 *κακὸν ἐπιχαίρειν*. dixit tamen poeta in versus initio *ἔγκατα λαφύσσων* 95, 91 et *πλείονος ἔρως γάρ* 123, 7. tetrasyllaborum quaedam licentia, de qua statim dicam, est in *ζευχθεὶς δ' ὑπὸ μύλην* 29, 2. nam ex tetrasyllabis primum ea quae possunt in versu ita collocari ut nulla brevis syllaba sub ictu sit, in

pedes solutos non admisit: quare non potest 6, 8 scribi, etiam si per spondeum liceret, *φυκὶς ἐκύησεν μήτηρ*. deinde ceterorum duae extremae syllabae non acuuntur, neque Babrii est hic versiculus 22, 13, *ἀεὶ γὰρ ἕν γε τιλλόμενος ἐγυμνοῦτο*. nam quae primam longam et medias breves habent, pedem et semissem faciunt, sed raro, *συνθέμενος αὐτοῖς* 30, *σκεψόμενος ὁ θύτης* 54, *ἡμίονος ἀργῆς* 62, *ἐξέφαγε γαστήρ* 86, *βουλόμενος ἡμῖν* 119, *καὶ τῷ λίπει πνιγόμενος* 61: quorum autem prima brevis est, ea medio versu duobus contrariis modis posuit, ita, *ξένῃ θελήσας περιβαλεῖν τις αἰκίῃ* 11, *ἀφόβως περιβαλεῖν τίς δ᾽ ἰδοῦσα μὴ κλαύσῃ* 98, item *παρετίθει τι τῶν ὄντων* 74 et *ταὐτὸν παρετίθει δεσπότῃ* 106, et similiter *ὑπὸ φίλων ἐδωρήθη* 105, *ζευχθεὶς δ᾽ ὑπὸ μύλην* 29; nisi quando ultima brevis est, quo alter modus excluditur, ut *μέγας κύων ἐγένετο* 99. sed haec tetrasyllaba, quorum prima brevis est, a primo pede arcentur, nec scripsit Babrius sed interpolator 103, 20 *μακάριος ὅστις*, neque *κορυδαλός* tertia brevi dixisse existimandus est, sed *κορυδαλλὸς ἦν τις* 88. pentasyllaba, ex eo quidem genere de quo nunc agimus, nulla ab eo nisi una certa mensura posita inveni, hoc modo, *γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων* 28, *λέων τις ἐβασίλευεν οὐχὶ θυμώδης* 102, *λέων ποτ᾽ ἐπεβούλευεν ἀγρίῳ ταύρῳ* 97. nihilo minus 3, 2 scribere ausus sum *ἐπισυνάγειν ὡς αἱ μὲν ἦλθον αἱ δ᾽ οὔπω*, quod certe sententiae convenientissimum est, et eadem ratione poeta hexasyllabon aptavit versui, cum dixit 8, 2 *πότερ᾽ ἀναβαίνειν μᾶλλον*. praeter hoc hexasyllabon unum est, sed non a Babrio, *εὐκαταφρόνητον* 82, 11. illud autem praeter cetera animadvertendum est, hunc poetam post duas breves syllabas ultimam vocabuli vocalem non nisi semel elisisse in eo quod modo dixi, *πότερ᾽ ἀναβαίνειν*: quo fit ut versus satis per se suspectus 43, 19 ab eo abiudicandus sit, *σφάλλουσιν ἡμᾶς ἐνίοθ᾽ αἱ πεποιθήσεις*.

Quotam fere Babriani operis partem monachi cultissimae gentis posteri situ corrumpi siverint, ex iis quae supersunt Athoi codicis paginis colligi potest: apparet enim haec esse illa duo volumina quae dicit Avianus. sed cum apud Suidan legantur haec, *εἰσὶ γὰρ διὰ χωλιάμβων ἐν βιβλίοις ι'*, Dübnerus nimis, nisi fallor, subtiliter quae sciri hodie non possunt rimatus est. nam primum Avianus nihil reconditi subindicat, dum eleganti et acutae orationi studet: sic enim ille, 'quas Graecis iambis Babrius repetens in *duo* volumina *coartavit*, Phaedrus etiam partem aliquam *quinque* in libellos *resolvit.*' deinde quamquam apertum est Babrium fabellas non scripsisse eo ordine quo editae sunt, scilicet *κατὰ στοιχεῖον*, et ille prologus a quo $\bar{\mu}$ littera incipit tum demum scribi potuit cum iam magna pars fabularum edita esset, praeterea autem versus permultos non tam casu quam consilio immutatos additos omissos esse multis documentis intellegitur, nihilo minus Dübnero concedendum nego in huius modi varietatibus repetitas ipsius Babrii curas agnoscenti. nam Athous codex, qui videtur illi fere novissimam eamque contractiorem et emendatiorem editionem referre, ipse multis modis interpolatus est neque tam saepe Suidan vincit, si recte iudico, quam ab eo vincitur: neque fabulae oratione prosa scriptae, quae plerumque cum Athoo codice magis quam cum Suida consentiunt, si quando ab aliqua parte ornatiores sunt aut ampliores, id ex illis scilicet decem Babrii libris sumptum esse putandum est, sed aut ipsos scriptores sibi indulgere aut exprimere scazontas politicos saepe loquacissimos.

Ceterum liber Athous in primis $\bar{o}$ litterae fabulis deficit: extant aliunde conquisiti primi fabularum versus ex eadem littera septem (124. 125. 127 — 131), ex $\bar{\sigma}$ tres, ex $\bar{\upsilon}$ duo, e $\bar{\chi}$ unus (132 — 137). ergo veri simillimum est ex prioribus litteris nullam fabulam deperisse: quam ob rem unam a Tzetze servatam (126), cuius initium erat *Γάλ-*

λοις ἀγύρταις, versu transposito ad ō referre malui. existimavi enim hoc quoque officii mei esse, ut Babrii fabularum quidquid praeter Athoum codicem exstaret, magna cum diligentia a Tyrwhitto et Knochio collectum, et emendarem et si fieri posset augerem. est autem in hac parte, quam Boissonadus turpiter administravit, in primis curiose investigandum quasnam fabulas a Babrio tractatas esse e coniunctis plurium auctorum intellegi possit testimoniis. nam illa ars qua Bentleius primus latentes in soluta fabularum oratione choliambos investigare docuit, nisi certior testis accedat, non habet fidem: raro enim ipsa verba eius modi sunt ut non possint nisi e versibus petita esse; qualia sunt tamen στικτὴ πάρδαλις (133) et Ὑμηττία μέλισσα, κηρίων μήτηρ, (136) a Tyrwhitto animadversa. his vel minus certum est quod e Tzetze exhibui (142), Aesopi nomine uso, non Babrii. sed egregium habemus saepe testem scriptorem pessimum Iohannen Georgiden monachum, a quo collectas sententias Boissonadus edidit anecdotorum volumine primo: hic enim Babrii nomine apposito versus poetae genuinos vix ullos adfert (18, 16), sed epimythia permulta, ex quibus intellegi potuit quasnam ille fabulas ex Athoo codice deperditas in suo legisset (124. 134. 137. 140. 141); quo effectum est ut versus aliquot ex fabulis vulgaribus lucraremur. sed Knochius hunc scriptorem iniuria contempsit (ad Babrium p. 98), Boissonadus (p. 246) duos ex eo pessimos versiculos quasi meros Babrianos suscepit ipsa fabula neglecta, quam a Dositheo petere debuit (137). ceterum hic fons nondum exhaustus est, sed ex integriore Georgidae exemplari nova protrahere licebit. fortasse etiam ex fabulis tetrastichis, quae Gabriae vel Ignatio tribui solent (Babriae Tzetzes adscribit), alius post me aliquot antiquioris poesis membra conquiret felicius: ego enim cum observassem istum fabulatorem acute dicta et colores poeticos plerumque a Babrio sumpsisse, tamen non plures quam duas fabulas, in quibus aliquid eius generis

invenissem, Babrio vindicare ausus sum (144 et 145); ne facturus quidem in harum altera, nisi eandem elegiaco quoque carmine ab illo de quo supra dixi poeta expressam vidissem (p. VIII fab. 144). sunt tamen in his tetrastichis paucula quae in Athoo codice non inveniuntur. velut in fabula Babrii 96 post versum secundum haec habet tetrastichon, (C p. 81) *ὡς ἐχθρόν, ὡς κάκιστον, ὡς μεστὸν φόνου*, et in 121 post quartum (C p. 92) *ζωὴν ὑπέλθω δορκάδων ὑπερτέραν*, quibus concinit scazon politicus (C p. 347) *ζωὴν γὰρ ζήσω δορκάδος ὑπερτέραν*. sed in talibus videndum ne forte ex Athoo codice unus vel alter versiculus exciderit: certe horum alterum nihil obstat quo minus Babrius ita scriptum edidisse putetur, *χρονιώτερον γὰρ δορκάδος βίον ζήσω*. ceterum tetrastichorum magna pars in codicibus scriptis, qui quidem satis multi extant, inedita delitescit. velut Matritensis codex O 87 chartaceus formae quadratae f. 289—302 continet *τετράστιχα βαβρίου καὶ ἕλληνος* (sic) duo et octoginta numero, quorum prima tria ᾱ litterae Henricus Knustius descripsit (*Ἀνδρὸς ποσὶ, Ἀλλοτρίοις πτεροῖσιν, Ἀνὴρ γαλὴν γυναῖκα*, C p. 142. 118. 104). haec I. C. L. Gieselerus, vir summe reverendus, ex ea Knustii schedarum parte quam ad illum pervenisse a Ge. Henr. Pertzio acceperam, perquam humaniter mecum communicavit; in quo nuntio mihi praeter ingentem fabularum numerum nihil inexpectatum venit: Boissonadus (p. X) sine causa veri Babrii codicem esse suspicatus erat. sed ex huius modi libris siqua forte post nostra tempora proferentur, ea sane minuta erunt et paucis versibus comprehensa: mihi in hac festinatione iucundius fuit integras fabulas ex Vaticano libro iandudum editas emendare *). in

*) Hunc Schneidewinus Romam ex crypta ferrata, quae est in agro Tusculano, translatum suspicatur. quod si ita esset, non diceret profecto Maius (in spicilegii Romani voluminis secundi appendice) illum celebratissimum de crypta codicem nusquam apparere. accedit quod Vaticanus versiculos ad modum solutae orationis scrip-

his igitur curavi ut pleraque intellegi possent et huius poetae artem referrent: ceterum vere omnia correcta praestare non possum in tam ancipiti codicis fide. quae et multi viderunt et hodie nemo non videt, eis auctorum nomina apponere nolui, quae qui sibi scitu necessaria esse putabit ex operoso et utilissimo Knochii libello petet.

Scribebam Berolini, d. XXII decemb. a. 1844.

Postquam haec scripsi, non desiit illud evenire quod est in proverbio, *αὐτόματοι δ' ἀγαθοί.* sed praestat cetera adicere quem admodum Hesiodus scripsit, *ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἵενται,* nequis verba nostra tam male accipiat quam plerique Socratis Platonici iocum acceperunt: qui cum ita lusisset, *Ἀγάθων' ἐπὶ δαῖτας ἴασιν,* interpretes nescio quomodo ad acerbitatem Eupolidis respici putarunt, qua is *δειλῶν ἐπὶ δαῖτας* dixit. itaque nos hanc acerbitatem deprecamur tam nostro quam convivarum nomine. sed cena iam instructa Carolus Fridericus Hermannus emendationes suas nobis transmisit: in quibus erat, a nobis neglectum, in epimythio fabulae 19 *ψόγους ψευδεῖς* pro *τρόπους,* cetera pleraque cum nostris conveniebant. haec cum indicare non potuerim, qui volet per se cognoscet: sunt enim mense Februario edita (Jahrbücher für wissenschaftliche kritik 1844 II p. 801—830). eodem mense a Theotbaldo Fixio accepimus quae de Babrio disputavit in actis philologicis Parisinis novissimis (Revue de philologie, de littérature et d'histoire anciennes, vol. I p. 46 — 81). nostra studia tum iam deferbuerant, sed hunc quoque virum doctum tam saepe nobiscum sentire laetati sumus. praeter hos alii quae ad emendandas Babrii fabellas feruntur contulisse, ea

tos exhibet, ille autem apud Harlesium in bibliotheca Fabricii, vol. I p. 635, triginta fabulas 'versibus iambicis vel potius scazontibus concinnatas' tenuisse perhibetur, easque hoc titulo praenotatas, *τῶν Αἰσώπου μύθων ἴαμβοι.* non puto in his mendacium esse, sed vanitatem et ignorantiam hominis qui tetrasticha non novisset.

nos nondum vidimus, nisi quae Schneidewinus primis huius anni diebus edidit (Göttingische gelehrte anzeigen 1845 p. 1—32) iis quae ad nos miserat auctiora.

Superest ut addam non nulla in marginibus per neglegentiam omissa. Fab. 28, 4 *ὥρας* AF 54 in epimythio *εἰ* pro *ἢ* A 61, 2 *γρυπεὺς* A 72, 20 *σπίζων* Bergkius 107, 11 *καὶ σφαλοῖς* M. Scribebam cal. Martiis a. 1845.

M. Mina à M. Boissonade.

L'histoire du manuscrit, qui contient les Fables d'Ésope versifiées par Balébrias, est celle-ci. Dans le couvent de *Laura*, à Mont-Athos, il y a deux bibliothèques, une petite et une grande. La première contient des manuscrits tout à fait abandonnés et jetés pêle-mêle, la plupart pourris par l'humidité et les ordures des animaux, au point que les Vies des hommes illustres par Plutarque, ouvrage manuscrit dont l'Allemand Zacharias parle dans le traité de son voyage qu'il fit il y a huit ans au Mont-Athos, manuscrit alors complet, je l'ai trouvé tout à fait abîmé; il n'avait plus que dix cahiers; en grande partie les feuilles étaient collées et pourries. Tous les autres manuscrits étaient dans un état pitoyable. Je travaillai dans cette bibliothèque quinze jours, accompagné d'un diacre, nommé Gabriel, en feuilletant tous les manuscrits, que j'ai nettoyés autant qu'il m'était possible; et j'ai mis des étiquettes et des numéros à ceux qui m'ont paru de quelque intérêt. Il y avait un plancher, qui occupait la moitié du parterre de la bibliothèque, en forme d'un sopha. Les planches d'au-dessus étaient mouvantes, et le devant du plancher ouvert; l'au-dessous était plein de poussière et des ordures d'animaux. Ayant examiné tous les manuscrits, je me suis fourré sous le plancher, malgré la résistance des moines, qui s'y trouvaient. Ils me disaient qu'il n'y avait rien, et que je me salirais inutilement. Cependant j'en ai extrait quinze manuscrits: un Denys d'Aréopage, grand in-8°, *membr.*, avec des notes abrégées sur les marges; un autre, Histoire des animaux, par Élien, incomplet et pourri vers la fin, *chartaceus*; et autres treize encore, parmi lesquels se trouvait le manuscrit en question, abîmé vers le commencement et vers la fin. La dernière feuille était un lambeau, qui contenait les six derniers vers; le verso était embloqué d'un papier collé et pourri. La première partie de ce manuscrit contenait les Histoires fabuleuses dont saint Grégoire de Nazianze fait mention dans quelques-uns de ses discours. La partie suivante contenait [les Fables] en quatre-vingt pages in-8°, de la même grandeur que la copie que j'eus l'honneur d'envoyer à M. le Ministre [altitudo apographi est cm. 18; latitudo cm. 13]; plusieurs de ses feuilles étaient récrites. L'écriture m'a paru être du Xe siècle. Le *ι* n'y était pas souscrit sous les voyelles *α η ω*, mais placé du coté droit: par exemple, *αι ηι ωι*, pour *ᾳ ῃ ῳ*. Toutes les affabulations étaient en lettres majuscules. Il y avait plusieurs mots, dont quelques lettres étaient effacées, que j'ai déchriffrées et transcrites avec beaucoup de peine.

ΒΑΒΡΙΟΥ

ΜΥΘΙΑΜΒΟΙ ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ.

Γενεὴ δικαίων ἦν τὸ πρῶτον ἀνθρώπων,
ὦ Βράγχε τέκνον, ἣν καλοῦσι χρυσείην. [....
τρίτη δ' ἀπ' αὐτῶν τις ἐγενήθη χαλκείη,
μεθ' ἣν γενέσθαι φασὶ θείαν ἡρώων.
πέμπτης σιδηρᾶ ῥίζα καὶ γένος χεῖρον.]
ἐπὶ τῆς δ' ἐπίσης καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ζῴων
φωνὴν ἔναρθρον εἶχε καὶ λόγους ᾔδει·
ἀγοραὶ δὲ τούτων ἦσαν ἐν μέσαις ὕλαις.
ἐλάλει δὲ πέτρα καὶ τὰ φύλλα τῆς πεύκης,
ἐλάλει δὲ πόντος, Βράγχε, νηὶ καὶ ναύτῃ,
στρουθοὶ δὲ συνετὰ πρὸς γεωργὸν ὡμίλουν.
ἐφύετ' ἐκ γῆς πάντα μηδὲν αἰτούσης,
θνητῶν δ' ὑπῆρχε καὶ θεῶν ἑταιρείη.

Tit. *Βαλεβρίου* A add *κατὰ στοιχεῖον. στίχοι χωλιαμβικοί. προοίμιον* AB

Praef. Versum excidisse post secundum monuit B 3. *τις* B, *τῆς* A 5. *πέμπτης* L, *πέμπτη* B, *μεμπτὴ* A 6. *δ' ἐπίσης* L, *δε σῆς* syllaba extrita A, *δὲ χρυσῆς* D 10. *πόντος* HLM, *πόντιος ἰχθὺς* A 11. *γεωργοὶς* AB

μάθοις δ᾽ ἂν οὕτω ταῦτ᾽ ἔχοντα καὶ γνοίης
ἐκ τοῦ σοφοῦ γέροντος ἡμῶν Αἰσώπου
μύθους φράσαντος τῆς ἐλευθέρας μούσης.
ὧν νῦν ἕκαστον, ἂν θέλῃς, ἐνὶ μνήμῃ
μελισταγές σοι νῶντι κηρίον θήσω,
πικρῶν ἰάμβων σκληρὰ κῶλα θηλύνας.

1 Ἄνθρωπος ἦλθεν εἰς ὄρος κυνηγήσων,
τόξου βολῆς ἔμπειρος· ἦν δὲ τῶν ζῴων
φυγή τε πάντων καὶ φόβου δρόμος πλήρης.
λέων δὲ τοῦτον προυκαλεῖτο θαρσήσας
αὐτῷ μάχεσθαι. "μεῖνον" εἶπε, "μὴ σπεῦδε"
ἄνθρωπος αὐτῷ, "μηδ᾽ ἐπελπίσῃς νίκῃ·
τῷ δ᾽ ἀγγέλῳ μου πρῶτον ἐντυχὼν γνώσῃ
τί σοι ποιητόν ἐστιν." εἶτα τοξεύει
μικρὸν διαστάς. χὠ μὲν οἰστὸς ἐκρύφθη
λέοντος ὑγραῖς χολάσιν· ὁ δὲ λέων δείσας
ὥρμησε φεύγειν ἐς νάπας ἐρημαίας.
τούτου δ᾽ ἀλώπηξ οὐκ ἄπωθεν εἱστήκει.
ταύτης δὲ θαρσεῖν καὶ μένειν κελευούσης,
"οὔ με πλανήσεις" φησίν, "οὐδ᾽ ἐνεδρεύσεις·
ὅπου γὰρ οὕτω πικρὸν ἄγγελον πέμπει,
πῶς αὐτὸς ἤδη φοβερός ἐστι γιγνώσκω."

17. θέλῃς ἐνὶ L, θείης ἐμῇ A 18. νῶντι (id est σωρεύοντι) L, νῷ τὸ A 19. θηλύνας LM et Hauptius, θηλᾶσαι A
Fab. 1. ἀρχὴ τοῦ ᾱ AB 3. φυγῆς A 4. θαρσῆσαι A 6. ἅνθρωπος AB 9. ὀϊστὸς AB 15. πικρὸν D ex C p. 182, φοβερὸν A 16. φοβερός D, πικρός A Epimythion ὅτι δεῖ ἐκ τῶν προσφερομένων γινώσκειν τ`ν ἑκάστου διάθεσιν. καὶ ὅτι ἡ σοφία τῆς δυνάμεως διαφέρει. AB

2 *Ἀνὴρ γεωργὸς ἀμπελῶνα ταφρεύων*
καὶ τὴν δίκελλαν ἀπολέσας ποτ᾽ ἐζήτει
μὴ τῶν παρόντων τήνδ᾽ ἔκλεψεν ἄγροικος.
ἠρνεῖθ᾽ ἕκαστος. οὐκ ἔχων δ᾽ ὃ ποιήσει,
εἰς τὴν πόλιν κατῆγε πάντας ὁρκώσων·
τῶν γὰρ θεῶν δοκοῦσι τοὺς μὲν εὐήθεις
ἀγροὺς κατοικεῖν, τοὺς δ᾽ ἐσωτέρω τείχους
εἶναί τ᾽ ἀληθεῖς καὶ τὰ πάντ᾽ ἐποπτεύειν.
ὡς δ᾽ εἰσιόντες τὰς πύλας ἐπὶ κρήνης
τοὺς πόδας ἔνιζον κἀπέθεντο τὰς πήρας,
κῆρυξ ἐφώνει χιλίας ἀριθμήσειν
μήνυτρα σύλων ὧν ὁ θεὸς ἐσυλήθη.
ὁ δὲ τοῦτ᾽ ἀκούσας εἶπεν "ὡς μάτην ἥκω·
κλέπτας γὰρ ἄλλους πῶς θεός γ᾽ ἂν εἰδείη,
ὃς τοὺς ἑαυτοῦ φῶρας οὐχὶ γιγνώσκει,
ζητεῖ δὲ μισθοῦ μή τις οἶδεν ἀνθρώπων;"

3 *Αἶγάς ποτ᾽ εἰς ἔπαυλιν αἰπόλος χρῄζων*
ἐπισυνάγειν, ὡς αἱ μὲν ἦλθον αἱ δ᾽ οὔπω,
μιᾶς ἀπειθοῦς ἐν φάραγγι τρωγούσης
κόμην γλυκεῖαν αἰγίλου τε καὶ σχίνου
τὸ κέρας κατῆξε μακρόθεν λίθῳ πλήξας.
τὴν δ᾽ ἱκέτευε "μή, χίμαιρα συνδούλη,
πρὸς τοῦ σε Πανός, ὃς νάπας ἐποπτεύει,

2, 2. *ποτ᾽* **add L** **3.** *ἄγροικος* **H,** *ἀγροίκων* **A** **Epim.** *ὅτι χρὴ ἀπιστεῖν τοῖς ὑπισχνουμένοις ὧν οὐκ εἰσὶ δεσπιστά* **(***δεσπόται***?) A**
3, 1. *αἶγά* **A** **2.** *ἐπισυνάγειν* **L,** *ἐπὶ σηκὸν ἄγειν θ᾽* **A**
5. *κατέαξε* **AB**

τῷ δεσπότῃ, χίμαιρα, μή με μηνύσῃς·
ἄκων γὰρ ηὐστόχησα τὸν λίθον ῥίψας."
ἡ δ' εἶπε "καὶ πῶς ἔργον ἐκφανὲς κρύψω;
τὸ κέρας κέκραγε, κἂν ἐγὼ σιωπήσω."

4 Ἁλιεὺς σαγήνην, ἣν νεωστὶ βεβλήκει,
ἀνείλετ'· ὄψου δ' ἔτυχε ποικίλου πλήρης.
τῶν δ' ἰχθύων ὁ λεπτὸς εἰς βυθὸν φεύγων
ὑπεξέδυνε δικτύου πολυτρήτου,
ὁ μέγας δ' ἀγρευθεὶς εἰς τὸ πλοῖον ἡπλώθη.
σωτηρία πώς ἐστι καὶ κακῶν ἔξω
τὸ μικρὸν εἶναι· τὸν μέγαν δὲ τῇ δόξῃ
σπανίως ἴδοις ἂν ἐκφυγόντα κίνδυνον.

5 Ἀλεκτορίσκων ἦν μάχη Ταναγραίων,
οἷς θυμὸν εἶναί φασιν οἷον ἀνθρώποις.
τούτων ὁ λειφθείς (τραυμάτων γὰρ ἦν πλήρης)
ἔκυπτ' ἐς οἴκου γωνίην ὑπ' αἰσχύνης·
ὁ δ' ἄλλος εὐθὺς εἰς τὸ δῶμα πηδήσας
ἐπικροτῶν τε τοῖς πτεροῖς ἐκεκράγει.
καὶ τὸν μὲν ἀετός τις ἐκ στέγους ἄρας
ἀπῆλθ'· ὁ δ' ἄλλος ἀμφέβαινε θηλείας,
ἀμείνονα σχὼν τἀπίχειρα τῆς ἥττης.
[ἄνθρωπε, καὶ σὺ μή ποτ' ἴσθι καυχήμων,

Epim. ὅτι τὰ δημοσίᾳ ἁμαρτηθέντα κατ' οὐδένα τρόπον χρὴ κρύπτειν. AB

5, 1. 2. habet S in Ταναγραῖοι ἀλεκτορίσκοι 2. οἷς φασὶν εἶναι θυμὸν ὥσπερ S 4. ἔκυπτ' ἐς Hauptius, ἐκρύπτετ' A 8. ἀμφίβαινε θηλείαις AB 9. ἔχων S in τἀπίχειρα

ἄλλου σε πλεῖον τῆς τύχης ἐπαιρούσης.
πολλοὺς ἔσωσε καὶ τὸ μὴ καλῶς πράττειν.]

6 Ἁλιεὺς θαλάσσης πᾶσαν ᾐόνα ξύων
λεπτῷ τε καλάμῳ τὸν γλυκὺν βίον ζώων
μικρόν ποτ' ἰχθὺν ὁρμιῆς ἀφ' ἱππείης
ἤγρευσεν, οὐ τῶν εἰς τάγηνον ὡραίων.
ὁ δ' αὐτὸν οὕτως ἱκέτευεν ἀσπαίρων.
"τί σοι τὸ κέρδος; ἢ τίν' ὦνον εὑρήσεις;
οὐκ εἰμὶ γὰρ τέλειος, ἀλλά με πρῴην
πρὸς τῇδε πέτρῃ φυκὶς ἐκκύει μήτηρ.
νῦν οὖν ἄφες με, μὴ μάτην ἀποκτείνῃς.
ἐπὴν δὲ πλησθεὶς φυκίων θαλασσαίων
μέγας γένωμαι, πλουσίοις πρέπων δείπνοις,
τότ' ἐνθάδ' ἐλθὼν ὕστερόν με συλλήψῃ."
τοιαῦτα μύζων ἱκέτευε κἀσπαίρων,
ἀλλ' οὐκ ἔμελλε τὸν γέροντα θωπεύσειν·
ἔφη δὲ πείρων αὐτὸν ὀξέῃ σχοίνῳ
"ὁ μὴ τὰ μικρά, πλὴν βέβαια, τηρήσας
μάταιός ἐστιν, ἂν γ' ἄδηλα θηρεύῃ."

7 Ἄνθρωπος ἵππον εἶχε. τοῦτον εἰώθει
κενὸν παρέλκειν, ἐπετίθει δὲ τὸν φόρτον
ὄνῳ γέροντι. πολλὰ τοιγαροῦν κάμνων

11. πλέον A
6, 2. τε add B 4. οὐ L, ἐκ AB ὡραῖον A 5. αὐτὸς οὗτος A 6. ἢ πόσου με πωλήσεις A. alterum habet S in ὦνος 8. ἐκκύει L, ἔκυσε A 10. θαλασσίων A 13. καὶ σπαίρων AB 15. ὀξείῃ AB 17. γ' om HL

ἐκεῖνος ἐλθὼν πρὸς τὸν ἵππον ὡμίλει
"ἄν μοι θελήσῃς συλλαβεῖν τι τοῦ φόρτου,
τάχ' ἂν γενοίμην σῷος· εἰ δὲ μή, θνήσκω."
ὁ δ' "οὐ προάξεις;" εἶπε "μηδ' ἐνοχλήσῃς."
εἷρπεν σιωπῶν, τῷ κόπῳ δ' ἀπαυδήσας
πεσὼν ἔκειτο νεκρός, ὡς προειρήκει.
τὸν ἵππον οὖν παρ' αὐτὸν εὐθέως στήσας
ὁ δεσπότης καὶ πάντα τὸν γόμον λύων
ἐπ' αὐτὸν ἐτίθει τὴν σάγην τε τοῦ κτήνους,
καὶ τὴν ὀνείην προσεπέθηκεν ἐκδείρας.
ὁ δ' ἵππος "οἴμοι τῆς κακῆς" ἔφη "γνώμης·
οὗ γὰρ μετασχεῖν μικρὸν οὐκ ἐβουλήθην,
τοῦτ' αὐτό μοι πᾶν ἐπιτέθεικεν ἡ χρεία."

8 Ἄραψ κάμηλον ἀχθίσας ἐπηρώτα
πότερ' ἀναβαίνειν μᾶλλον ἢ κάτω βαίνειν
αἱροῖτο. χὠ κάμηλος οὐκ ἄτερ μούσης
εἶφ' "ἡ γὰρ ὀρθὴ τῶν ὁδῶν ἀπεκλείσθη."

9 Ἁλιεύς τις αὐλοὺς εἶχε καὶ σοφῶς ηὔλει,
καὶ δή ποτ' ὄψον ἐλπίσας ἀμοχθήτως
πολὺ πρὸς αὐλῶν ἡδυφωνίην ἥξειν,
τὸ δίκτυον θεὶς ἐτερέτιζεν εὐμούσως.
ἐπεὶ δὲ φυσῶν ἔκαμε καὶ μάτην ηὔλει,

7, 12. post ἐτίθει add τὸν γόμον S in σάγη   13. ὀνείαν S in ὀνεία   15. οὐ γὰρ A   ἠβουλήθην AB
8, 3. χή H   Epim. ὁ λόγος εὔθετος πρὸς ἄνδρας διεστραμμένους τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἐκκλίνοντας. AB
9, 3. ἡδυφωνείην AB   4. ἐτερέτιζεν B, ἠτέριζεν A
5. ἔκαμνε AB

βαλὼν σαγήνην ἔλαβεν ἰχθύας πλείστους.
ἐπὶ γῆς δ' ἰδὼν σπαίροντας ἄλλον ἀλλοίως,
τοσαῦτ' ἐκερτόμησε, τὸν βόλον πλύνων.
"ἄναυλα νῦν ὀρχεῖσθε. κρεῖσσον ἦν ὑμᾶς
πάλαι χορεύειν, ἡνίκ' εἰς χοροὺς ηὔλουν."
οὐκ ἔστιν ἀπόνως οὐ βαλόντα κερδαίνειν·
ὅταν βαλὼν δὲ τοῦθ' ἕλῃς ὅπερ βούλει,
τοῦ κερτομεῖν σοι καιρός ἐστι καὶ παίζειν.

10 Αἰσχρᾶς τις ἤρα καὶ κακορρύπου δούλης
ἰδίας ἑαυτοῦ, καὶ παρεῖχεν αἰτούσῃ
ἅπανθ' ἑτοίμως. ἡ δὲ χρυσίου πλήρης,
σύρουσα λεπτὴν πορφύραν ἐπὶ κνήμας,
πᾶσαν μάχην συνῆπτεν οἰκοδεσποίνῃ.
τὴν δ' Ἀφροδίτην ὥσπερ αἰτίην τούτων
λύχνοις ἐτίμα, καὶ καθ' ἡμέραν πᾶσαν
ἔθυεν ηὔχεθ' ἱκέτευεν ἠρώτα,
ἕως ποτ' αὐτῶν ἡ θεὸς καθευδόντων
ἦλθεν καθ' ὕπνους, καὶ φανεῖσα τῇ δούλῃ
"μή μοι χάριν σχῇς ὡς καλήν σε ποιούσῃ.
τούτῳ χολοῦμαι" φησὶν "ᾧ καλὴ φαίνῃ."
ἅπας ὁ τοῖς αἰσχροῖσιν ὡς καλοῖς χαίρων
θεοβλαβής τίς ἐστι καὶ φρένας πηρός.

7. ἀσπαίροντας A 9. ὀρχεῖσθαι A 11. οὐ βαλόντα L, οὐδ' ἀλύοντα AB 12. τοῦτο θέλῃς A 13. τὸ A Epim. ὁ μῦθος λέλεκται πρὸς τοὺς ματαίως παρὰ τὸ δέον τι ἐργαζομένους. AB

10, 1. σαπρᾶς vel αἰσχρᾶς σαπρᾶς, item τινὸς pro τις, pars codicum S in ἤρα κακοτρόπου S et Tyrwhitto p. 42 teste Bodleiani codicis fabula 6 inedita 2. αὐτοῦ A αἰτούσης A 5. πᾶσαν LM, πάσῃ AB 12. χολοῦμαι M, κεχόλωμαι AB 13. αἰσχροῖς A

11 Ἀλώπεκ᾽ ἐχθρὰν ἀμπέλων τε καὶ κήπων
ξένῃ θελήσας περιβαλεῖν τις αἰκίῃ,
τὴν κέρκον ἅψας καὶ λίνον τι προσδήσας
ἀφῆκε φεύγειν. τὴν δ᾽ ἐπίσκοπος δαίμων
ἐς τὰς ἀρούρας τοὐμβαλόντος ὡδήγει
τὸ πῦρ φλέγουσαν. ἦν δὲ ληίων ὥρη
καὶ καλλίπαις ἄμητος ἐλπίδων πλήρης.
ὁ δ᾽ ἠκολούθει τὸν πολὺν κόπον κλαίων,
οὐδ᾽ εἶδεν αὐτοῦ τὴν ἅλωνα Δημήτηρ.
χρὴ πρᾶον εἶναι μηδ᾽ ἄμετρα θυμοῦσθαι.
ἔστιν τις ὀργῆς νέμεσις, ἣν φυλαττοίμην,
αὐτοῖς βλάβην φέρουσα τοῖς δυσοργήτοις.

12 Ἀγροῦ χελιδὼν μάκρ᾽ ἀνεξεπωτήθη,
εὗρεν δ᾽ ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
ἀηδόν᾽ ὀξύφωνον· ἡ δ᾽ ἀπεθρήνει
τὸν Ἴτυν ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.
ἐκ τοῦ μέλους δ᾽ ἔγνωσαν αἱ δύ᾽ ἀλλήλας,
καὶ δὴ προσέπτησάν τε καὶ προσωμίλουν.
χἡ μὲν χελιδὼν εἶπε "φιλτάτη, ζῴεις;
πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ Θρᾴκην.
ἀεί τις ἡμᾶς πικρὸς ἔσχισεν δαίμων·
καὶ παρθένοι γὰρ χωρὶς ἦμεν ἀλλήλων.

11, 2. αἰτίῃ AB 5. τοὐμβαλόντος L, τοῦ βαλόντος A et C p. 99.
6. φλέγουσαν L, φεύγουσαν A, φέρουσαν B 7. ἀμητὸς A
Epim. θυμῷ χρῆσθαι κατὰ τῶν πέλας ἀμέτρῳ καλὸν οὐκ ἔνι G p. 43
12, 1. μάκρ᾽ ἀνεξεπωτήθη L, μακρὰν ἐξεπωτήθη A, μακρὰν ἐξεποτήθη C p. 90 4. ἴτυν C, ἴτυλον AB 5. 6. om C
7. χ᾽ ἡ C, ἡ A φησί C ζώοις C 9. 10. om C

ἀλλ' ἔλθ' ἐς ἀγρὸν καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων·
σύσκηνος ἡμῖν καὶ φίλη κατοικήσεις.
[ὕπαιθρον ὕλην λεῖπε, καὶ παρ' ἀνθρώποις
ὁμώροφόν μοι δῶμα καὶ στέγην οἴκει.]
τί σε δροσίζει πηκτὸς ἔννυχος στίβη,
καὶ καῦμα θάλπει; πάντα δ' ἀγρότιν τέρπει.
ἄγε δὴ σεαυτήν, σοφὰ λαλοῦσα, μήνυσον
ὅπου γεωργοῖς κοὐχὶ θηρίοις ᾄσεις."
τὴν δ' αὖτ' ἀηδὼν ὀξύφωνος ἠμείφθη
"ἔα με πέτραις ἐμμένειν ἀοικήτοις,
καὶ μή μ' ὀρεινῆς ὀργάδος σὺ χωρίσσῃς.
μετὰ τὰς Ἀθήνας ἄνδρα καὶ πόλιν φεύγω·
οἶκος δέ μοι πᾶς κἀπίμιξις ἀνθρώπων
λύπην παλαιῶν συμφορῶν ἀναξαίνει."
παραμυθία τίς ἐστι τῆς κακῆς μοίρης
λόγος σοφὸς καὶ μοῦσα καὶ φυγὴ πλήθους·
λύπη δ', ὅταν τις οἷς ἂν εὐθενῶν ὀφθῇ,
τούτοις ταπεινὸς αὖθις ὢν συνοικήσῃ.

11. conf. 108, 15 13. 14, quos ex alia recensione esse D et M viderunt, om C p. 90. sed C p. 89 ἀηδόνι συνεβούλευε χελιδὼν τοῖς ἀνθρώποις εἶναι ὁμόροφον καὶ σύνοικον ὡς αὐτή, et p. 346 ὁμορροφεῖν. 15-17. om C 15. πηκτὸς M, νυκτὸς A στείβη A 16. ἀγρώτην A, ἀγρῶτιν B τέρπει L, τήκει AB 17. σωφρονοῦσά γ' ἵδρυσον L 18. habet C, om AB 21. 22. om C 21. ὀργάδος B, ὀρχάδος A χωρίσῃς A 23. καὶ ἐπίμιξις A, ἥ τε μίξις C 24. λύπην A et C p. 89 et 346, μνήμην C p. 90 ἀναφλέξει C p. 90 25-28. om C 27. οἷς ἂν add Bekkerus εὐσθενῶν AB 28. ὢν DM, ὧν A Epim. ὅτι συμφέρει τῷ ἠδικημένῳ πόρρω γενέσθαι τῶν εἰς ἀνάμνησιν αὐτὸν φερόντων κακῶν. AB

13 Αὔλαξι λεπτὰς παγίδας ἀγρότης πήξας
γεράνους σποραίων πολεμίας συνειλήφει.
τοῦτον πελαργὸς ἱκέτευε χωλεύων
(ὁμοῦ γὰρ αὐταῖς καὶ πελαργὸς ἡλώκει)
"οὐκ εἰμὶ γέρανος, οὐ σπόρον καταφθείρω.
πελαργός εἰμι (χἠ χρόη με σημαίνει),
πτηνῶν πελαργὸς εὐσεβέστατον ζῴων.
τὸν ἐμὸν τιθηνῶ πατέρα καὶ νοσηλεύω."
κἀκεῖνος "ὦ πελαργέ, τίνι βίῳ χαίρεις,
οὐκ οἶδα" φησίν· "ἀλλὰ τοῦτο γινώσκω,
ἔλαβόν σε σὺν ταῖς τἄργα τἀμὰ πορθούσαις.
ἀπολῇ μετ' αὐτῶν τοιγαροῦν, μεθ' ὧν ἥλως."
[κακοῖς ὁμιλῶν ὡς ἐκεῖνοι μισήσῃ,
κἂν μηδὲν αὐτὸς τοὺς πέλας καταβλάψῃς.]

14 Ἄρκτος φιλεῖν ἄνθρωπον ἐκτόπως ηὔχει·
νεκρὸν γὰρ αὐτοῦ σῶμ' ἔφασκε μὴ σύρειν.
πρὸς ἣν ἀλώπηξ εἶπε "μᾶλλον ᾑρούμην
εἰ νεκρὸν εἷλκες, τοῦ δ' ἔτ' ὄντος οὐχ ἥπτου."
ὁ ζῶντα βλάπτων μὴ νεκρόν με θρηνείτω.

13, 2. συνειλήφη A 6. χροή A 11. τὰ ἔργα A 13. ὡς ἐκείνοις μισηθήσῃ A Epim. ὁ λόγος διδάσκει φεύγειν ἡμᾶς τὰς τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων κοινωνίας, ἵνα μὴ τῇ αὐτῶν κακίᾳ συναπολώμεθα. AB

14, 1. ἄρκτος et ἄρκος codices S in ἐκτόπως, ἄρκος qui eadem verba habent in ἄρκου 4. δ' ἔτ' ὄντος L, δὲ ζῶντος A 5. θρηνήτω A

15 Ἀνὴρ Ἀθηναῖός τις ἀνδρὶ Θηβαίῳ
κοινῶς ὁδεύων, ὥσπερ εἰκός, ὡμίλει.
ῥέων δ' ὁ μῦθος ἦλθε μέχρις ἡρώων,
μακρὴ μὲν ἄλλως ῥῆσις οὐδ' ἀναγκαίη.
τέλος δ' ὁ μὲν Θηβαῖος υἱὸν Ἀλκμήνης
μέγιστον ἀνδρῶν, νῦν δὲ καὶ θεῶν ὕμνει·
ὁ δ' ἐξ Ἀθηνῶν ἔλεγεν ὡς πολὺ κρείσσων
Θησεὺς γένοιτο, καὶ τύχης ὁ μὲν θείης
ὄντως λέλογχεν, Ἡρακλῆς δὲ δουλείης.
λέγων δ' ἐνίκα· στωμύλος γὰρ ἦν ῥήτωρ.
ὁ δ' ἄλλος ὡς Βοιωτὸς οὐκ ἔχων ἴσην
λόγοις ἅμιλλαν, εἶπεν ἀγρίῃ μούσῃ
"πέπαυσο· νικᾷς. τοιγαροῦν χολωθείη
Θησεὺς μὲν ἡμῖν, Ἡρακλῆς δ' Ἀθηναίοις."

16 Ἄγροικος ἠπείλησε νηπίῳ τίτθη
κλαίοντι "παῦσαι, μή σε τῷ λύκῳ ῥίψω."
ὁ λύκος δ' ἀκούσας τήν τε γραῦν ἀληθεύειν
νομίσας ἔμεινεν ὡς ἕτοιμα δειπνήσων,
ἕως ὁ παῖς μὲν ἑσπέρης ἐκοιμήθη,
αὐτὸς δὲ πεινῶν καὶ λύκος χανὼν ὄντως
ἀπῆλθε νωθραῖς ἐλπίσιν παρεδρεύσας.
λύκαινα δ' αὐτὸν ἡ σύνοικος ἠρώτα
"πῶς οὐδὲν ἄρας ἦλθες, ὥσπερ εἰώθεις;"
ὁ δ' εἶπε "πῶς γάρ, ὃς γυναικὶ πιστεύω;"

15. Epim. ὅτι οὐ δεῖ τοὺς μεγιστᾶνας κινεῖν εἰς ὀργὴν κατὰ τῶν ὑπεξουσίων εἰς ματαιολογίας καὶ ἔριδας. AB
16, 9. εἰώθης A **10.** γυναικὸς A Epim. διδάσκει ἡμᾶς

17 Αἴλουρος ὄρνεις οἰκίης ἐνεδρεύων,
ὡς θύλακός τις πασσάλων ἀπηρτήθη.
τὸν δ' εἶδ' ἀλέκτωρ πινυτὸς ἀγκυλογλώχιν,
καὶ ταῦτ' ἐκερτόμησεν ὀξὺ φωνήσας.
"πολλοὺς μὲν οἶδα θυλάκους ἰδὼν ἤδη·
οὐδεὶς δ' ὀδόντας ζῶντος εἶχεν αἰλούρου."

18 Βορέῃ λέγουσιν ἡλίῳ τε τοιαύτην
ἔριν γενέσθαι, πότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου
ὁδοιποροῦντος τὴν σισύραν ἂν ἐκδύσαι.
βορέης δ' ἐφύσα πρῶτος οἷος ἐκ Θρᾴκης,
βίᾳ νομίζων τὸν φοροῦντα συλήσειν·
ὁ δ' οὐ μεθῆκε, μᾶλλον ἀλλὰ ῥιγώσας
καὶ πάντα κύκλῳ χερσὶ κράσπεδα σφίγξας
καθῆστο, πέτρης νῶτον ἐξοχῇ κλίνας.
ὁ δ' ἥλιος τὸ πρῶτον ἡδὺς ἐκκύψας
ἀνῆκεν αὐτὸν τοῦ δυσηνέμου ψύχους,
ἔπειτα δ' αὖ προσῆγε τὴν ἕλην πλείω·
καὶ καῦμα τὸν γεωργὸν εἶχεν ἐξαίφνης,

ὁ μῦθος ὅτι οὐ χρὴ πᾶσι πιστεύειν, γυναικὶ δὲ μάλιστα μεγάλα καὶ πάμπολλα ἐπαγγελλομένῃ. πρὸς τὸν κεναῖς ἀπάταις (ἐλπίσιν Menas) ἐξαπατηθέντα. AB

17, 6. ζῶντος, quod A habet post αἰλούρου, transposuit Hauptius   Epim. πρὸς τοὺς ἀπὸ πείρας γνωρισθέντας κακούργους, καὶ μηκέτι ταῖς τούτων ὑποκρίσεσί τινα ἐξαπατᾶσθαι. AB

18. ἀρχὴ τοῦ $\overline{\beta}$ AB   1. βορέῃ S in σισύρα, βορέῃ δὲ scholion recens ad Aristoph. Ranas 1459, βορέᾳ A   2. ὁπότερος scholion   3. σισύραν AS et scholion, σύρην hic et v. 13 M   ἂν ἐκδύσαι L, ἐκδύσει A, ἐκδύσῃ S et scholion   4. βορέας A   δ' ἐφύσα H, δὲ φύσας A   5. συλλήσειν A   11. ἕλην H, ἀλέην B, ἄλλην A

αὐτὸς δὲ ῥίψας τὴν σισύραν ἐγυμνώθη.
βορέης μὲν οὕτω συγκριθεὶς ἐνικήθη·
λέγει δ' ὁ μῦθος "πρᾳότητα, παῖ, ζήλου.
ἀνύσεις τι πειθοῖ μᾶλλον ἢ βίᾳ ῥέζων."

19 Βότρυς μελαίνης ἀμπέλου παρ' αἰώρῃ
ἀπεκρέμαντο. τοὺς δὲ ποικίλη κερδώ
ἰδοῦσα πλήρεις, πολλάκις μὲν ὡρμήθη
πηδῶσα ποσσὶ πορφυρῆς θιγεῖν ὥρης·
ἦν γὰρ πέπειρος κεἰς τρύγητον ἀκμαία.
ὡς δ' οὐκ ἐφικνεῖτ' ἀλλ' ἔκαμνε πηδῶσα,
οὐδὲν κρεμαστῆς σχοῦσα πλεῖον αἰώρας,
παρῆλθεν οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην,
"ὄμφαξ ὁ βότρυς, οὐ πέπειρος, ὡς ᾤμην."

20 Βοηλάτης ἅμαξαν ἦγεν ἐκ κώμης.
τῆς δ' ἐμπεσούσης εἰς φάραγγα κοιλώδη,
δέον βοηθεῖν αὐτόν, ἀργὸς εἱστήκει,
τῷ δ' Ἡρακλεῖ προσηύχεθ', ὃν μόνον πάντων
θεῶν ἀληθῶς προσεκύνει τε κἀτίμα.
θεὸς δ' ἐπιστὰς εἶπε "τῶν τροχῶν ἅπτου

14. *βορρᾶς* **A**, *βορρῆς* **B** **16** *βία τι πράττων* **G** p. **9** Epim. *μῦθος παραινῶν ὅτι οὐ χρὴ φιλόνεικον εἶναι, ἀλλὰ πραΰτητι καὶ πειθοῖ ἀνύειν τὰ ἀνήκοντα.*

19, 1. *παρ' αἰώρῃ* **B**, *παρωρείῃ* **A** **4.** *θίγειν* **AB** **5.** *τρυγητὸν* **A** **6. 7. et 8.** habet **S** in *αἰώρᾳ.* priorum loco *κάμνουσα δ' ἄλλως (οὐ γὰρ ἴσχυε ψαύειν)* **AB** **9.** *ὄμφαξ ὁ μὴ πέπειρος βότρυς ὡς ᾤμην* Etymologicum magnum in *ὄμφαξ.* Epim. *ὁ μῦθος ἐλέγχει τοὺς εἰς ἀνέκβατα κοπιῶντας πράγματα καὶ τούτων ἀστοχοῦντας τρόπους ψευδεῖς προβαλλομένους (προβαλλομένων* **A**) **AB**

20, 5. *προσεκύνει καὶ 'τίμα* **A**

καὶ τοὺς βόας κέντριζε. τοῖς θεοῖς δ' εὔχου,
ὅταν τι ποιῇς καὐτός, ἢ μάτην εὔξῃ."

21 Βόες μαγείρους ἀπολέσαι ποτ' ἐζήτουν,
ἔχοντας αὐτοῖς πολεμίαν ἐπιστήμην,
καὶ δὴ συνηθροίζοντο πρὸς μάχην ἤδη
κέρατ' ἀποξύνοντες. εἷς δέ τις λίην
γέρων ἐν αὐτοῖς, πολλὰ γῆν ἀροτρεύσας,
"οὗτοι μὲν ἡμᾶς" εἶπε "χερσὶν ἐμπείροις
σφάζουσι καὶ κτείνουσι χωρὶς αἰκίης·
ἢν δ' εἰς ἀτέχνους ἐμπέσωμεν ἀνθρώπους,
διπλοῦς τότ' ἔσται θάνατος. οὐ γὰρ ἐλλείψει
τὸν βοῦν ὁ θύσων, κἂν μάγειρος ἐλλείψῃ."
[ὁ τὴν παροῦσαν πημονὴν φεύγειν σπεύδων
ὁρᾶν ὀφείλει μή τι χεῖρον ἐξεύρῃ.]

22 Βίου τις ἤδη τὴν μέσην ἔχων ὥρην
(νέος μὲν οὐκ ἦν, οὐδέπω δὲ πρεσβύτης)
λευκαῖς μελαίνας μιγάδας ἐκλόνει χαίτας,
εἶτ' εἰς ἔρωτας ἐσχόλαζε καὶ κώμους.
ἤρα γυναικῶν δύο, νέας τε καὶ γραίας.
νέον μὲν αὐτὸν ἡ νεᾶνις ἐζήτει
βλέπειν ἐραστήν, συγγέροντα δ' ἡ γραῖα.
τῶν οὖν τριχῶν ἑκάστοθ' ἡ μὲν ἀκμαία

7. κέντριζε B, κέντιζε A
21, 5. γῆν L, γὰρ ἦν AB 9. post 10 A: correxit B
Epim. ὁ μῦθος τοῦτο δηλοῖ, ὅτι ἄμεινον δουλεύειν σοφοῖς καὶ ἐπιεικέσιν ἢ δεσπόζεσθαι ὑπὸ σκαιῶν τε καὶ ἀπαιδεύτων. AB
22, 3. λευκαῖς M, λευκὰς AB

ἔτιλλεν ἃς ηὕρισκε λευκανθιζούσας,
ἔτιλλε δ᾽ ἡ γραῦς εἰ μέλαιναν ηὑρήκει,
ἕως φαλακρὸν ἡ νέα τε χἠ γραῖα
ἔθηχ᾽, ἑκάστην τῶν τριχῶν ἀποσπῶσα·
[ἀεὶ γὰρ ἕν γε τιλλόμενος ἐγυμνοῦτο.
φάσκει δ᾽ ὁ μῦθος τοῦτο πᾶσιν ἀνθρώποις.
ἐλεεινὸς ὅστις εἰς γυναῖκας ἐμπίπτει·
ἀεὶ γὰρ ἕν γε δακνόμενος ἀναλοῦται.]

23 Βοηλάτης ἄνθρωπος εἰς μακρὰν ὕλην
ταῦρον κεράστην ἀπολέσας ἀνεζήτει.
ἔθηκε δ᾽ εὐχὴν ταῖς ὀρεινόμοις νύμφαις,
Ἑρμῇ νομαίῳ, Πανί, τοῖς πέριξ, ἄρνα
λοιπὸν παρασχεῖν, εἰ λάβοι γε τὸν κλέπτην.
ὄχθον δ᾽ ὑπερβὰς τὸν καλὸν βλέπει ταῦρον
λέοντι θοίνην· δυστυχὴς δ᾽ ἐπαρᾶται
καὶ βοῦν προσάξειν, εἰ φύγοι γε τὸν κλέπτην.
[ἐντεῦθεν ἡμᾶς τοῦτ᾽ ἔοικε γινώσκειν,
ἄβουλον εὐχὴν τοῖς θεοῖσι μὴ πέμπειν,
ἐκ τῆς πρὸς ὥραν ἐκφοβουμένους λύπης.]

24 Γάμοι μὲν ἦσαν Ἡλίου θέρους ὥρῃ,
τὰ ζῷα δ᾽ ἱλαροὺς ἦγε τῷ θεῷ κώμους.

9. 10. habet S in ἑκάστοτε 10. ἔτελλεν duo codices S εὕρισκε S 12. ἔθηχ᾽ HLM, ἔθηκαν AB ἑκάστην Bekkerus, ἑκάστη AB 16. ἀναλοῦται L, γυμνοῦται A
23, 5. λοιπὸν L, λοιβὴν AB λάβοι γε D, λάβοιτο AB 8. βοῦν LM, βοῦς AB, ταῦρον C p. 73. 333 11. ἐκφοβουμένους L, ἐκφορουμένης A
24. ἀρχὴ τοῦ $\bar{\gamma}$ AB

καὶ βάτραχοι δὲ λιμναίους χοροὺς ἦγον·
οὓς εἶπε παύσας φρῦνος "οὐχὶ παιάνων
τοῦτ' ἐστὶν ἡμῖν, φροντίδων δὲ καὶ λύπης·
ὃς γὰρ μόνος νῦν λιβάδα πᾶσαν αὐαίνει,
τί μὴ πάθωμεν τῶν κακῶν, ἐὰν γήμας
ὅμοιον αὑτῷ παιδίον τι γεννήσῃ;"
[χαίρουσι πολλοὶ τῶν ὑπερβολῇ κούφων
ἐφ' οἷς ἄγαν μέλλουσιν οὐχὶ χαιρήσειν.]

25 *Γνώμη λαγωοὺς εἶχε μηκέτι ζώειν,*
πάντας δὲ λίμνης εἰς μέλαν πεσεῖν ὕδωρ,
ὁθοὕνεκ' εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζώων
ψυχάς τ' ἄτολμοι, μοῦνον εἰδότες φεύγειν.
ἐπεὶ δὲ λίμνης ἐγγὺς ἦσαν εὐρείης
καὶ βατράχων ὅμιλον εἶδον ἀκταίων
βαθέην ἐς ἰλὺν ὀκλαδιστὶ πηδώντων,
ἐπεστάθησαν, καί τις εἶπε θαρσήσας
"ἄψ νῦν ἴωμεν. οὐκέτι χρεὼν θνήσκειν·
ὁρῶ γὰρ ἄλλους ἀσθενεστέρους ἡμῶν."

26 *Γέρανοι γεωργοῦ κατενέμοντο τὴν χώρην*
ἐσπαρμένην νεωστὶ πυρίνῳ σίτῳ.
ὁ δ' ἄχρι πολλοῦ σφενδόνην κενὴν σείων

3. *λιμνάδας* L 4. *οὓς* B, *οἷς* A, *ὁ δ'* S in *παιάν* *κλαύσας* S
5. *τοῦτ' ἔργον* H *φροντίδος* S 6-8. habet S in *αὐήνας*
6. *εἰ γὰρ* S 7. *ὅταν* S
25, 3. 4. habet S in *ἄτολμοι* 4. *τ'* om S 6. S in *ἀκταίη* 7. *βαθεῖαν εἰς ἰλὺν ὀκλαστὶ* S in *ὀκλαδία*
26, 1. 2. habet S in *πυρίνῳ σίτῳ* 1. *τὴν* om S *χώραν* A

ἐδίωκεν αὐτὰς τῷ φόβῳ καταπλήσσων.
αἱ δ᾽ ὡς ἐπέσχον σφενδονῶντα τὰς αὔρας,
κατεφρόνησαν λοιπὸν ὥστε μὴ φεύγειν,
ἕως ἐκεῖνος οὐκέθ᾽ ὡς πρὶν εἰώθει,
λίθους δὲ βάλλων, ἠλόησε τὰς πλείους.
αἱ δ᾽ ἐκλιποῦσαι τὴν ἄρουραν, ἀλλήλαις
"φεύγωμεν" ἐκραύγαζον "εἰς τὰ Πυγμαίων.
ἅνθρωπος οὗτος οὐκέτ᾽ ἐκφοβεῖν ἡμᾶς
ἔοικεν, ἤδη δ᾽ ἄρχεταί τι καὶ πράσσειν."

27 Γαλῆν δόλῳ τις συλλαβών τε καὶ δήσας
ἔπνιγεν ὑδάτων ἐν συναγγίᾳ κοίλῃ.
τῆς δ᾽ αὖ λεγούσης "ὡς κακὴν χάριν τίνεις
ὧν σ᾽ ὠφέλουν θηρῶσα μῦς τε καὶ σαύρας,"
'ἐπιμαρτυρῶ σοι' φησίν· 'ἀλλὰ καὶ πάσας
ἔπνιγες ὄρνεις, πάντα δ᾽ οἶκον ἠρήμους,
βλάπτουσα μᾶλλον ἤπερ ὠφελοῦσ᾽ ἡμᾶς.'

28 Γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων.
ἐλθοῦσα δ᾽ αὐτῶν (οὐ παρῆν γάρ) ἡ μήτηρ

5. ἀπέσχον Bekkerus 8. βαλὼν A 10. τὰ B, τὰς A 11. ἄνθρωπος AB Epim. παραίνεσιν ὁ λόγος ἔχει, δεῖν ταῖς ἐκ λόγων παραινέσεσι πταίοντας εἴκειν (ἥκειν A), ἵνα μὴ ταῖς ἐξ ἔργων ὀψέ ποτε πειραθεῖεν ὀδύναις. AB et G p. 31

27. habet F 355 (C p. 265) 1. δήσας F, πνίγων A 2. ἔπνιγε βαλὼν ὑδάτων συνεχείᾳ F omisso κοίλῃ συναγγίᾳ A, στενυγρίῃ L 3. δὲ λεγούσης F 4. σ᾽ add HM 6. ὄρνις F post 6. add κρεῶν ἀνέῳγας ἄγγος ὥστε τεθνήξῃ F 7. βλαπτούσῃ F ἡμᾶς om F Epim. πρὸς τοὺς μετρίως μὲν ὠφελοῦντας, βλάπτοντας δὲ τὰ μεγάλα, εὔκαιρός ἐστιν ὁ λόγος. AB et paulo aliter F

28. habet F 378 (C p. 273) 1. φρύνου γέννημα F 2. αὐτῶν L, αὐτὸν A, αὐτόσε F

παρὰ τῶν ἀδελφῶν ποῦ ποτ᾽ ἦν ἐπεζήτει.
“τέθνηκε, μῆτερ· ἄρτι γὰρ πρὸ τῆς ὥρης
ἦλθεν πάχιστον τετράπουν, ὑφ᾽ οὗ κεῖται
χηλῇ μαλαχθείς.” ἡ δὲ φρῦνος ἠρώτα,
φυσῶσ᾽ ἑαυτήν, εἰ τοιοῦτον ἦν ὄγκῳ
τὸ ζῷον. οἱ δὲ μητρὶ “παῦε, μὴ πρίου.
θᾶσσον σεαυτήν” εἶπον “ἐκ μέσου ῥήξεις
ἢ τὴν ἐκείνου ποιότητα μιμήσῃ.”

29 Γέρων ποθ᾽ ἵππος εἰς ἀλητὸν ἐπράθη,
ζευχθεὶς δ᾽ ὑπὸ μύλην ἤλεσ᾽ ἑσπέρην πᾶσαν,
καὶ δὴ στενάξας εἶπεν “ἐκ δρόμων οἵων
καμπτῆρας οἵους ἀλφιτεῦσι γυρεύω.”
[μὴ λίαν ἐπαίρου πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς γαῦρον.
πολλοῖς τὸ γῆρας εἰς πόνους ἀνηλώθη.]

30 Γλύψας ἐπώλει λύγδινόν τις Ἑρμείην.
τὸν δ᾽ ἠγόραζον ἄνδρες, ὃς μὲν εἰς στήλην
(υἱὸς γὰρ αὐτῷ προσφάτως ἐτεθνήκει),
ὁ δὲ χειροτέχνημ᾽ ὡς θεὸν καθιδρύσων.

4. μήτηρ A ἄρτι γὰρ A, εἶπον ἄρτι F τῆσδ᾽ L
5. ἦλθε γὰρ F 6. μαλαχθέν A 7. φυσῶ ἔμ᾽ αὐτὴν A
8. οἱ δὲ παύου μὴ ποιοῦ μῆτερ F 10. ποσότητα A, πιότητα Coraes Epim. ὅτι ἐπικίνδυνον τοῖς ἐλάττοσι παρατείνεσθαι τοῖς μείζοσι. ABF

29, 2. δ᾽ add C p. 122 ἤλεσ᾽ add L, omisso quod A post πᾶσαν habet τάλας 4. ἀλφιτεῦσι M, ἀλφίτοισι AB
5. λίην A: confer C p. 122. σὺ μέγ᾽ H 6. ἐν κόποις C

30, 1. ἑρμείαν S in λύγδινα 4. χειροτέχνημ᾽ L, χειροτέχνης AB

ἦν δ᾽ ὀψέ, χὠ λιθουργὸς οὐκ ἐπεπράκει,
συνθέμενος αὐτοῖς εἰς τὸν ὄρθρον αὖ δεῖξαι
ἐλθοῦσιν. ὁ δὲ λιθουργὸς εἶδεν ὑπνώσας
αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν ἐν πύλαις ὀνειρείαις,
"σὺ δή" λέγοντα "τἀμὰ νῦν ταλαντεύῃ·
ἢ γάρ με νεκρὸν ἢ θεὸν σὺ ποιήσεις."

31 Γαλαῖ ποτ᾽ εἶχον καὶ μύες πρὸς ἀλλήλους
ἄσπονδον αἰεὶ πόλεμον αἱμάτων πλήρη·
γαλαῖ δ᾽ ἐνίκων. οἱ μύες δὲ τῆς ἥττης
ἐδόκουν ὑπάρχειν αἰτίην σφίσιν ταύτην,
ὅτι στρατηγοὺς οὐκ ἔχοιεν ἐκδήλους,
ἀεὶ δ᾽ ἀτάκτως ὑπομένουσι κινδύνους.
εἵλοντο τοίνυν τοὺς γένει τε καὶ ῥώμῃ
γνώμῃ τ᾽ ἀρίστους, εἰς μάχην τε γενναίους,
οἳ σφᾶς ἐκόσμουν καὶ διεῖλον εἰς ἴλας
λόχους τε καὶ φάλαγγας, ὡς ἐν ἀνθρώποις.
ἐπεὶ δ᾽ ἐτάχθη πάντα καὶ συνηθροίσθη,
οἵ τε στρατηγοὶ λεπτὰ πηλίνων τοίχων
κάρφη μετώποις ἁρμόσαντες ἀχρεῖα
ἡγοῦντο παντὸς ἐκφανέστατοι πλήθους,
καί τις γαλῆν μῦς προυκαλεῖτο θαρσήσας.
πάλιν δὲ φύζα τοὺς μύας κατειλήφει.

5. καὶ ὁ A 9. σὺ δὴ M, εἶδε A 10. ἢ γάρ LM, ἓν γάρ AB

31, 6. ἀτάκτως B, ἀτάκτους A 9. διεῖλεν pars codicum S in φρήτρα, omnes ἐς φρήτρας 10. ὥσπερ ἀνθρώπους S. sed huius aliquot libri ἀνθρώποις 12. τοίχων B, τειχῶν A 13. ἀκραίοις D 15. post 11 A: correxit B 16. κατειλήφεν A

ἄλλοι μὲν οὖν σωθέντες ἦσαν ἐν τρώγλαις·
τοὺς δὲ στρατηγοὺς εἰστρέχοντας οὐκ εἴα
τὰ περισσὰ κάρφη τῆς ὀπῆς ἔσω δύνειν,
μόνοι θ' ἑάλων αὐτόθεν μυχῶν πρόσθεν.
νίκης δ' ἐπ' αὐτοῖς καὶ τρόπαιον εἱστήκει,
γαλῆς ἑκάστης μῦν στρατηγὸν ἑλκούσης.
[λέγει δ' ὁ μῦθος "εἰς τὸ ζῆν ἀκινδύνως
τῆς λαμπρότητος εὐτέλεια βελτίων."]

32 Γαλῇ ποτ' ἀνδρὸς εὐπρεποῦς ἐρασθείσῃ
δίδωσι σεμνὴ Κύπρις, ἡ πόθων μήτηρ,
μορφὴν ἀμεῖψαι καὶ λαβεῖν γυναικείην
καλῆς γυναικός, ἧς τίς οὐκ ἔχων ἤρα;
ἰδὼν δ' ἐκεῖνος (ἐν μέρει γὰρ ἡλώκει)
γαμεῖν ἔμελλεν. ᾐρμένου δὲ τοῦ δείπνου
παρέδραμεν μῦς· τὸν δὲ τῆς βαθυστρώτου
καταβᾶσα κοίτης ἐπεδίωκεν ἡ νύμφη.
γάμου δὲ δαιτὴ λέλυτο, καὶ καλῶς παίξας
ἔρως ἀπῆλθε· τῇ φύσει γὰρ ἡττήθη.

17. ἄλλοι AB, ἄλλοι vel ἀλλ' οἱ S in τρώγλῃ 20. ἑάλων HM et Hauptius, ἑάλωσαν A αὐτόθεν H et Hauptius, αὐτόθι A 21. νίκης D, νίκη AB 23. πρὸς τὸ ζῆν ἀκινδύνως C p. 159, εἰς ἀκίνδυνον ζωήν L

32. Versum 1 adfert Iulianus epistola 59 4. τίς B, τις AL οὐχ ἑκὼν L, οὐκ ἰδὼν H et Schneidewinus 5. δ' ἐκεῖνος A, κἀκεῖνος S in ἐν τῷ μέρει 6. ἡρμένου A 7. τὸν S in βαθύστρωτος κοίτη, ἡ A 8. κλίνης AB 9. δαιτὴ λέλυτο B, δαιτὶ δέδυτο A 10. τῷ φύσει A Epim. πρὸς τοὺς τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων ὁρᾶν ὡς ἔχει μὴ βουλομένους, τῇ δὲ τούτων φαντασίᾳ πλανωμένους, ἔλεγχον ὁ μῦθος ἔχει. AB

33 Δυσμαὶ μὲν ἦσαν Πλειάδων, σπόρου δ' ὥρη,
καί τις γεωργὸς πυρὸν εἰς νεὸν ῥίψας
ἐφύλασσεν ἑστώς· καὶ γὰρ ἄκριτον πλήθει
μέλαν κολοιῶν ἔθνος ἦλθε δυσφώνων,
ψᾶρές τ' ὄλεθρος σπερμάτων ἀρουραίων.
τῷ δ' ἠκολούθει σφενδόνην ἔχων κοίλην
παιδίσκος. οἱ δὲ ψᾶρες ἐκ συνηθείης
ἤκουον εἰ τὴν σφενδόνην ποτ' ᾐτήκει,
καὶ πρὶν λαβεῖν ἔφευγον. εὗρε δὴ τέχνην
ὁ γεωργὸς ἄλλην τόν τε παῖδα φωνήσας
ἐδίδασκεν. "ὦ παῖ· χρὴ γὰρ ὀρνέων ἡμᾶς
σοφὸν δολῶσαι φῦλον. ἡνίκ' ἂν τοίνυν
ἔλθωσ', ἐγὼ μέν" εἶπεν "ἄρτον αἰτήσω,
σὺ δ' οὐ τὸν ἄρτον σφενδόνην δέ μοι δώσεις."
οἱ ψᾶρες ἦλθον κἀνέμοντο τὴν χώρην.
ὁ δ' ἄρτον ᾔτει, καθάπερ εἶχε συνθήκην·
οἱ δ' οὐκ ἔφευγον. τῷ δ' ὁ παῖς λίθων πλήρη
τὴν σφενδόνην ἔδωκεν· ὁ δὲ γέρων ῥίψας
τοῦ μὲν τὸ βρέγμα, τοῦ δ' ἔτυψε τὴν κνήμην,
ἑτέρου τὸν ὦμον, οἱ δ' ἔφευγον ἐκ χώρης.
γέρανοι συνήντων καὶ τὸ συμβὰν ἠρώτων.

33. ἀρχὴ τοῦ δ̅ AB. hanc fabulam exhibet F 374 (C p. 271) 1. πλειάδος δυσμαὶ ἦσαν σπόρου ἐν ὥρῃ F 2. πυρὸν εἰς νεὸν A et S in νεός, nisi quod A νειὸν exhibet: ἐν κλήρῳ πυροὺς F σπείρας FS 3. φύλασσεν S, ἐφύλαττεν F 5. καὶ ψᾶρες ὀρύκται F 8. ἰθύκει F 9. βαλεῖν F δὲ F 10. τόν τε A, τότε F 12. σοφῶν δηλῶσαι φίλους F ἂν om A 13. ἔλθωσιν ABF εἶπεν om F 15. καὶ νέμοντο F, καὶ ἐνέμοντο A χώραν F 16. αἰτεῖ F συνθήκης M 17. ἔφυγον F 18. δέδωκεν F 20. ἔφυγον F

καί τις κολοιῶν εἶπε “φεύγετ' ἀνθρώπων
γένος πονηρόν, ἄλλα μὲν πρὸς ἀλλήλους
λαλεῖν μαθόντων, ἄλλα δ' ἔργα ποιούντων.”

34 Δήμητρι ταῦρον ὄχλος ἀγρότης θύων
ἅλω πλατεῖαν οἰνάροις ὑπεστρώκει .....
κρεῶν τραπέζας εἶχε καὶ πίθους οἴνου.
ἐκ τῶν δὲ παίδων ἐσθίων τις ἀπλήστως
ὑπὸ τῶν βοείων ἐγκάτων ἐφυσήθη,
κἀπῆλθ' ἐς οἴκους γαστρὸς ὄγκον ἀλγήσας.
πεσὼν δ' ἐν ὑγραῖς μητρὸς ἀγκάλαις “οἴμοι,
τί ταῦτ';” ἐφώνει. “δυστυχὴς ἀποθνήσκω·
τὰ σπλάγχνα γάρ, τεκοῦσα, πάντα μου πίπτει.”
ἡ δ' εἶπε “θάρσει κἀπόβαλλε, μὴ φείδου·
οὐ γὰρ σά, τέκνον, ἀλλ' ἐμεῖς τὰ τοῦ ταύρου.”
ὅταν ὀρφανοῦ τις οὐσίαν ἀναλώσας
ἔπειτα ταύτην ἐκτίνων ἀποιμώζῃ,
πρὸς τοῦτον ἄν τις καταχρέοιτο τῷ μύθῳ.

35 Δύω μὲν υἱοὺς ἡ πίθηκος ὠδίνει,
τεκοῦσα δ' αὐτοῖς ἐστὶν οὐκ ἴση μήτηρ,
ἀλλ' ὃν μὲν αὐτῶν ἀθλίης ὑπ' εὐνοίης
θάλπουσα κόλποις ἀγρίοις ἀποπνίγει,

22. κολοιὸς F 24. δ' ἔργα F, δὲ A post 24 add ὅτι δεινὸν τὸ φῦλον τῶν δόλῳ τι πραττόντων A

34, 1. ταύρων ὄχλον S in οἴναρα 2. οἰνάσι κατεστρώκει A post hunc excidit versus, in cuius fine fuit πλήρεις. L 7. ἐν Schneidewinus, ἐφ' AB 9. μοὐκπίπτει M 12-14. delet H, quia τίνεις producitur 27, 3 13. ἀποιμόζῃ A

35, 1. δύο AB

τὸν δ᾽ ὡς περισσὸν καὶ μάταιον ἐκβάλλει.
κἀκεῖνος ἐλθὼν εἰς ἐρημίην ζώει.
τοιοῦτο πολλῶν ἐστιν ἦθος ἀνθρώπων,
οἷς ἐχθρὸς αἰεὶ μᾶλλον ἢ φίλος γίγνου.

36 Δρῦν αὐτόριζον ἄνεμος ἐξ ὄρους ἄρας,
πελώριον φύτευμα τῶν πρὶν ἀνθρώπων,
ἐνῆκε ποταμῷ· τὴν δ᾽ ἔσυρε κυμαίνων.
πολὺς δὲ κάλαμος ἑκατέρωθεν εἱστήκει
ἐλαφρὸν ὄχθης ποταμίας ὕδωρ πίνων.
θάμβος δὲ τὴν δρῦν εἶχε, πῶς ὁ μὲν λίην
λεπτός τ᾽ ἐὼν κἀβληχρὸς οὐκ ἐπεπτώκει,
αὐτὴ δὲ τόσση φηγὸς ἐξεριζώθη.
σοφῶς δὲ κάλαμος εἶπε "μηδὲν ἐκπλήσσου.
σὺ μὲν μαχομένη ταῖς πνοαῖς ἐνικήθης,
ἡμεῖς δὲ καμπτόμεσθα μαλθακῇ γνώμῃ,
κἂν βαιὸν ἡμῶν ἄνεμος ἄκρα κινήσῃ."
κάλαμος μὲν οὕτως· ὁ δέ γε μῦθος ἐμφαίνει
μὴ δεῖν μάχεσθαι τοῖς κρατοῦσιν, ἀλλ᾽ εἴκειν.

37 Δαμάλης ἐν ἀγροῖς ἄφετος, ἀτριβὴς ζεύγλης,
κάμνοντι καὶ σύροντι τὴν ὕνιν ταύρῳ
"τάλας" ἐφώνει "μόχθον οἷον ὀτλεύεις."
ὁ βοῦς δ᾽ ἐσίγα χὐπέτεμνε τὴν χώρην.

36, 1. αὐτόρριζον **AB** **3.** **hunc versum ante secundum habent AB: corr L** ἐνῆκε **L,** ἔδωκε **AB** **5.** ἐλαφρὸς **L** **7.** τε ὢν **AB** κἀμβληχρὸς **A** **8.** αὔτη **A** ἐξερριζώθη **AB** **9.** σοφὸς **prima manu A** **11.** καμπτόμεθα **A**

37, 1. δαμάλης **M,** δάμαλις **AB** **3.** **habet S in** ὄτλος **4.** καὶ ὑπέτεμνε τὴν χώραν **A**

ἐπεὶ δ᾽ ἔμελλον ἀγρόται θεοῖς θύειν,
ὁ βοῦς μὲν ὁ γέρων εἰς νομὰς ἀπεζεύχθη,
ὁ δὲ μόσχος ἀδμὴς κεῖνος εἵλκετο σχοίνῳ
δεθεὶς κέρατα, βωμὸν αἵματος πλήσων.
κἀκεῖνος αὐτῷ τοιάδ᾽ εἶπε φωνήσας.
"εἰς ταῦτα μέντοι μὴ πονῶν ἐτηρήθης.
ὁ νέος παρέρπεις τὸν γέροντα, καὶ θύῃ,
καί σου τένοντα πέλεκυς, οὐ ζυγὸς τρίψει."

38 Δρυτόμοι τινὲς σχίσαντες ἀγρίαν πεύκην
ἐναφῆκαν αὐτῇ σφῆνας, ὡς διασταίη
γένοιτό τ᾽ αὐτοῖς ὁ πόνος ὕστερον ῥᾴων.
πεύκη στένουσα "πῶς ἂν" εἶπε "μεμφοίμην
τὸν πέλεκυν, ὅς μου μὴ προσῆκε τῇ ῥίζῃ,
ὡς τοὺς κακίστους σφῆνας, ὧν ἐγὼ μήτηρ;
ἄλλος γὰρ ἄλλῃ μ᾽ ἐμπεσὼν διαρρήσσει."
ὁ μῦθος ἡμῖν τοῦτο πᾶσι μηνύει,
ὡς οὐδὲν οὕτω δεινὸν ἂν ὑπ᾽ ἀνθρώπων
πάθῃς τι τῶν ἔξωθεν ὡς ὑπ᾽ οἰκείων.

39 Δελφῖνες ἀεὶ διεφέροντο φαλαίναις.
τούτοις παρῆλθε καρκίνος μεσιτεύων,

6. ἐπεζεύχθη A 7. ἀδμὴς κεῖνος B, ἀδμήσκειν ὃς A 8. πλήσσων A 10. πονῶν B ex C p. 108, ubi κάμνων legitur: πονεῖν A Epim. διδάσκει ἡμᾶς ὁ μῦθος ὅτι ἡ καλὴ ἐπιστήμη ἐκ θανάτου ῥύεται. AB

38, 2. ἐναφῆκαν S in hoc ipso vocabulo, ἐνῆραν A αὐτῇ A, τῇ δρυῒ S 8. ὁ μῦθος δ᾽ AB 10. πάθοις AB

39, 1. φαλλαίναις AB

ὡς εἴ τις ὢν ἄδοξος ἐν πολιτείαις
στάσιν τυράννων μαχομένων εἰρηνεύοι.

40 Διέβαινε ποταμὸν ὀξὺν ὄντα τῷ ῥείθρῳ
κυρτὴ κάμηλος, εἶτ᾽ ἔχεζε. τοῦ δ᾽ ὄνθου
φθάνοντος αὐτὴν εἶπεν "ἦ κακῶς πράττω·
ἔμπροσθεν ἤδη τἀξόπισθέ μου βαίνει."
πόλις ἄν τις εἴποι τὸν λόγον τὸν Αἰσώπου,
ἧς ἔσχατοι κρατοῦσιν ἀντὶ τῶν πρώτων.

41 Διαρραγῆναί φασιν ἐκ μέσου νώτου
δράκοντι μῆκος ἐξισουμένην σαύραν.
βλάψεις σεαυτόν, κοὐδὲν ἄλλο ποιήσεις,
ἂν τόν σε λίαν ὑπερέχοντα μιμήσῃ.

42 Δεῖπνόν τις εἶχε λαμπρὸν ἐν πόλει θύσας.
ὁ κύων δὲ τούτου κυνὶ φίλῳ συναντήσας
ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἠρώτα.
κἀκεῖνος ἦλθε· τὸν δὲ τοῦ σκέλους ἄρας
ὁ μάγειρος ἐκτὸς ἐξέριψε τοῦ τοίχου
ἐς τὴν ἄγυιαν. τῶν κυνῶν δ᾽ ἐρωτώντων
ὅπως ἐδείπνησ᾽, εἶπε "πῶς γὰρ ἂν κρεῖττον,
ὃς οὐδὲ ποίαν ἠλόων μ᾽ ἐγίνωσκον;"

40, 4. τάχ᾽ ὄπισθέν A: correxit D 5. τοῦ αἰσώπου A
41, 2. μήκους A 4. τόν σε L, τόνδε AB
42, 1. ἐν πόλει λαμπρὸν AB 3. habet S in ἐρωτῶ σε
5. ἐξέρριψε AB 6. ἀγυιάν AB 8. ποίαν B, ποῖ ἂν A
ἠλόων μ᾽ ἐγίνωσκον L, ἀναλύειν με γινώσκω AB. οὐδὲ τὴν ὁδὸν ὅθεν ἐξῆλθον εἶδον (οἶδα) C p. 72. 331. 332 Epim. ὅτι τοῖς

43 Ἔλαφος κεράστης ὑπὸ τὸ καῦμα διψήσας
λίμνης ὕδωρ ἔπινεν ἡσυχαζούσης.
ἐκεῖ δ' ἑαυτοῦ τὴν σκιὰν θεωρήσας
χηλῆς μὲν ἕνεκα καὶ ποδῶν ἐλυπήθη,
ἐπὶ τοῖς δὲ κέρασιν ὡς καλοῖς ἄγαν ηὔχει.
παρῆν δὲ νέμεσις, ἣ τὰ γαῦρ' ἐποπτεύει.
κυνηγέτας γὰρ ἄνδρας εἶδεν ἐξαίφνης
ὁμοῦ σαγήναις καὶ σκύλαξιν εὐρίνοις,
ἰδὼν δ' ἔφευγε, δίψαν οὐδέπω παύσας,
καὶ μακρὸν ἐπέρα πεδίον ἴχνεσιν κούφοις.
ἐπεὶ δὲ δὴ σύνδενδρον ἦλθεν εἰς ὕλην,
κέρατα θάμνοις ἐμπλακεὶς ἐθηρεύθη,
καὶ ταῦτ' ἔφη. "δύστηνος ὡς διεψεύσθην·
οἱ γὰρ πόδες μ' ἔσῳζον, οἷς ἐπῃδούμην,
τὰ κέρατα δὲ προύδωκεν, οἷς ἐγαυρούμην."
[περὶ τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων ὅταν κρίνῃς,
μηδὲν βέβαιον ὑπολάβῃς προγινώσκων,
μηδ' αὖτ' ἀπογνῷς, μηδ' ἀπελπίσῃς· οὕτω
σφάλλουσιν ἡμᾶς ἐνίοθ' αἱ πεποιθήσεις.]

44 Ἐνέμοντο ταῦροι τρεῖς ἀεὶ μετ' ἀλλήλων.
λέων δὲ τούτους συλλαβεῖν ἐφεδρεύων,

μὴ λόγῳ τοῖς πράγμασιν ἐγχειροῦσιν ἕπεται πολλάκις τὸ κακῶς ἐν αὐτοῖς πάσχειν. AB

43. ἀρχὴ τοῦ ε̄ AB 3. δὲ αὐτοῦ A 6. παρῆν δὲ νέμεσις [ἣ τὰ γῆς ἐποπτεύει] ἢ ἄλλως] ἣ τἄδικ' ἐποπτεύει S in νέμεσις γαῦρα πημαίνει AB 11. δὴ add DLM 13. κἀνταῦθ' L ὥς A 18. μηδ' αὖτ' HL, μήτ' αὖ AB

44, 1. αἰεὶ A

ὁμοῦ μὲν αὐτοὺς οὐκ ἔδοξε νικήσειν,
λόγοις δ' ὑπούλοις διαβολαῖς τε συγκρούων
ἐχθροὺς ἐποίει, χωρίσας δ' ἀπ' ἀλλήλων
ἕκαστον αὐτῶν ἔσχε ῥᾳδίαν θοίνην.
ὅταν μάλιστα ζῆν θέλῃς ἀκινδύνως,
ἐχθροῖς ἀπίστει, τοὺς φίλους δ' ἀεὶ τήρει.

45 Ἔνιφεν ὁ Ζεύς· αἰπόλος δέ τις φεύγων
εἰς ἄντρον εἰσήλαυνε τῶν ἀοικήτων
τὰς αἶγας ἁδρῇ χιόνι λευκανθιζούσας.
εὑρὼν δ' ἐκεῖ τάχιον εἰσδεδυκυίας
αἶγας κερούχους ἀγρίας, πολὺ πλείους
ὧν αὐτὸς ἦγε, μείζονάς τε καὶ κρείσσους,
ταῖς μὲν φέρων ἔβαλλε θαλλὸν ἐξ ὕλης,
τὰς δέ γ' ἰδίας ἀφῆκε μακρὰ λιμώττειν.
ὡς δ' ᾐθρίασε, τὰς μὲν εὗρε τεθνώσας,
αἱ δ' οὐκ ἔμειναν, ἀλλ' ὀρῶν ἀβοσκήτων
ἀνέμβατον δρυμῶνα ποσσὶν ἠρεύνων.
ὁ δ' αἰπόλος γελοῖος ἦλθεν εἰς οἴκους,
αἰγῶν ἔρημος· ἐλπίσας δὲ τὰς κρείσσους,
οὐκ ὤνατ' οὐδ' ὧν αὐτὸς εἶχεν ἐκ πρώτης.

46 Ἔλαφος καθ' ὕλην γυῖα κοῦφα ναρκήσας
ἔκειτο πεδίων ἐν χλόῃ βαθυσχοίνῳ,

45, 1. ἔνειφεν A 3. ἁδρῇ D, ἄκρῃ AB 8. δέ γ' Bekkerus et H, δὲ A 11. ποσὶν A 9. ᾐθρίαζε M 12. γελοῖος L, γελάσας A et C p. 447, ἀπελάσας Coraes p. 91 Epim. ὁ μῦθος ἡμᾶς ἐκδιδάσκει μηδαμῶς τῶν οἰκείων ἀμελεῖν, μάλιστα κέρδους ἕνεκα ἀμφιβόλου ὑπάρχοντος. AB

ἐξ ἧς ἑτοίμην χιλὸν εἶχε πεινήσας.
ἤρχοντο δ' ἀγέλαι ποικίλων ἐκεῖ ζῴων
ἐπισκοπούντων· ἦν γὰρ ἀβλαβὴς γείτων.
ἐλθὼν δ' ἕκαστος τῆς πόας ἀποτρώγων
ᾔει πρὸς ὕλας· ὁ δὲ πένης κατεσκλήκει,
μή πω κορώνην δευτέραν ἀναπλήσας,
ὃς εἰ φίλους οὐκ ἔσχε, κἂν γεγηράκει.

47 Ἐν τοῖς παλαιοῖς ἦν ἀνὴρ ὑπέργηρως,
εἶχεν δὲ πολλοὺς παῖδας· οἷς ἐπισκήπτων
(ἔμελλε γὰρ δὴ τὸν βίον τελευτήσειν)
ἐκέλευε λεπτῶν, εἴ τις ἔστι που, ῥάβδων
δέσμην ἐνεγκεῖν. ἧκέ τις φέρων ταύτην.
"πειρᾶσθε δή μοι, τέκνα, σὺν βίῃ πάσῃ
ῥάβδους κατᾶξαι δεδεμένας σὺν ἀλλήλαις."
οἱ δ' οὐ γὰρ ἠδύναντο· "κατὰ μίαν τοίνυν
πειρᾶσθ'." ἑκάστης δ' εὐχερῶς καταγείσης,
"ὦ παῖδες, οὕτως" εἶπεν, "ἂν μὲν ἀλλήλοις
ὁμοφρονῆτε πάντες, οὐδ' ἂν εἷς ὑμᾶς
βλάψαι δύναιτο, κἂν μέγιστον ἰσχύῃ·
ἢν δ' ἄλλος ἄλλου χωρὶς ἦτε τὴν γνώμην,
πείσεσθ' ἕκαστος ταὐτὰ τῇ μιᾷ ῥάβδῳ."
[φιλαδελφία μέγιστον ἀγαθὸν ἀνθρώποις,
ἣ καὶ ταπεινοὺς ὄντας ἦρεν εἰς ὕψος.]

46, 7. *ὁ δὲ πένης κατεσκλήκει* **L**, *ὁ δέ γε πρὸς πείνης* (*ὁ δὲ πενίῃ* prima manu **A**) *θνήσκει. ἔλαφος δὲ λιμῷ κοὶ νόσῳ κατεσκλήκει* **AB** Epim. *ὁ μῦθος τοῦτο λέγει, δεῖν τὰ ὁπωσοῦν ἐπιόντα δεινὰ λόγοις ἐξευμαρίζειν ἠπίοις, καὶ τὸ τούτων ὀχληρὸν ἀποπαύειν.* **AB**

47, 15. *μέγιστον* **L**, *μέγ'* **A.** confer 85, 19 Epim. *ὁ μῦθος*

48 Ἐν ὁδῷ τις Ἑρμῆς τετράγωνος εἱστήκει,
λίθων δ' ὑπ' αὐτῷ σωρὸς ἦν. κύων τούτῳ
εἶπεν προσελθών "χαῖρε πρῶτον, Ἑρμεία·
ἔπειτ' ἀλεῖψαι βούλομαί σε, μηδ' οὕτω
θεὸν παρελθεῖν, καὶ θεὸν παλαιστρίτην."
ὁ δ' εἶπεν "ἂν μὴ τοῦτό μοὐπιλιχμήσῃς
τοὔλαιον ἐλθών, μηδέ μοι προσουρήσῃς,
χάριν εἴσομαί σοι· καὶ πλέον με μὴ τίμα."

49 Ἐκάθευδε νύκτωρ ἐργάτης ὑπ' ἀγνοίας
φρέατος ἐγγύς. τῆς τύχης δ' ἐπιστάσης
ἔδοξ' ἀκούειν "οὗτος, οὐκ ἐγερθήσῃ;
μή σου πεσόντος αἰτίη παρ' ἀνθρώποις
ἐγὼ λέγωμαι καὶ κακὴν λάβω φήμην.
ἐμοὶ γὰρ ἐγκαλοῦσι πάντα συλλήβδην,
ὅσ' ἂν παρ' αὐτοῦ δυστυχῇ τις ἢ πταίῃ."

50 Ἔφευγ' ἀλώπηξ, τῆς δ' ὄπισθε φευγούσης
κυνηγὸς ἐτρόχαζεν. ἡ δ' ἐκεκμήκει,
δρυτόμον δ' ἰδοῦσα "πρὸς θεῶν σε σωτήρων,

ἡμᾶς ἐκδιδάσκει ὅσον τὸ τῆς ὁμονοίας καλόν, καὶ τί πάλιν τὸ ἐπιζήμιον τοῖς μηδαμῶς ταύτην κεκτημένοις. AB

48, 6. μοι 'πιλιχμήσῃς B, μ' ἐπιλιχμήσῃς A   Epim. ὅτι τοῖς κακοῖς ἀρκεῖ τέως, οὐκ ἄλλως (οὐ καλῶς A) πως δυναμένοις δρᾶσαι τὰ βελτίω, κἂν τῶν συνήθων αὐτῶν αἰτιῶν ἀργῆσαι. AB

49, 4. αἰτία A   7. πταίῃ DM, πίπτῃ A   Epim. ἔλεγχος τῶν εἱμαρμένην δοξαζόντων καὶ ἀνάγκῃ τὰ τῆς ἡμῶν ἐξουσίας ὑποβαλλόντων καὶ μὴ τῷ αὐτεξουσίῳ εἰς δέον κεχρημένων. AB

50, 3. σωτήρων LM, σωτῆρα AB

κρύψον με ταύταις αἷς ἔκοψας αἰγείροις,
καὶ τῷ κυνηγῷ" φησί "μή με μηνύσῃς."
ὁ δ' οὐ προδώσειν ὤμνυ'· ἡ δ' ἀπεκρύφθη.
ἦλθεν κυνηγός, καὶ τὸν ἄνδρ' ἐπηρώτα
μὴ τῇδ' ἀλώπηξ καταδέδυκεν ἢ φεύγει.
"οὐκ εἶδον" εἶπε, τῷ δὲ δακτύλῳ νεύων
τὸν τόπον ἐδείκνυ' οὗ πανοῦργος ἐκρύφθη.
ὁ δ' οὐκ ἐπισχών, τῷ λόγῳ δὲ πιστεύσας,
παρῆλθε. θερμοῦ δ' ἐκφυγοῦσα κινδύνου
κερδὼ παχείας ἐξέκυπτεν αἰγείρου,
σεσηρὸς αἰκάλλουσα. τῇ δ' ὁ πρεσβύτης
"ζωαγρίους μοι χάριτας" εἶπεν "ὀφλήσεις."
'ἔρρωσο τοίνυν, καὶ τὸν ὅρκον οὐ φεύξῃ.'
"ἐρρυσάμην σε" φησίν· "ἀλλὰ μιμνήσκου."
'πῶς οὐκ ἄν' εἶπεν, 'ὧν γε μάρτυς εἱστήκειν;
φωνῇ μ' ἔσῳσας, δακτύλῳ δ' ἀπέκτεινας.'
[σοφὸν τὸ θεῖον κἀπλάνητον· οὐδ' ἄν τις
λαθεῖν ἐπιορκῶν προσδοκᾷ, δίκην φεύγει.]

51 Ἐν τῷ ποτ' οἴκῳ πρόβατον εἶχέ τις χήρα,
θέλουσα δ' αὐτοῦ τὸν πόκον λαβεῖν μείζω
ἔκειρεν ἀτέχνως, τῆς τε σαρκὸς οὐ πόρρω
τὸν μαλλὸν ἐψάλιζεν, ὥστε τιτρώσκειν.
ἀλγοῦν δὲ πρόβατον εἶπε "μή με λυμαίνου·

6. ὄμνυ AB 10. ἐδείκνυ A 14. ἀκάλλουσα A 16, quem A exhibet ante 19, huc revocavit L 17. μιμνήσκου LM, μου μνήσκου AB 18. εἱστήκει AB 21. φεύγει L, φεύγειν A Epim. εὐκαίρως ὁ μῦθος ῥηθήσεται πρὸς ἐκείνους τοὺς χρηστὰ μὲν ἐπαγγελλομένους, δόλια δὲ καὶ φαῦλα ἐργαζομένους. AB

51, 1. ἕν τῷ HL, ἐν τῷ AB. ἐν τόπῳ τινὶ C p. 189

πόσην γὰρ ὁλκὴν τοὐμὸν αἷμα προσθήσει;
ἀλλ᾽ εἰ κρεῶν, δέσποινα, τῶν ἐμῶν χρῄζεις,
ἔστιν μάγειρος, ὅς με συντόμως θύσει·
εἰ δ᾽ εἰρίων πόκου τε κοὐ κρεῶν χρῄζεις,
πάλιν ἔστι κουρεύς, ὃς κερεῖ με καὶ σῴσει."

52 Εἰς ἄστυ τετράκυκλον ἄρρενες ταῦροι
ἅμαξαν ὤμοις εἷλκον· ἡ δ᾽ ἐτετρίγει.
καὶ τὸν βοώτην θυμὸς εἷλε, τῇ δ᾽ οὕτως
ἐγγὺς προσελθὼν εἶπεν ὡς ἀκουσθῆναι.
"ὦ παγκάκιστον κτημάτων, τί δὴ κρώζεις
ἄλλων ἐπ᾽ ὤμοις φερομένη σιωπώντων;"
[κακοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι μακρὸν οἰμώζειν
ἄλλων πονούντων, ὡσπερεὶ κάμνων αὐτός.]

53 Εἰς λύκον ἀλώπηξ ἐμπεσοῦσα δειλαίη
ζωγρεῖν ἐδεῖτο, μηδὲ γραῦν ἀποκτείνειν.
ὁ δ᾽ "ἂν λόγους μοι τρεῖς ἀληθινοὺς εἴπῃς,
ἐγώ σε νὴ τὸν Πᾶνα" φησί "ζωγρήσω."
ἡ δ᾽ "εἴθε μέν μοι πρῶτα μὴ συνηντήκοις·
ἔπειτα δ᾽ εἴθε τυφλὸς ὢν ὑπηντήκοις·

Epim. πρὸς τοὺς μετὰ ἀπειρίας τοῖς πράγμασιν ἐγχειροῦντας, ἐξ ἧς οὐ τοσοῦτον τὸ κέρδος ὅση βλάβη προσγίνεται. AB

52, 3. εἷλε L, εἶχε AB   8. ποιούντων A   ὥσπερ αὐτὸς εἰ κάμνοι D, αὐτὸς ὡσπερεὶ κάμνων H, ὡσείπερ αὐτὸς κάμνων A
Epim. ὁ μῦθος τοῦτο λέγει, μηδαμῶς ἐν τοῖς πράγμασιν ἄλλων πονουμένων (ποιουμένων A) ἄλλους ἀδίκως οἰμώζειν καὶ πόνους ἀλλοτρίους ἑαυτοῖς ἐπιγράφειν. AB

53, 4. φησὶ νὴ τὸν πᾶνα (πάνα A) AB   6. δ᾽ add B

τρίτον δ' ἐπ' αὐτοῖς εἴθε μὴ σύγ' εἰς ὥρας
ἵκοιο, μηδέ μοι πάλιν συναντήσαις."

54 Εὐνοῦχος ἦλθε πρὸς θύτην ὑπὲρ παίδων
σκεψόμενος. ὁ θύτης δ' ἁγνὸν ἧπαρ ἁπλώσας
"ὅταν μέν" εἶπε "τοῦτ' ἴδω, πατὴρ γίγνῃ,
ὅταν δὲ τὴν σὴν ὄψιν, οὐδ' ἀνὴρ φαίνῃ."

55 Ἕνα βοῦν τις εἶχε, τὴν ὄνον δὲ συζεύξας
ἠροτρία, πτωχῶς μέν, ἀλλ' ἀναγκαίως.
ἐπεὶ δὲ τοὖργον ἐτετέλεστο καὶ λύειν
ἔμελλεν αὐτούς, εἶτ' ὄνος διηρώτα
τὸν βοῦν "τίς ἄξει τῷ γέροντι τὰ σκεύη;"
ὁ δὲ βοῦς πρὸς αὐτὴν εἶπεν "ὥσπερ εἰώθει."

56 Εὐτεκνίης ἔπαθλα πᾶσι τοῖς ζῴοις
ὁ Ζεὺς ἔθηκε, πάντα δ' ἔβλεπεν κρίνων.
ἦλθεν δὲ καὶ πίθηκος, ὡς καλὴ μήτηρ
πίθωνα γυμνὸν σιμὸν ἠρμένη κόλποις.
γέλως δ' ἐπ' αὐτῷ τοῖς θεοῖς ἐκινήθη.
ἡ δ' εἶπεν οὕτω. "Ζεὺς μὲν οἶδε τὴν νίκην,
ἐμοὶ δὲ πάντων οὗτός ἐστι καλλίων."

7. εἴθε L, εἶπε AB 8. συναντήσοις AB Epim. ὅτι πολλάκις αἱ περιστάσεις πεφύκασι καὶ παρὰ γνώμην τὰ σιγῆς ἄξια εἰς τοὐμφανὲς ἄγειν. AB

54, 2. ἁγνὸν ἧπαρ ἁπλώσας L, ἀγνοεῖν παραπλώσας A 3. εἶπε αὐτ' A Epim. πρὸς τοὺς τὰς εὐχὰς ὑπὲρ τῶν οὐ δεόντων ποιουμένους, ἢ καὶ ἄλλως μὴ δυναμένων γενέσθαι. AB

55, 3. τετέλεστο A 4. εἶτ' L, ἧτ' AB

56, 4. πιθῶνα A

[ὁ λόγος δοκεῖ μοι πᾶσι τοῦτο σημαίνειν,
τά γ᾽ αὐτὸς αὑτοῦ πᾶς τις εὐπρεπῆ κρίνει.]

57 Ἑρμῆς ἅμαξαν ψευσμάτων τε πληρώσας
ἀπάτης τε πολλῆς καὶ πανουργίας πάσης
ἤλαυνε διὰ γῆς, ἄλλο φῦλον ἐξ ἄλλου
σχέδην ἀμείβων καὶ μέρος τι τῶν ἀνδρῶν
νέμων ἑκάστῳ μικρόν. ὡς δὲ τῷ χώρῳ
τῶν Ἀραβίων ἐπῆλθε καὶ διεξῄει,
λέγουσιν αὐτοῦ συντριβεῖσαν ἐξαίφνης
ἐπισταθῆναι τὴν ἅμαξαν. οἱ δ᾽ ὥσπερ
πολύτιμον ἁρπάζοντες ἐμπόρου φόρτον,
ἐκένωσαν αὐτὴν οὐδ᾽ ἀφῆκαν εἰς ἄλλους
ἔτι προελθεῖν, καίπερ ὄντας ἀνθρώπους.
ἐντεῦθεν Ἄραβές εἰσιν, ὡς ἐπειράθην,
ψεῦσταί τε καὶ γόητες, ὧν ἐπὶ γλώσσης
οὐδὲν κάθηται ῥῆμα τῆς ἀληθείας.

58 Ζεὺς ἐν πίθῳ τὰ χρηστὰ πάντα συλλέξας
ἔθηκεν αὐτὸν πωμάσας παρ᾽ ἀνθρώπῳ.
ὁ δ᾽ ἀκρατὴς ἄνθρωπος εἰδέναι σπεύδων
τί ποτ᾽ ἦν ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ πῶμα κινήσας,
διῆκ᾽ ἀπελθεῖν αὐτὰ πρὸς θεῶν οἴκους,

9. *τά γ᾽* L, *τὸν* AB

57, 4. *σχέδην* HM, *σχεδίην* AB *ἀνδρῶν* M, *ἀνθρώπων* A 6. *τῶν ἀραβίων* DM, *τῷ τῶν ἀράβων* AB 11. *προελθεῖν* LM, *προσελθεῖν* AB

58. ex codice Harleiano n. 3521 edidit T p. 55 (C p. 235) ita inscriptam, *βαλερίου χωριαμβικοὶ στίχοι ἐκ τῶν αἰσώπου μύθων.*

κἀκεῖ πέτεσθαι τῆς τε γῆς ἄνω φεύγειν.
μόνη δ' ἔμεινεν ἐλπίς, ἣν κατειλήφει
τεθὲν τὸ πῶμα. τοιγὰρ ἐλπὶς ἀνθρώποις
μόνη σύνεστι, τῶν πεφευγότων ἡμᾶς
ἀγαθῶν ἕκαστον ἐγγυωμένη δώσειν.

59 Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν, φασί, καὶ τρίτη τούτοις
ἤριζ' Ἀθηνᾶ, τίς καλόν τι ποιήσει.
ποιεῖ μὲν ὁ Ζεὺς ἐκπρεπέστατον ζῷον
ἄνθρωπον, ἡ δὲ Παλλὰς οἶκον ἀνθρώποις,
ὁ δ' αὖ Ποσειδῶν ταῦρον. ᾑρέθη τούτοις
κριτὴς ὁ μῶμος· ἔτι γὰρ ἐν θεοῖς ᾤκει.
κἀκεῖνος, ὡς πέφυκε, πάντας ἐχθραίνων,
πρῶτον μὲν εὐθὺς ἔψεγεν τὸ τοῦ ταύρου,
τῶν ὀμμάτων τὰ κέρατα μὴ κάτω κεῖσθαι,
ὡς ἂν βλέπων ἔτυπτε· τοῦ δέ γ' ἀνθρώπου,
μὴ σχεῖν θυρωτὰ μηδ' ἀνοικτὰ τὰ στήθη,
ὡς ἂν βλέποιτ' ἐς τὸν πέλας τί βουλεύοι·
τῆς οἰκίας δέ, μὴ τροχοὺς σιδηρείους
ἐν τοῖς θεμελίοις γεγονέναι, τόπους ἄλλους
συνεξαμείβειν δεσπόταισιν ἐκδήμοις.
τί οὖν ὁ μῦθός φησιν ἐν διηγήσει;

6. δὲ T 7. κατείληφε T

59, 5. ἠρέθη A 7. ἐχθραίνειν Schneidewinus 12. βλέποιτ' ἐς D, βλέποιτο AB 14. δ' ante ἄλλους delevit B post 15. add ὡς τὸν πονηρὸν γείτον' ἦν ἂν ἐκφεύγειν L ex C p. 121, ubi haec leguntur. τῆς δὲ οἰκίας, ὅτι μὴ τροχοὺς σιδηροῦς αὐτῇ ἐποίησεν, ἵνα καὶ τοῖς δεσπόταις συνεξεδήμει καὶ γείτονα πονηρὸν ἐξέφευγεν.

πειρῶ τι ποιεῖν, τὸν φθόνον δὲ μὴ κρίνειν.
ἀρεστὸν ἁπλῶς οὐδέν ἐστι τῷ μώμῳ.

60 Ζωμοῦ χύτρᾳ μῦς ἐμπεσὼν ἀπωμάστῳ
καὶ τῷ λίπει πνιγόμενος ἐκπνέων τ' ἤδη
"βέβρωκα" φησί "καὶ πέπωκα καὶ πάσης
τρυφῆς πέπλησμαι· καιρός ἐστί μοι θνήσκειν."
[τότ' ἂν λίχνος γένοιο μῦς ἐν ἀνθρώποις,
ἂν τὸ καταβλάπτον ἡδὺ μὴ παραιτήσῃ.]

61 Ἤιει κυνηγὸς ἐξ ὄρους κυνηγήσας,
ᾔει δὲ γριπεὺς κύρτον ἰχθύων πλήσας.
καί πως συνηβόλησαν οἱ δύ' ἀλλήλοις,
χὠ μὲν κυνηγὸς ἰχθύων ἁλιπλώων,
θήραν δ' ὁ γριπεὺς ᾑρέτιζεν ἀγρείην,
τά τ' εἶχον ἀντέδωκαν. εἶτα τὴν θήρην
ἤμειβον ἀεί, δεῖπνα δ' εἶχον ἡδίω,
ἕως τις αὐτοῖς εἶπεν "ἀλλὰ καὶ τούτων
τὸ χρηστὸν ἐξολεῖτε τῇ συνηθείᾳ,
πάλιν δ' ἕκαστος ἃ πρὶν εἶχε ζητήσει."

62 Ἡμίονος ἀργῆς χιλὸν ἐσθίων φάτνης
καὶ κριθιάσας ἐτρόχαζε κἀφώνει,

60, 1. ζωμῷ A 4. τροφῆς A 6. ἐὰν A Epim. ὅτι τὰ ἐπερχόμενα κατὰ ἀνάγκην κακὰ εἰώθασί τινες τοιούτοις ἐξομαλίζειν λόγοις. AB

61. ἀρχὴ τοῦ η̄ AB 5. ἠρέθιζεν A ἀγρίην AB 9. ἐξολεῖται AB Epim. ὅτι πᾶς δυσάρεστος, τοῦ παρόντος ἡδέος μικροῦ (μικρόν?) τι ἀπολαύσας, εὐθὺς τὴν ἐπιθυμίαν ἐφ' ἕτερον τρέπει. AB

62, 2. καὶ φώνει A

τένοντα σείων, "Ἵππος ἐστί μοι μήτηρ,
ἐγὼ δ' ἐκείνης οὐδὲν ἐν δρόμοις ἥττων."
ἄφνω δ' ἔπαυσε τὸν δρόμον κατηφήσας·
ὄνου γὰρ εὐθὺς πατρὸς ὢν ἀνεμνήσθη.

63 Ἦν τις κατ' οἴκους ἀνδρὸς εὐσεβοῦς ἥρως
ἔχων ἐν αὐλῇ τέμενος, ἔνθα δὴ θύων
στέφων τε βωμοὺς καὶ καταβρέχων οἴνῳ
προσηύχετ' ἀεί "χαῖρε, φίλταθ' ἡρώων,
καὶ τὸν σύνοικον ἀγαθὰ δαψιλῇ ποίει."
κἀκεῖνος αὐτῷ νυκτὸς ἐν μέσαις ὥραις
"ἀγαθὸν μέν" εἶπεν "οὐδὲν ἄν τις ἡρώων
ὦ τᾶν παράσχοι· ταῦτα τοὺς θεοὺς αἴτει·
κακῶν δὲ πάντων, ἅ γε σύνεστιν ἀνθρώποις,
δοτῆρες ἡμεῖς. τοιγὰρ εἰ κακῶν χρῄζεις,
εὔχου· παρέξω πολλά, κἂν ἓν αἰτήσῃς.
πρὸς ταῦτα λοιπὸν αὐτὸς οἶδας εἰ θύσεις."

64 Ἤριζον ἐλάτη καὶ βάτος πρὸς ἀλλήλας.
ἐλάτης δ' ἑαυτὴν πολλαχῶς ἐπαινούσης
"καλὴ μέν εἰμι καὶ τὸ μέτρον εὐμήκης,
καὶ τῶν νεφῶν σύνοικος ὀρθίη φύω,
στέγη τε μελάθρων εἰμὶ καὶ τρόπις πλοίων,
δένδρων τοσούτων ἐκπρεπεστάτη πάντων",

Epim. ὁ μῦθος διδάσκει ἡμᾶς μὴ μέγα φρονεῖν ἐν ταῖς εὐημερίαις, μάλιστα δὲ τοὺς ἐξ ἀγενῶν προγόνων κατὰ τύχην δοξασθέντας. AB

63, 7. οὐδὲν ἄν B, οὐδ' ἄν A, οὐδ' ἂν εἷς M 8. ὧ τᾶν HM et Schneidewinus, οὔτ' ἂν A 9. ἅ γε L, ἅτε AB 12. ἂν θύσῃς AB Epim. ὅτι τοὺς πονηροὺς οὐ δεῖ αἰτεῖν ἀγαθά· οὐ γὰρ παρέξουσιν. εἰ δὲ κακά τις αἰτεῖται, ἑτοίμως μᾶλλον παρέχουσι. AB

βάτος πρὸς αὐτὴν εἶπεν "ἢν λάβῃς μνήμην
τῶν πελέκεών γε τῶν ἀεί σε κοπτόντων
[καὶ τῶν πελύκων τῶν ἀεί σε τεμνόντων,]
βάτος γενέσθαι καὶ σὺ μᾶλλον αἱρήσῃ."
ἅπας ὁ λαμπρὸς τῶν ἐλαττόνων μᾶλλον
καὶ δόξαν ἔσχε χὑπέμεινε κινδύνους.

65 Ἤριζε γέρανος εὐφυεῖ ταῷ τεφρὴ
σείοντι χρυσᾶς πτέρυγας. "ἀλλ' ἐγὼ ταύταις"
ἡ γέρανος εἶπεν, "ὧν σὺ τὴν χρόην σκώπτεις,
ἄστρων σύνεγγυς ἵπταμαί τε καὶ κράζω·
σὺ δ' ὡς ἀλέκτωρ ταῖσδε ταῖς καταχρύσοις
χαμαὶ πτερύσσῃ" φησίν, "οὐδ' ἄνω φαίνῃ."
θαυμαστὸς εἶναι σὺν τρίβωνι βουλοίμην
ἢ ζῆν ἀδόξως πλουσίᾳ σὺν ἐσθῆτι.

66 Θεῶν Προμηθεὺς ἦν τις, ἀλλὰ τῶν πρώτων.
τοῦτον πλάσασθαί φασι δεσπότην ζῴων
ἄνθρωπον ἐκ γῆς, ἐκ δὲ τοῦ δύω πήρας
κρεμάσαι τένοντός φασι τῶν ἐν ἀνθρώποις

64, 8. γε add L • 9. πριόνων C p. 111 12. καὶ ὑπέμεινε A Epim. ὁ μῦθος πρὸς τοὺς κοσμικαῖς ἀρχαῖς μεγαλοφρονοῦντας καὶ διὰ τοῦτο τῶν πέλας κατεπαιρομένους, οἳ μετὰ αὐταρκείας βιοῦντες κἀντεῦθεν τῶν μεγάλων ἐκφεύγουσι (ἐκφεύγωσι A) κινδύνων AB

65, 1. ἤριζε τέφρη (τεφρὴ B) γέρανος εὐφυεῖ ταῷ AB: correxit L

66. ἀρχὴ τοῦ θ̄ AB 2. πλάσαι θ' ἅπασι et ζῴοις, item versu 3 ἔκ τε τοῦ L, πλάσανθ' ἅπασι—ζῴοις—ἐκδέτους M 3. δύο AB 4. τένοντός L, φέροντά AB

κακῶν γεμούσας, τὴν πρόσω μὲν ὀθνείων,
ἰδίων δ' ὄπισθεν ἥτις ἦν πλέη μείζω.
διό μοι δοκοῦσι συμφορὰς μὲν ἀλλήλων
βλέπειν ἀκριβῶς, ἀγνοεῖν δὲ τὰς οἴκοι.

67 Θήρης ὄναγρος καὶ λέων ἐκοινώνουν,
ἀλκῇ μὲν ὁ λέων, ὁ δ' ὄνος ἐν ποσὶν κρείσσων.
ἐπεὶ δὲ λείαν εἶχον ἄφθονον ζώων,
ὁ λέων μερίζει, καὶ τίθησι τρεῖς μοίρας,
καὶ "τὴν μὲν αὐτός" φησι "λήψομαι πρῶτος·
βασιλεὺς γάρ εἰμι· λήψομαι δὲ κἀκείνην
ὡς ἐξ ἴσου κοινωνός. ἡ τρίτη δ' αὕτη
κακόν τι δώσει μὴ θέλοντί σοι φεύγειν."
μέτρει σεαυτόν· πρᾶγμα μηδὲν ἀνθρώπῳ
δυνατωτέρῳ σύναπτε μηδὲ κοινώνει.

68 Θεοῖς Ἀπόλλων ἔλεγε μακρὰ τοξεύων
"οὐκ ἂν βάλοι τις πλεῖον, οὐδὲ τοξεύσει."
ὁ Ζεὺς δὲ παίζων ἠρίδαινε τῷ Φοίβῳ.
Ἑρμῆς δ' ἔσειεν Ἄρεος ἐν κυνῇ κλήρους.
λαχὼν δ' ὁ Φοῖβος, χρυσέην τε κυκλώσας
τόξοιο νευρήν, ὀξέως ἀφεὶς πρῶτος
τὸ βέλος ἔπηξεν ἐντὸς ἑσπέρου κήπου.
ὁ Ζεὺς δὲ διαβὰς ταὐτὸ μέτρον εἱστήκει,

6. πλέη μείζω L, πολὺ μείζων A   7. δοκοῦμεν L
68. est fabula F 351 (C p. 366)   1. τοξεύειν A
2. βάλλῃ F   5. δὲ φοῖβος τὸ τόξον ἐκκυκλώσας F   6. om F
8. τοῦτο A   ἔστη F

καί “ ποῦ βάλω, παῖ,” φησίν “ οὐκ ἔχω χώραν.”
τόξου δὲ νίκην ἔλαβε μηδὲ τοξεύσας.

69 Θάμνου λαγωὸν λασιόπουν ἀναστήσας
κύων ἐδίζητʼ οὐκ ἄπειρος ἀγρεύειν,
δρόμῳ δʼ ἐλείφθη. καί τις αἰπόλος σκώπτων
“ ὁ πηλίκος σου” φησίν “ εὑρέθη θάσσων.”
ὁ δʼ εἶπεν “ ἄλλως ἄλλον ἁρπάσαι σπεύδων
τρέχει τις, ἄλλως δʼ αὑτὸν ἐκ κακοῦ σῴζων.”

70 Θεῶν γαμούντων ὡς ἕκαστος ἐζεύχθη,
ἐφʼ ἅπασι πόλεμος ἐσχάτῳ παρῆν κλήρῳ.
ὕβριν δὲ γήμας, ἣν χαρεὶς κατειλήφει,
ταύτης περισσῶς, ὡς λέγουσιν, ἠράσθη,
ἕπεται δʼ ἔτʼ αὐτῇ πανταχοῦ βαδιζούσῃ.
μήτʼ οὖν ἔθνη που, μὴ πόλεις τὰς ἀνθρώπων
ὕβρις ἐπέλθοι, προσγελῶσα τοῖς δήμοις,
ἐπεὶ μετʼ αὐτὴν πόλεμος εὐθέως ἥξει.

71 Ἰδὼν γεωργὸς νῆα ναυτίλων πλήρη
βάπτουσαν ἤδη κῦμα κυρτὸν ἐκ πρῴρης,

9. βάλλω A ναί F 10. μὴ F Epim. ὅτι ἔστι τινὰ καὶ κόπου χωρὶς νίκην ἄρασθαι, σοφῶς τοῖς πράγμασι κεχρημένον. ABF

69, 1. λασιόπουν Bekkerus, δασύπουν A 2. ἐδίζητʼ L, ἐδίωκεν AB 5. ἄλλος ἄλλον ἀγρεῦσαι θέλων scholiasta Thucydidis 4, 92 6. ἄλλος δʼ idem αὑτὸν Bekkerus et Hauptius: ἄλλον A et scholiasta

70, 2. παρῆν in versus initio AB: correxerunt HLM ἑκάστῳ A?B 3. χαρεὶς L, ἄρης AB 5. δʼ ἔτʼ αὐτῇ L, δὲ ταύτῃ AB 6. μήτʼ HL, μή γʼ AB πόλιν τινʼ H 7. ὕβρις γʼ H

71. ἀρχὴ του ῑ AB 2. πρῴρης DM, πρώτης AB

"ὦ πέλαγος" εἶπεν, "εἴθε μήποτ' ἐπλεύσθης,
ἀνηλεὲς στοιχεῖον ἐχθρὸν ἀνθρώποις."
ἤκουσε δ' ἡ θάλασσα, καὶ γυναικείην
λαβοῦσα φωνὴν εἶπε "μή με βλασφήμει·
ἐγὼ γὰρ ὑμῖν οὐδὲν αἰτίη τούτων,
ἄνεμοι δὲ πάντες, ὧν ἐγὼ μέση κεῖμαι.
τούτων δὲ χωρὶς ἂν ἴδῃς με καὶ πλεύσῃς,
ἐρεῖς με τῆς σῆς ἠπιωτέρην γαίης."
[ὅτι πολλὰ χρηστὰ πράγμαθ' αἱ κακαὶ χρήσεις
τρέπουσιν εἰς τὸ χεῖρον, ὡς δοκεῖν φαῦλα.]

72 Ἶρίς ποτ' οὐρανοῖο πορφυρῆ κῆρυξ
πτηνοῖσι κάλλους εἶπεν ἐν θεῶν οἴκοις
ἀγῶνα κεῖσθαι· πᾶσι δ' εὐθὺς ἠκούσθη,
καὶ πάντα θείων ἔσχεν ἵμερον δώρων.
ἔσταζε πέτρης αἰγὶ δυσβάτου κρήνη,
καὶ θερινὸν ὕδωρ καὶ διαυγὲς εἱστήκει·
πάντων τ' ἐπ' αὐτὸ φῦλον ἦλθεν ὀρνίθων,
πρόσωπα δ' αὑτῶν ἐξέλουε καὶ κνήμας,
ἔσειε ταρσούς, ἐκτένιζε τὰς χαίτας.
ἦλθεν δ' ἐκείνην καὶ κολοιὸς εἰς κρήνην
γέρων κορώνης υἱός, ἄλλο δ' ἐξ ἄλλου
πτερὸν καθύγρων ἐντὸς ἁρμόσας ὤμων
μόνος τὰ πάντων ποικίλως ἐκοσμήθη,

11. *χρήσεις* M et Hauptius, *φύσεις* A   Epim. *ὁ μῦθος οὗτος ἐλέγχει ἐκείνους οἵτινες διαβολαῖς πρὸς τοὺς δυνάστας βλάπτειν πεφύκασι τοὺς πέλας, οἳ παραπλήσιοί εἰσιν ἀνέμοις χειμερίοις.* AB

72, 1. οὐρανοῖο DLM, *οὐρανίου* A   **4.** *θείων* et *δώρων* D, *θεῖον* et *ζῴων* A   **5.** *κρήνης* A   **7.** *τ'* om M   **12.** *καθύγρων* M, *καθ' ὑγρῶν* AB

καὶ πρὸς θεοὺς ἤιξεν αἰετοῦ κρεῖσσον.
ὁ Ζεὺς δ᾽ ἐθάμβει, καὶ παρεῖχε τὴν νίκην,
εἰ μὴ χελιδὼν αὐτόν, ὡς Ἀθηναία,
ἤλεγξεν ἑλκύσασα τὸ πτερὸν πρώτη.
ὁ δ᾽ εἶπεν αὐτῇ "μή με συκοφαντήσῃς."
τὸν δ᾽ ἄρα τρυγὼν ἐσπάραττε καὶ κίχλη
καὶ κίσσα καὶ κορυδαλὸς οὑν τάφοις παίζων,
χὠ νηπίων ἔφεδρος ὀρνέων ἴρηξ,
τά τ᾽ ἄλλ᾽ ὁμοίως. καὶ κολοιὸς ἐγνώσθη.
[ὦ παῖ, σεαυτὸν κόσμον οἰκεῖον κόσμει·
ξένοις γὰρ ἐμπρέπων στερηθήσῃ τούτων.]

73 Ἴκτινος ἀρχὴν ὀξέην ἔχει κλαγγήν·
ἵππου δ᾽ ἀκούσας χρεμετίσαντος εὐφώνως,
μιμούμενος τὸν ἵππον οὔτε τὴν κρείσσω
φωνὴν θελήσας ἔσχεν οὔτε τὴν πρώτην.

74 Ἵππος τε καὶ βοῦς καὶ κύων ὑπὸ ψύχους
κάμνοντες ἦλθον οἰκίην ἐς ἀνθρώπου.
κἀκεῖνος αὐτοῖς τὰς θύρας ἀναπλώσας
παρῆγεν ἔνδον, καὶ παρ᾽ ἑστίῃ θάλψας
πυρὸς γεμούσῃ παρετίθει τι τῶν ὄντων,

14. κρεῖσσον L, κρείσσων AB   **19.** ἄρα AB   κίχλη HM et Schneidewinus, κίχλα AB   **21.** καὶ ὁ A   ἔφεδρος B, ἔφηβος A, δὲ φηλὸς Schneidewinus   **28. 29.** ὦ παῖ, σεαυτοῦ κόσμον οἴκοθεν κόσμει· κόσμοις ξένοις γὰρ ἐμπρέπων στερηθήσῃ H   Epim. ὅτι οἱ νόθον καὶ ἐπείσακτον αὐτοῖς περιθέντες κόσμον ἀλλοτρίῳ τε κάλλει σεμνυνόμενοι, εἴ ποτε τοῦ τοιούτου γυμνωθεῖεν, γέλως λοιπὸν τοῖς πρὶν ἀγνοοῦσιν ὁρῶνται. AB.

73, 1. ἀρχὴν L et Hauptius, ἄλλην A   ὀξέην ἔχει D, ὀξέην εἶχε AB, εἶχεν ὀξέην H   **3.** κρείττω AB   Epim. ὅτι οἱ τῶν ἀδυνάτων ἐρῶντες ἔσθ᾽ ὅτε καὶ τῶν μετὰ χεῖρας ἀστοχοῦσι. AB

κριθὰς μὲν ἵππῳ, λάθυρα δ' ἐργάτῃ ταύρῳ·
ὁ κύων γὰρ αὐτῷ συντράπεζος εἱστήκει.
ξενίας δ' ἀμοιβὴν ἀντέδωκαν ἀνθρώπῳ
μερίσαντες αὐτῷ τῶν ἐθῶν ἀφ' ὧν ἔζων,
ὁ μὲν ἵππος εὐθύ· διόπερ ἐν χρόνοις πρώτοις
ἕκαστος ἡμῶν γαῦρός ἐστι τὴν γνώμην·
ὁ δὲ βοῦς μετ' αὐτόν· διόπερ εἰς μέσους ἥκων
μοχθεῖ φίλεργός τ' ἐστὶν ὄλβον ἀθροίζων.
ὁ κύων δ' ἔδωκε, φασί, τοὺς τελευταίους·
διὸ δυσκολαίνει, Βράγχε, πᾶς ὁ γηράσας,
καὶ τὸν διδόντα τὴν τροφὴν μόνον σαίνει,
ἀεὶ δ' ὑλακτεῖ, καὶ ξένοισιν οὐ χαίρει.

75 Ἰατρὸς ἦν ἄτεχνος. οὗτος ἀρρώστῳ
πάντων λεγόντων “μὴ δέδιθι, σωθήσῃ·
πάθος μέν ἐστι χρόνιον, ἀλλ' ἔσῃ ῥάων,”
ὧδ' ἀτεχνὴς ἰατρὸς εἶπεν εἰσβαίνων.
“ἕτοιμα δεῖ σε πάντ' ἔχειν· ἀποθνήσκεις.
οὐκ ἐξαρῶ σε” φησίν “οὐδ' ἐνεδρεύσω·
τὴν αὔριον γὰρ τὸ μακρὸν οὐχ ὑπερβήσῃ.”
ταῦτ' εἶπε, καὶ τὸ λοιπὸν οὐκέτ' εἰσῄει.
χρόνῳ δ' ἐκεῖνος ἐκ νόσων ἀνασφήλας

74, 9. *ἐθῶν* DLM, *ἐτῶν* AB et C p. 123 cum Augustano fab. 104 13. *τ'* add B Epim. *διαβολὴν ὁ μῦθος ἔχει ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν μηδεμίαν τοῖς ξένοις πρόνοιαν ποιουμένων, εἰς μόνον δὲ τοὺς οἰκείους τὴν στοργὴν περιιστώντων, ἀπὸ τῆς τοῦ κυνὸς ὑποδείξεως.* AB

75, 4. *ὧδ' ἀτεχνὴς* L, *ὁ δ' ἀτεχνὴς* A 6. hunc non exprimit C p. 121 *ἐξαρῶ* et *ἐνεδρεύσω* L, *ἐξαπατῶ* et *ἐνεδρεύω* AB 7. *τῆς αὔριον γὰρ τὸ μέτρον* M

προῆλθεν ὠχρός, τοῖς ποσὶν μόλις βαίνων.
ὁ δ' ἰατρὸς αὐτῷ "χαῖρ'" ἔφη συναντήσας,
καὶ πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω διηρώτα.
κἀκεῖνος εἶπεν "ἠρεμοῦσι τῆς λήθης
πιόντες. ἡ κόρη δὲ χὠ μέγας Πλούτων
πρῴην ἰατροῖς δεινὰ πᾶσιν ἠπείλουν
ἐπὶ τῷ βραβεύειν τοὺς νοσοῦντας ἀνθρώπους,
ἀνέγραφον δὲ πάντας, ἐν δὲ τοῖς πρώτοις
καὶ σὲ γράφειν ἔμελλον· ἀλλ' ἐγὼ δείσας
εὐθὺς προσῆλθον, ἡψάμην τε τῶν σκήπτρων,
κἀπώμοσ' αὐτοῖς ὅτι σὺ ταῖς ἀληθείαις
ἰατρὸς οὐκ εἶ καὶ μάτην διεβλήθης."

76 Ἱππεὺς τὸν ἵππον, ἄχρι μὲν συνειστήκει
ὁ πόλεμος, ἐκρίθιζε κἄτρεφεν χόρτῳ,
παραστάτην γενναῖον ἐν μάχαις κρίνων·
ἐπεὶ δ' ἐπαύσατ', ἦν δὲ λοιπὸν εἰρήνη
καὶ μισθὸν ἱππεὺς οὐκέτ' εἶχεν ἐκ δήμου,
τόθ' ὁ κλεινὸς ἵππος πολλάκις μὲν ἐξ ὕλης
κορμοὺς παχεῖς κατῆγεν εἰς πόλιν βαίνων,
μισθῷ τε φόρτον ἔφερεν ἄλλοτ' ἀλλοῖον,
τὸ πνεῦμα σῴζων ἐπ' ἀχύροισι δύστηνος,

14. πίνοντες AB 16. βραβεύειν L, θεραπεύειν AB. ὅτι τοὺς νοσοῦντας οὐκ ἐῶσιν ἀποθνήσκειν C p. 122, ἐπεὶ τῇ τούτων ἀμελείᾳ πολλοὶ ἀπέθνησκον Dositheus p. 30 21. διεκλήθης A Epim. ὁ μῦθος οὗτος ῥηθήσεται πρὸς τοὺς κενὸν ὄνομα ἐπὶ πράγματί τινι κεκτημένους, τὴν δὲ τούτου πεῖραν παντελῶς οὐκ ἔχοντας (ἐχόντων A) AB

76, 6. τόθ' ὁ κλεινὸς L, τότ' ἐκεῖνος AB 9. δύστηνος M, δυστήνοις AB

σάγην δὲ νώτοις ἔφερεν οὐκέθ' ἱππείην.
ὡς δ' αὖ πρὸ τειχῶν πόλεμος ἄλλος ἠκούσθη,
σάλπιγξ τ' ἐφώνει πᾶσιν ἀσπίδα σμήχειν
ἵππους τε κοσμεῖν καὶ σίδηρον ὀξύνειν,
κἀκεῖνος αὖ τὸν ἵππον ἐγχαλινώσας
ὁ δεσπότης παρῆγεν ὡς ἐφιππεύσων.
ὁ δ' ὀκλάσας ἔπιπτεν οὐκέτ' ἰσχύων.
"ἔντασσε πεζοῖς σαυτόν" εἶπεν "ὁπλίταις·
σὺ γάρ μ' ἀφ' ἵππων εἰς ὄνους μεταστήσας
πῶς αὖθις ἵππον ἐξ ὄνου με ποιήσεις;"

77 Κόραξ δεδηχὼς στόματι τυρὸν εἱστήκει·
τυροῦ δ' ἀλώπηξ ἰχανῶσα κερδῴη
μύθῳ τὸν ὄρνιν ἠπάτησε τοιούτῳ.
"κόραξ, καλαί σοι πτέρυγες, ὀξέη γλήνη,
θηητὸς αὐχήν· στέρνον αἰετοῦ φαίνεις,
ὄνυξι πάντων θηρίων κατισχύεις.
ὁ τοῖος ὄρνις κωφός ἐσσι κοὐ κρώζεις."
κόραξ δ' ἐπαίνῳ καρδίην ἐχαυνώθη,
στόματος δὲ τυρὸν ἐκβαλὼν ἐκεκράγει.
τὸν δ' ἡ σοφὴ λαβοῦσα κερτόμῳ γλώσσῃ
"οὐκ ἦσθ' ἄφωνος" εἶπεν "ἀλλὰ φωνήεις.
ἔχεις, κόραξ, ἅπαντα, νοῦς δέ σοι λείπει."

10. δὲ HL, τε AB ἱππείην LM, ἱππεῦσιν A 12. ἐφώνει C p. 236, ἐκέλευε AB 14. αὖ τὸν HLM et Schneidewinus, αὐτὸν AB Epim. μηδαμῶς τοῦ παρόντος δεῖν ἐπιμελεῖσθαι μόνον ὁ μῦθος διδάσκει, ἀλλὰ καὶ τοῦ μέλλοντος προνοεῖσθαι· τὸ γὰρ μὴ οὕτω γινόμενον πολλοῖς πολλάκις οὐ τὴν τυχοῦσαν ἤγαγε βλάβην. AB

77. ἀρχὴ τοῦ κ̄ AB 5. θειητὸς A 10. δ' add L 12. σε λείπει, id est σ' ἐλλείπει, C p. 131 Epim. ὁ μῦθος δι-

78 Κόραξ νοσήσας εἶπε μητρὶ κλαιούσῃ
"μὴ κλαῖε, μῆτερ, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς εὔχου
νόσου με δεινῆς καὶ πόνων ἀνασφῆλαι."
"καὶ τίς σε" φησί "τῶν θεῶν, τέκνον, σώσει;
τίνος γὰρ ὑπὸ σοῦ βωμὸς οὐκ ἐσυλήθη;"

79 Κρέας κύων ἔκλεψεν ἐκ μαγειρείου,
καὶ δὴ παρῄει ποταμόν· ἐν δὲ τῷ ῥείθρῳ
πολὺ τοῦ κρέως ἰδοῦσα τὴν σκιὴν μείζω,
τὸ κρέας ἀφῆκε, τῇ σκιῇ δ' ἐφωρμήθη.
ἀλλ' οὔτ' ἐκείνην εὗρεν οὔθ' ὃ βεβλήκει,
πεινῶσα δ' ὀπίσω τὸν πόρον διεξῄει.
[βίος ἀβέβαιος παντὸς ἀνδρὸς ἀπλήστου
ἐλπίσι ματαίαις πραγμάτων ἀνήλωται.]

80 Κάμηλον ἠνάγκαζε δεσπότης πίνων
ὀρχεῖσθ' ὑπ' αὐλοῖς κυμβάλοις τε χαλκείοις.
ἡ δ' εἶπ' "ἐμοὶ γένοιτο κἂν ὁδῷ βαίνειν
μὴ καταγέλαστον, μή τι πυρρίχην παίζειν."

δάσκει μηδαμῶς ἄνθρωπον ἐπαίνοις ἐξαπατᾶσθαι· ζημίαι γὰρ ἐντεῦθεν καὶ ἀτιμίαι εἰώθασι γίνεσθαι. AB

78. Epim. ὅτι τοῖς ἀμεταμέλητα φησὶν εἰς θεὸν πλημμελοῦσιν ἀνωφελεῖς γίγνονται αἱ ὑπὲρ αὐτῶν δεήσεις AB

79, 7. 8. habet G p. 17, ubi legitur ἀναλοῦται.

80, 3. κἂν A et S in πυρρίχῃ 4. ἄνευ γέλωτος A μήτι A cum parte codicum S, μήτε alii κἂν χορῷ παίζειν A Epim. ἀντίρρησιν ὁ λόγος ἔχει παρὰ τῶν σωφρόνως ζῆν αἱρουμένων πρὸς τοὺς ἐν βίῳ κενὰ ἐπινοουμένους. AB

81 *Κερδὼ πιθήκῳ φησὶν "ἣν ὁρᾷς στήλην,*
ἐμοὶ πατρῴη τ᾽ ἐστὶ κἄτι παππῴη."
κερδοῖ πίθηκος εἶπεν "ὡς θέλεις ψεύδου,
ἔλεγχον οὐκ ἔχουσα τῆς ἀληθείας."
[κακοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι μὴ φεύγειν ψεῦδος,
κἂν λανθάνειν ψευδόμενος εὐχερῶς μέλλῃ.]

82 *Κοιμωμένου λέοντος ἀγρίης χαίτης*
διέδραμεν μῦς· ὁ δὲ λέων ἐθυμώθη,
φρίξας δὲ χαίτην ἔθορε φωλάδος κοίτης.
κερδὼ δ᾽ ἐπεχλεύαζεν, ὡς ἐκινήθη
πρὸς μῦν ὁ πάντων θηρίων τυραννεύων.
ὁ δ᾽ "οὐχὶ τὸν μῦν" εἶπεν, "ὦ παλαμναίη,
δέδοικα, μή μου τὴν δορὴν κνίσῃ φεύγων·
χαίτην δ᾽ ἔμελλε τὴν ἐμὴν καταισχύνειν."
[ἀρχόμενον ἄρτι τὸ θρασὺ τῶν ὑβριζόντων,

81, 1. 2. habet S in *πίθηκος* **2.** *ἐμὴ πατρῴα* A *τ᾽* AS, *τοῦτ᾽* aliquot S codices *καί τι* vel *κἔτι* S, *κ᾽ ἂν μὴ* A *παππῴα* A Epim. *οὕτως οἱ λίαν ψευδολόγοι τότε μάλιστα καταλαζονεύονται, ὅτε τοὺς ἐλέγχους κατ᾽ ὄψιν οὐκ ἔχουσι.* AB

82, 1. 2. 3. habet S in *φριξότριχα*, tertium solum in *ἔκθορεν* et in *φωλάδι* **3.** *ἔθορε* A, *ἔκθορε* S ter *κοίτης* A et unus S codex, *κοίλης* S plerique **5.** *θηρίων τυραννεύων* HL et Hauptius, *βασιλεύων θηρίων* A. confer 95, 16 **6. 7. 8.** omisso *ὁ δ᾽* adfert S in *παλαμναῖος* **6.** *εἶπας* olim vulgo apud S *ἡ παλαμναία* S **7.** *δορὰν δάκοι* S **8.** *κακὴν δὲ μελέτην ἐπ᾽ ἐμὲ τῆς ὁδοῦ τρίβει* A, *ἀλλὰ τὴν κακὴν ὁδὸν [καὶ συνήθειαν] ἀνατρέπω* C p. 141, *τὴν δὲ ὁρμὴν ἐκτρέπω* Tzetzes chil. 13, 496 ex tetrasticho, *ἀλλὰ κατὰ τῆς γνώμης αὐτοῦ τὴν ὀργὴν ἔχω* C 374: S habet id quod dedimus

κἂν μικρὸν ᾖ, κώλυε, μηδὲ συγχώρει
εὐκαταφρόνητον σαυτὸν εἶναι τοῖς φαύλοις.]

83 Κριθάς τις ἵππου . . . .
. . . . πᾶσαν ἡμέραν πίνων,
ἔτριβεν ἐκτένιζεν ἡμέρῃ πάσῃ.
ὁ δ' εἶπεν "εἰ θέλεις με ταῖς ἀληθείαις
καλὸν γενέσθαι, τὸ τρέφον με μὴ πώλει."

84 Κώνωψ ἐπιστὰς κέρατι καμπύλῳ ταύρου
μικρόν τ' ἐπισχὼν εἶπε ταῦτα βομβήσας.
"εἴ σου βαρύνω τὸν τένοντα καὶ κλίνω,
καθεδοῦμ' ἀπελθὼν ποταμίας ἐπ' αἰγείρου."
ὁ δ' "οὐ μέλει μοι" φησίν "οὔτ' ἐὰν μείνῃς
οὔτ' ἂν ἀπέλθῃς· οὐδ' ὅτ' ἦλθες ἐγνώκειν."

11. *εἶναι σαυτὸν* A Epim. *ὁ λόγος διδάσκει ὅτι οὐδὲ ὑπὸ τῶν μετρίων δεῖ ἡμᾶς καταφρονεῖσθαι, διὰ τὸ μὴ ἐντεῦθεν συνήθειαν κακὴν γεννηθῆναι.* AB

83, 1. 2. media excidisse viderunt D et M. *κριθὴν τὴν τοῦ ἵππου ὁ ἱπποκόμος κλέπτων καὶ πωλῶν τὸν ἵππον ἔτριβε καὶ ἐκτένιζε πάσας ἡμέρας* C p. 123 **3.** *ἔτριβε κἀκτένιζεν* L. confer 74, 13. 85, 4. post 5 add *ὅτι τῶν καιρίων δεῖ τὸν φιλοῦντα φροντίζειν καὶ συμφερόντων· κόσμος γὰρ οὐδὲν ὠνήσει τὸν ἀποροῦντα τῶν ἀναγκαίων* A Epim. *ὁ παρὼν ῥηθήσεται λόγος πρὸς τοὺς ἀντὶ ἀναγκαίων πραγμάτων τοῖς λόγοις μόνοις τοὺς πέλας ἐξαπατῶντας.*

84. hanc praeter codicem A exhibet V p. 36 (C p. 138) **1.** *ἐπιστὰς* A et Augustanus fab. 136, *επιτας sedit adveniens* V, *ἐπιπτὰς* Tyrwhittus *κεπατι cornuo* V *ταυρος* V **2.** *δε επισχον* V **3.** *και κλινω et camso incurvo* V, *καὶ σαίνω* A, *ἐπεμβαίνων* H **4.** *καθευδομαι η κατελθω ibi sedebo* (dormio supra scr.) *aut discedo ποταμιοσις ιναιγιροις fluminalibus popaulis* V **5.** *ουμελι* V, *οὐ μέλλει* A *ουταν nec si* V **6.** *οὐδ' ὅτ'* Tyrwhittus, *οὐθ' ὅτε* A, *ουτε οτε nec quando* V

[γελοῖος ὅστις οὐδὲν ὢν κατ᾽ ἀνθρώπων
τῶν κρειττόνων θρασύνεθ᾽ ὥς τις ὢν σφόδρα.]

85 Κυσίν ποτ᾽ ἔχθρα καὶ λύκοις συνειστήκει.
κύων δ᾽ Ἀχαιὸς ἡρέθη κυνῶν δήμου
στρατηγὸς εἶναι, καὶ μάχης ἐπιστήμων.
ἔμελλεν, ἐβράδυνεν. οἱ δ᾽ ἐπηπείλουν,
εἰ μὴ προάξει τὴν μάχην, ἐνεδρεύσειν.
“ἀκούσατ᾽” εἶπεν “οὗ χάριν διατρίβω,
τί δ᾽ εὐλαβοῦμαι· χρὴ δ᾽ ἀεὶ προβουλεύειν.
τῶν μὲν πολεμίων τὸ γένος ὧν ὁρῶ πάντων
ἕν ἐστιν· ἡμῶν δ᾽ ἦλθον οἱ μὲν ἐκ Κρήτης,
οἱ δ᾽ ἐκ Μολοσσῶν, εἰσὶν οἳ δ᾽ Ἀκαρνάνων,
ἄλλοι δὲ Δόλοπες, οἱ δὲ Κύπρον ἢ Θρᾴκην
αὐχοῦσιν, ἄλλοι δ᾽ ἄλλοθεν. τί μηκύνω;
τὸ χρῶμα δ᾽ ἡμῖν οὐχ ἕν ἐστιν ὡς τούτοις,
ἀλλ᾽ οἱ μὲν ἡμῶν μέλανες, οἱ δὲ τεφρώδεις,
ἔνιοι δὲ λαμπροὶ καὶ διάργεμοι στήθη,
ἄλλοι δὲ λευκοί. πῶς ἂν οὖν δυνηθείην
εἰς πόλεμον ἄρχειν” εἶπε “τῶν ἀσυμφώνων
πρὸς τοὺς ὅμοια πάντ᾽ ἔχοντας ἀλλήλοις;”
[συμφωνία μέγιστον ἀγαθὸν ἀνθρώποις·
τὸ δὲ στασιάζον ἀσθενές τε καὶ δοῦλον.]

7. 8. om V   8. θρασύνεται A   Epim. κατηγορίαν ὁ λόγος περιέχει ἀνδρὸς εὐτελοῦς καὶ λίαν ἀδυνάτου, ὑπολήψεις δὲ μεγάλας περὶ ἑαυτοῦ κεκτημένου.

85, 4. κἀβράδυνεν L   5. προάξῃ AB   ἐνεδρεύσειν L, ἐνεδρεύσει A, τ᾽ ἐνεργήσει Hauptius   14. ἀλλ᾽ οἱ S in διάργεμοι, ἄλλοι AB   ὑμῶν S   15. ἕτεροι ξανθοὶ καὶ S

86 *Κοίλωμα ῥίζης φηγὸς εἶχεν ἀρχαίη·*
ἐν τῇ δ᾽ ἔκειτο ῥωγὰς αἰπόλου πήρη,
ἄρτων ἑώλων πᾶσα καὶ κρεῶν πλήρης.
ταύτην ἀλώπηξ εἰσδραμοῦσα τὴν πήρην
ἐξέφαγε· γαστὴρ δ᾽, ὥσπερ εἰκός, ὠγκώθη,
στενῆς δὲ τρώγλης οὐκέτ᾽ εἶχεν ἐκδῦναι.
ἑτέρα δ᾽ ἀλώπηξ ὡς ἐπῆλθε κλαιούσῃ,
σκώπτουσα "μεῖνον" εἶπεν "ἄχρι πεινήσῃς·
οὐδ᾽ ἐξελεύσῃ πρότερον ἄχρι τοιαύτην
τὴν γαστέρα σχῇς, ἡλίκην ὅτ᾽ εἰσῄεις."

87 *Κύων λαγωὸν ἐξ ὄρους ἀναστήσας*
ἐδίωκε, δάκνων αὐτὸν εἰ κατειλήφει,
μετασταθεὶς δ᾽ ἔσαινεν ὡς φίλῳ ψεύσων.
ὁ λαγωός "ἁπλοῦν" δ᾽ εἶπε "θηρίον γίγνου.
φίλος εἶ; τί δάκνεις; ἐχθρὸς εἶ; τί οὖν σαίνεις;"
[ἀμφίβολος οὗτός ἐστι νοῦς ἐν ἀνθρώποις,
οἷς οὔτ᾽ ἀπιστεῖν ἔχομεν οὔτε πιστεύειν.]

86, 2. 3. habet S in *ῥωγαλέον*, ubi legitur *αἰπόλων πήρα*. idem in *ἕωλα* habet haec, *καὶ ἑώλων [καὶ] κρεῶν πλήρεσι χθιζῶν [τὸ εἰς τὴν ἕω λειπόμενον] ἐπὶ ὄψων. ἔκειτο πήρα ἄρτων.* 8. *σκώπτουσ᾽ ἀνάμεινον* AB Epim. *ὁ μῦθος παραινεῖ μηδαμῶς σπεύδειν τινὰ πρὸς πλεονεξίαν τοῦ πέλας, γινώσκων ὅτι τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων ὁ χρόνος διαλύει.* AB

87, 3. *μετασταθεὶς* D, *μεταστραφεὶς* A *ψεύσων* L, *ψαύων* AB 4. *δ᾽* om BH 6. *οὕτως* L

88 *Κορυδαλὸς ἦν τις ἐν χλόῃ νεοσσεύων,*
ὁ τῷ χαραδριῷ πρὸς τὸν ὄρθρον ἀντᾴδων,
καὶ παῖδας εἶχε ληίου κόμῃ θρέψας
λοφῶντας ἤδη καὶ πτεροῖσιν ἀκμαίους.
ὁ δὲ τῆς ἀρούρης δεσπότης ἐποπτεύων
ὡς ξηρὸν εἶδε τὸ θέρος, εἶπε "νῦν ὥρη
πάντας λαβεῖν μοι τοὺς φίλους, ἵν' ἀμήσω."
καί τις κορυδαλοῦ τῶν λοφηφόρων παίδων
ἤκουεν αὐτοῦ, τῷ τε πατρὶ μηνύει,
σκοπεῖν κελεύων ποῦ σφέας μεταστήσει.
ὁ δ' εἶπεν "οὔπω καιρός ἐστι νῦν φεύγειν·
ὃς γὰρ φίλοις πέποιθεν, οὐκ ἄγαν σπεύδει."
ὡς δ' "αὖτις ἦλθεν, ἡλίου δ' ὑπ' ἀκτίνων
ἤδη ῥέοντα τὸν στάχυν θεωρήσας
μισθὸν μὲν ἀμητῆρσιν αὔριον δώσειν,
μισθὸν δέ φησι δραγματηφόροις δώσειν",
εἶπεν κορυδαλὸς παισὶ νηπίοις "ὥρη
νῦν ἐστὶν ὄντως, παῖδες, ἐκ τόπων φεύγειν,
ὅτ' αὐτὸς ἀμᾷ κοὐ φίλοισι πιστεύει."

88. eadem in F 379 (C p. 273) 1. *χαραδριὸς ἦν* F *νεοττεύων* F 2. *ὁ* L et Schneidewinus, *ὃς* A, om F *τῷ χαραδραίῳ* A, *τῷ κορυδαλῷ* F 3. 4. habet S in *λόφος* 3. *εἶχε* AS, om F *κόμαις* F 4. *πτερίσιν* F 6. *ἀνθηρὸν ὂν τὸ θέρος* F 7. *καλεῖν με* F 8. *κορυδαλλοῦ* HL, *κορυδοῦ* A, *χαραδριοῦ* F *`λοφοφόρων* F 9. *ἤκουσεν* F 11. *νῦν* A, *τοῦ* F 12. *γὰρ* A, *τοῖς* F 13. *δ'* om A *αὖθις ἐλθὼν ἡλίου θ'* F 15. *ἀμυντῆρσιν* A, *ἀμήτορσιν* F *δώσειν* A, *πέμπειν* F, *πέμψειν* Coraes 16. om A *φησι* L, *πᾶσι* F *δραγματοφόροις δώσειν ἔλεγε* F 17. *χαραδριὸς πᾶσι* F *ὥρη* L, *ὄντως* A, *οὕτως* F 18. *ὄντως* S in *ἀμᾶν*, *ὥρη* AF *ἐκ τόπων* S, *ἀλλαχοῦ* AF 19. *ἀμᾷ* S, *αὐτῷ* AF Epim. *ὁ μῦθος διδάσκει ἡμᾶς ἐπιμελεῖσθαι τῶν οἰ-*

89 *Λύκος ποτ' ἄρνα πεπλανημένον ποίμνης*
ἰδὼν βίᾳ μὲν οὐκ ἐπῆλθεν ἁρπάξων,
ἔγκλημα δ' ἔχθρας εὐπρόσωπον ἐζήτει.
"οὔ σύ μέ τι πέρυσι μικρὸς ὢν ἐβλασφήμεις;"
"ἐγὼ οὔ περυσινός εἰμ', ἐπ' ἔτος ἐγεννήθην."
"οὐκοῦν σὺ τὴν ἄρουραν ἣν ἔχω κείρεις;"
"οὔπω τι χλωρὸν ἔφαγον, οὐδ' ἐβοσκήθην."
"οὐδ' ἆρα πηγὴν ἐκπέπωκας ἣν πίνω;"
"θηλὴ μεθύσκει μέχρι νῦν με μητρῴη."
τότε δὴ τὸν ἄρνα συλλαβών τε καὶ τρώγων
"ἀλλ' οὐκ ἄδειπνον" εἶπε "τὸν λύκον θήσεις,
κἂν εὐχερῶς μου πᾶσαν αἰτίην λύσῃς."

90 *Λέων ἐλύσσα. τὸν δὲ νεβρὸς ἐξ ὕλης*
ἰδὼν ἔφησεν "ἡμέων ταλαιπώρων·
τί γὰρ μεμηνὼς οὗτος οὐχὶ ποιήσει,
ὃς ἦν φορητὸς οὐδὲ σωφρονῶν ἡμῖν."

91 *Λέοντα φεύγων ταῦρος εἰς ἐρημαίην*
σπήλυγγα κατέδυ ποιμένων ὀρειφοίτων,

κείων, ὅση δύναμις, καὶ μὴ καταφρονεῖν, θαρροῦντας (om A) *ταῖς τῶν φίλων συνδρομαῖς.* ABF

89. *ἀρχὴ τοῦ λ̄* AB **4.** *οὐ σύ μέ τι* M, *σύ με τί* AB. *μ' ἔτι* Bekkerus **5.** *εἰμ'* add L, *ὅς γ'* H *ἐπέτος* scribi iubet Suidas in *ἐπέτειον*, *ἔπετος* Etymolog. p. 354, 57 **9.** *μητρῴα* A **12.** *αἰτίαν* A Epim. *ὅτι τοὺς φύσει πονηροὺς καὶ ἀδίκους οὐδ' εὔλογος ἀπολογία πείθει.* AB

90. Epim. *πρὸς ἄνδρα φύσει ὀργίλον καὶ αἱμοβόρον ἐξουσίαν ἀρχῆς κατὰ τῶν ὑπηκόων λαμβάνοντα.* AB

91, 2. *σπήλιγγα* A. sic et 95, 38 et 106, 5

ὅπου τράγος τις χωρὶς αἰπόλου μείνας
τὸν ταῦρον ἐμβαίνοντα κέρασιν ἐξώθει.
ὁ δ' εἶπεν "οὐ σέ, τὸν λέοντα δ' ἐκκλίνω.
ἀνέξομαί σου μικρὰ τῆς ἐπηρείης·
ἐπεὶ παρελθέτω με, καὶ τότε γνώσῃ
πόσον τράγου μεταξὺ καὶ πόσον ταύρου."

92 Λέοντά τις κυνηγὸς οὐχὶ τολμήεις
ἴχνευεν ὀρέων ἐν βαθυσκίοις ὕλαις·
δρυτόμῳ δὲ μακρᾶς ἐγγὺς ἐντυχὼν πεύκης
"ὦ πρός σε νυμφῶν" εἶπεν, "ἆρα γινώσκεις
ἴχνη λέοντος, ὅστις ὧδε φωλεύει;"
κἀκεῖνος εἶπεν "ἀλλὰ σὺν θεῷ βαίνεις·
αὐτὸν γὰρ ἤδη τὸν λέοντά σοι δείξω."
ὁ δ' ὠχριήσας γομφίους τε συγκρούων
"μή μοι χαρίζου" φησί "πλεῖον οὗ χρῄζω,
τὸ δ' ἴχνος εἰπέ· τὸν λέοντα μὴ δείξῃς."

93 Λύκων παρῆσαν ἄγγελοί ποτ' εἰς ποίμνην
ὅρκους φέροντες καὶ βέβαιον εἰρήνην,
ἐφ' ᾧ λάβωσι τοὺς κύνας πρὸς αἰκίην,
δι' οὓς μάχονται καὶ κοτοῦσιν ἀλλήλοις.

4. ἐμβαίνοντα L, ἐμβάντα τοῖς A 5. ἐκκλίνω margo A, ἐξωθῶ A Epim. πρὸς τοὺς τοῖς δυνατωτέροις ἐπεμβαίνοντας δι' ἐπικειμένην αὐτοῖς συμφοράν. AB

92, 8. ὠχριήσας S in γομφίους, ὠχριάσας A 9. οὐ A post 10 add ὁ μῦθος ἐλέγχει τοὺς λόγοις μὲν ἀνδρείους ἐπιδεικνυμένους, ἔργοις δὲ ἀνικάνους ἀποφαινομένους A

μωρὰ δὲ ποίμνη καὶ τὰ πάντα βληχώδης
πέμπειν ἔμελλεν. ἀλλά τις γέρων ἤδη
κριὸς βαθείῃ φρικὶ μαλλὸν ὀρθώσας
"καινῆς γε ταύτης" εἶπε "τῆς μεσιτείης.
ἀφύλακτος ὑμῖν πῶς ἐγὼ συνοικήσω,
δι' οὓς νέμεσθαι μηδὲ νῦν ἀκινδύνως
ἔξεστι, καίτοι τῶν κυνῶν με τηρούντων;"

94 Λύκῳ ποτ' ὀστοῦν φάρυγος ἐντὸς ἠρείσθη·
ἐρῳδιῷ δὲ μισθὸν ἄξιον δώσειν
ἔταξε, τὸν τράχηλον εἰ καθιμήσας
ἀνελκύσειε καὶ πόνων ἄκος δοίη.
ὁ δ' ἑλκύσας τὸν μισθὸν εὐθέως ᾔτει.
κἀκεῖνος αὐτῷ, κάρχαρόν τι μειδήσας,
"σοὶ μισθὸς ἀρκεῖ" φησί "τῶν ἰατρειῶν
κεφαλὴν λυκείου φάρυγος ἐξελεῖν σῴην."
[κακοῖς βοηθῶν μισθὸν ἀγαθὸν οὐ λήψῃ,
ἀλλ' ἀρκέσει σοι μή τι τῶν κακῶν πάσχειν.]

95 Λέων νοσήσας ἐν φάραγγι πετραίῃ
ἔκειτο νωθρὰ γυῖα γῆς ἐφαπλώσας,

93, 5. μωρὸς δὲ ποιμὴν S in βληχώδης   πάντ' ἀμβληχρώδης A   7. μᾶλλον prima manu A   10. νέμεσθε A   Epim. οὐδαμῶς ἀκαταλλάκτοις ἐχθροῖς πιστεύειν δεῖ, ὅταν σε τῆς οἰκείας βούλωνται ἀμελεῖν σωτηρίας, κἂν ὅρκοις τυχὸν τὴν εἰρήνην λαλῶσι. AB

94, 1. φάρυγγος A   3. καθειμήσας A   4. θείη M   6. καὶ κάρχαρόν τι μειδήσας S in καρχαρόδους, ubi haec leguntur cum proximis duobus versibus   7. ἰατρείων A   8. στόματος A σώαν S   10. πάσχειν B, πάθοις A

φίλην δ' ἀλώπεκ' εἶχεν ᾗ προσωμίλει.
ταύτῃ ποτ' εἶπεν "εἰ θέλεις με σὺ ζῴειν·
πεινῶ γὰρ ἐλάφου τῆς ὑπ' ἀγρίαις πεύκαις
κεῖνον τὸν ὑλήεντα δρυμὸν οἰκούσης,
καὶ νῦν διώκειν ἔλαφον οὐκέτ' ἰσχύω·
σὺ δ' ἂν θελήσῃς, χεῖρας εἰς ἐμὰς ἥξει
λόγοισι θηρευθεῖσα σοῖς μελιγλώσσοις."
ἀπῆλθε κερδώ, τὴν δ' ὑπ' ἀγρίαις ὕλαις
σκιρτῶσαν εὗρε μαλθακῆς ὑπὲρ ποίης.
ἔκυσσε δ' αὐτὴν πρῶτον, εἶτα καὶ χαίρειν
προσεῖπε, χρηστῶν τ' ἄγγελος λόγων ἥκειν.
"ὁ λέων" ἔφασκεν, "οἶδας, ἔστι μοι γείτων,
ἔχει δὲ φαύλως, κἀγγύς ἐστι τοῦ θνήσκειν.
τίς οὖν μετ' αὐτὸν θηρίων τυραννήσει,
διεσκοπεῖτο. σῦς μέν ἐστιν ἀγνώμων,
ἄρκτος δὲ νωθής, πάρδαλις δὲ θυμώδης,
τίγρις δ' ἀλαζὼν καὶ τὸ πᾶν ἐρημαίη.
ἔλαφον τυραννεῖν ἀξιωτάτην κρίνει·
γαύρη μὲν εἶδος, πολλὰ δ' εἰς ἔτη ζῴει,
κέρας δὲ φοβερὸν πᾶσιν ἑρπετοῖς φύει,
δένδροις ὅμοιον, κοὐχ ὁποῖα τῶν ταύρων.
τί σοι λέγω τὰ πολλά; πλὴν ἐκυρώθης,
μέλλεις τ' ἀνάσσειν θηρίων ὀρειφοίτων.
τότ' ἂν γένοιτο τῆς ἀλώπεκος μνήμη,
δέσποινα, τῆς σοι τοῦτο πρῶτον εἰπούσης.

95, 3. ἢ F 356 (C p. 408), ἣ T p. 6 (C p. 231), ἣν A 8. εἰς χεῖρας A 11. μαλακῆς A 12. ἔκυσσε L, ἔσκυσε A 15. κἐγγὺς AB 16. μεθ' αὐτὸν F 18. ἄρκος T 26. τότ' οὖν L et Hauptius

ταῦτ᾽ ἦλθον. ἀλλὰ χαῖρε, φιλτάτη. σπεύδω
πρὸς τὸν λέοντα, μὴ πάλαι με ζητήσῃ·
χρῆται γὰρ ἡμῖν εἰς ἅπαντα συμβούλοις.
δοκῶ δὲ καὶ σέ, τέκνον, εἴ τι τῆς γραίης
κεφαλῆς ἀκούεις. ἔπρεπέ σοι παρεδρεύειν
ἐλθοῦσαν αὐτῷ καὶ πονοῦντα θαρσύνειν.
τὰ μικρὰ πείθει τοὺς ἐν ἐσχάταις ὥραις·
ψυχαὶ δ᾽ ἐν ὀφθαλμοῖσι τῶν τελευτώντων."
ὣς εἶπε κερδώ. τῆς δ᾽ ὁ νοῦς ἐχαυνώθη
λόγοισι ποιητοῖσιν, ἦλθε δ᾽ εἰς κοίλην
σπήλυγγα θηρός, καὶ τὸ μέλλον οὐκ ᾔδει.
λέων δ᾽ ἀπ᾽ εὐνῆς ἀσκόπως ἐφορμήσας
ὄνυξιν οὖατ᾽ ἐσπάραξεν ἀκραίοις,
σπουδῇ διωχθείς· τὴν δὲ φύζα δειλαίην
θύρης κατιθὺς ἦγεν εἰς μέσας ὕλας.
κερδὼ δὲ χεῖρας ἐπεκρότησεν ἀλλήλαις,
ἐπεὶ πόνος μάταιος ἐξανηλώθη.
κἀκεῖνος ἐστέναζε τὸ στόμα βρύχων
(ὁμοῦ γὰρ αὐτὸν λιμὸς εἶχε καὶ λύπη),
πάλιν δὲ κερδοῦν ἱκέτευε φωνήσας
ἄλλον τιν᾽ εὑρεῖν δεύτερον δόλον θήρης.
ἡ δ᾽ εἶπε κινήσασα βυσσόθεν γνώμην
"χαλεπὸν κελεύεις, αὖθις ἀλλ᾽ ὑπουργήσω."
καὶ δὴ κατ᾽ ἴχνος ὡς σοφὴ κύων ᾔει,
πλέκουσα τέχνας καὶ πανουργίας πάσας,

29. πάλαι L, πάλιν ABF μ᾽ ἐζήτησεν L 32. ἀκούσῃς FT 34. 35. non exprimunt FT 35. τύχαι H 36. ἐτυφώθη T, ἐτυφλώθη F 39—83. om F 42. καθ᾽ ἰθὺς A 47. κερδοῦν ἱκέτευε M, κερδὼ καθικέτευε AB

ἀεὶ δ' ἕκαστον ποιμένων ἐπηρώτα
μή πού τις ἔλαφος ᾑματωμένη φεύγει.
τὴν δ' ὥς τις εἶδε, δεικνύων ἂν ὡδήγει,
ἕως ποθ' εὗρεν ἐν κατασκίῳ χώρῳ
δρόμων ἀναψύχουσαν. ἡ δ' ἀναιδείης
ὀφρὺν ἔχουσα καὶ μέτωπον εἱστήκει.
ἐλάφου δὲ φρὶξ ἐπέσχε νῶτα καὶ κνήμας,
χολῇ δ' ἐπέζει καρδίην, ἔφη δ' οὕτω.
"σὺ νῦν διώκεις πανταχοῦ μ' ὅποι φεύγω.
ἀλλ' ὦ στύγημα, νῦν μὲν οὐχὶ χαιρήσεις,
ἤν μοι προσέλθῃς καί τι γρύξαι τολμήσῃς.
ἄλλοις ἀλωπέκιζε τοῖς ἀπειρήτοις,
ἄλλους δὲ βασιλεῖς ὑπερέθιζε καὶ ποίει."
τῆς δ' οὐκ ἐτράφθη θυμός, ἀλλ' ὑποβλήδην
"οὕτως ἀγεννής" φησί "καὶ φόβου πλήρης
πέφυκας; οὕτω τοὺς φίλους ὑποπτεύεις;
ὁ μὲν λέων σοι συμφέροντα βουλεύων
μέλλων τ' ἐγείρειν τῆς πάροιθε νωθείης
ἔψαυσεν ὠτός, ὡς πατὴρ ἀποθνήσκων·
ἔμελλε γάρ σοι πᾶσαν ἐντολὴν δώσειν,
ἀρχὴν τοσαύτην πῶς λαβοῦσα τηρήσεις·
σὺ δ' οὐχ ὑπέστης κνίσμα χειρὸς ἀρρώστου,

55. ἂν ὡδήγει D, ἀνωδήγει AB 59. ἐπέσχε νῶτα M, ἐπέσχεν ὦτα AB 60. χολῇ D, χολὴ AB 61. non exprimit T, delet D μ' ὅποι H, με καὶ AB 63. delent DH: εἰ δὲ καὶ πλησιάσεις μοι οὐ ζήσεις ἔτι T τι γρύξαι B, γρύξαι τι A 64. ἄλλους ἀλωπέκιζε τοὺς ἀπείρους T 66. ἐτράφθη Bekkerus, ἐτέρφθη AB 70. hunc quoque praeterit T πάροιθεν A

βίῃ δ᾽ ἀποσπασθεῖσα μᾶλλον ἐτρώθης.
καὶ νῦν ἐκεῖνος πλεῖον ἢ σὺ θυμοῦται,
λίην ἄπιστον πειράσας σε καὶ κούφην,
βασιλῆ δέ φησι τὸν λύκον καταστήσειν.
οἴμοι πονηροῦ δεσπότου. τί ποιήσω;
ἅπασιν ἡμῖν αἰτίη κακῶν γίνῃ.
ἀλλ᾽ ἐλθέ, καὶ τὸ λοιπὸν ἴσθι γενναία,
μηδ᾽ ἐπτόησο, πρόβατον οἷον ἐκ ποίμνης.
ὄμνυμι γάρ σοι φύλλα πάντα καὶ κρήνας,
οὕτω γένοιτο σοὶ μόνῃ με δουλεύειν,
ὡς οὐδὲν ἐχθρὸν οἶδεν, ἀλλ᾽ ὑπ᾽ εὐνοίης
τίθησι πάντων κυρίαν σε τῶν ζῴων."
τοιαῦτα κωτίλλουσα τὴν ἀχαιίνην
ἔπεισεν ἐλθεῖν δὶς τὸν αὐτὸν εἰς ᾅδην.
ἐπεὶ δὲ λόχμης εἰς μυχὸν κατεκλείσθη,
λέων μὲν αὐτὸς εἶχε δαῖτα παντοίην,
ἔγκατα λαφύσσων, μυελὸν ὀστέων πίνων
καὶ σπλάγχνα δάπτων· ἡ δ᾽ ἀγωγὸς εἱστήκει
πεινῶσα θήρης, καρδίην δὲ νεβρείην
λάπτει πεσοῦσαν ἁρπάσασα λαθραίως,
καὶ τοῦτο κέρδος εἶχεν ὧν ἐκεκμήκει.
λέων δ᾽ ἕκαστον ἐγκάτων ἀριθμήσας,

75. 77. 80. non exprimit T 76. πλέον A 78. βασιλέα AB 79. οἴμοι πονηρὸν δεσπότην T 84. μόνη AF 85. οἶδεν L, ὁ λέων A 87. 88 habet S in ἀχαιίνη et in κωτίλλω 90. 91. habet idem in πανθοίνην 90. δαῖτα πανθοίνην S, δεῖπνον FT 91. ἔγκατα FST, σάρκας A 92. δάπτων S in δάπτω et in πανθοίνην, λάπτων A 93. θήρης A, κερδῶ S in νεβρείην καρδίην et in νεβρός 94. habet S in νεβρός

μόνην ἀπ' ἄλλων καρδίην ἐπεζήτει,
καὶ πᾶσαν εὐνὴν πάντα δ' οἶκον ἠρεύνα.
κερδὼ δ' ἀπαιολῶσα τῆς ἀληθείης
"οὐκ εἶχε πάντως" φησί· "μὴ μάτην ζήτει.
ποίην δ' ἔμελλε καρδίην ἔχειν, ἥτις
ἐκ δευτέρου λέοντος ἦλθεν εἰς οἴκους;"

96 *Λύκος παρῄει θριγκόν, ἔνθεν ἐκκύψας*
ἀρνειὸς αὐτὸν ἔλεγε πολλὰ βλασφήμως.
κἀκεῖνος εἶπε, τὰς σιαγόνας πρίων,
"ὁ τόπος μ' ἐλοιδόρησε· μὴ σὺ καυχήσῃ."
[ὁ μῦθος ὀρθῶς πᾶσι τοῦτο μηνύει,
μηδεὶς διὰ καιρὸν ἰσχύων τι γαυρούσθω.]

97 *Λέων ποτ' ἐπεβούλευεν ἀγρίῳ ταύρῳ,*
καὶ προσποιηθεὶς μητρὶ τῇ θεῶν θύειν,
τὸν ταῦρον ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἠρώτα.
κἀκεῖνος ἥξειν εἶπεν οὐχ ὑποπτεύσας.
ἐλθὼν δὲ καὶ στὰς ἐπὶ θύρας λεοντείους
ὡς εἶδε θερμοῦ πολλὰ χαλκία πλήρη,
σφαγίδας, μαχαίρας βουδόρους νεοσμήκτους,
πρὸς τῇ θύρᾳ δὲ μηδὲν ἀλλ' ἢ δεσμώτην

Epim. *ὅτι τοὺς τοῖς προλαβοῦσι κακοῖς μὴ σωφρονισθέντας εἰκότως ἄφυκτα κακὰ διαδέχεται· ἐν ᾧ καὶ ἔλεγχος κατὰ φιλοδόξων.* **AB**

96, 1. 2. 3. habet S in *τριγχός*, tertium solum in *πρίων* **1.** *τριγχὸν* S *ἐγκύψας* A Epim. *κατάλληλος ὁ μῦθος τοῖς διὰ περίστασιν καὶ τόπον* (*τρόπον* A) *κατὰ τύχην τῶν δυνατωτέρων κατεπαιρομένοις.* AB

97, 2. *τῇ* L, *τῶν* AB **6.** *χαλκεῖα* AB

ἀλεκτορίσκον, ᾤχετ᾽ εἰς ὄρος φεύγων.
ἐμέμφεθ᾽ ὁ λέων ὕστερον συναντήσας.
ὁ δ᾽ "ἦλθον" εἶπε, "καὶ τὸ σύμβολον δώσω·
οὐκ ἦν ὅμοιον θῦμα τῷ μαγειρείῳ."

98 Λέων ἁλοὺς ἔρωτι παιδὸς ὡραίης
παρὰ πατρὸς ἐμνήστευε. τῷ δ᾽ ὁ πρεσβύτης
οὐδέν τι δύσνουν οὐδ᾽ ὕπουλον ἐμφήνας
"δίδωμι γῆμαι" φησί, "καὶ διδοὺς χαίρω·
τίς οὐ δυνάστῃ καὶ λέοντι κηδεύσει;
φρένες δὲ δειλαὶ παρθένων τε καὶ παίδων·
σὺ δ᾽ ἡλίκους μὲν ὄνυχας ἡλίκους δ᾽ ἡμῖν
φέρεις ὀδόντας, τίς κόρη σε τολμήσει
ἀφόβως περιβαλεῖν; τίς δ᾽ ἰδοῦσα μὴ κλαύσῃ;
πρὸς ταῦτα δὴ σκόπησον εἰ γάμου χρῄζεις,
μηδ᾽ ἄγριος θὴρ ἀλλὰ νυμφίος γίγνου."
ὁ δὲ πτερωθεὶς τῇ δόσει τε πιστεύσας
ἐξεῖλε τοὺς ὀδόντας, εἶθ᾽ ὑπὸ σμίλης
ἀπωνυχίσθη, τῷ τε πενθερῷ δείξας
τὴν παῖδ᾽ ἀπῄτει. τὸν δ᾽ ἕκαστος ἠλοία,
ῥοπάλῳ τις ἢ λίθῳ τις ἐκ χερὸς παίων.
ἔκειτο δ᾽ ἀργὸς ὥσπερ ὗς ἀποθνήσκων,
γέροντος ἀνδρὸς ποικίλου τε τὴν γνώμην

12. ἕτοιμον H. ὁρῶ γὰρ κατασκευὴν οὐχ ὡς εἰς πρόβατον ἀλλ᾽ ὡς εἰς ταῦρον ἡτοιμασμένην C p. 149 τὸ θῦμα τῷ μαγείρῳ A: correxit B. Epim. ὁ μῦθος ἡμᾶς ὑπομιμνήσκει, τὸ ἐπιὸν πάντως δεινὸν προορῶντας, μηδαμῶς ἀμελεῖν τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας. AB

98, 1. ὡραίας A 9. περιλαβεῖν A 16. χειρὸς AB

σοφίῃ διδαχθεὶς ὡς ἄμικτον ἀνθρώπους
ἐρᾶν λεόντων ἢ λέοντας ἀνθρώπων.
[αὐτός τις αὑτὸν λανθάνει κακῶς δράσας,
ὧν οὐ πέφυκε μεταλαβεῖν ὅταν σπεύδῃ.]

99 Λύκῳ συνήντα πιμελὴς κύων λίην.
ὁ δ' αὐτὸν ἐξήταζε, ποῦ τραφεὶς οὕτω
μέγας κύων ἐγένετο καὶ λίπους πλήρης.
"ἄνθρωπος" εἶπε "δαψιλής με σιτεύει."
"ὁ δέ σοι τράχηλος" εἶπε "πῶς ἐλευκώθη;"
"κλοιῷ τέτριπται σάρκα τῷ σιδηρείῳ,
ὃν ὁ τροφεύς μοι περιτέθεικε χαλκεύσας."
λύκος δ' ἐπ' αὐτῷ καγχάσας "ἐγὼ τοίνυν
χαίρειν κελεύω" φησί "τῇ τροφῇ ταύτῃ,
δι' ἣν σίδηρος τὸν ἐμὸν αὐχένα τρίψει."

100 Λέοντι προσπτὰς αἰετῶν τις ἐζήτει
κοινωνὸς εἶναι. χὠ λέων "τί κωλύει;"
πρὸς αὐτὸν εἶπεν. "ἀλλ' ἐνέχυρον ἢ δώσεις
τὠκύπτερόν σου μὴ μεθεῖναι τὴν πίστιν;
πῶς γὰρ φίλῳ σοι μὴ μένοντι πιστεύσω;"

19. ἀνθρώποις AB 20. ἢ λέοντα A

99, 1. πημελὴς κύων λίαν A 2. ποὐτράφης A 5. πῶς εἶπεν A Epim. ὅτι αἰσχρὸν καὶ ἐπονείδιστον τὸν μικρᾶς ἡδονῆς χάριν δουλοπρεπῶς ζωὴν φευκτέον ὁ μῦθος παραινεῖ. A

100. hanc exhibet F 358 (C p. 266) 1. ἀετὸς ἐζήτει F 3. ἢ add H 4. τὠκύπτερόν σου HLM, τὰ ὠκύπτερά σου A, ταχύπτερόν σε F μὴ μεθῇς σὺ H Epim. ὁ μῦθος ἐκδιδάσκει μὴ τάχιστα πᾶσι πιστεύειν, καὶ μάλιστα τοῖς μήπω φίλοις. ABF et paulo brevius G p. 58

101 Λύκος τις ἁδρὸς ἐν λύκοις ἐγεννήθη,
λέοντα δ' αὐτὸν ἐπεκάλουν· ὁ δ' ἀγνώμων
τὴν δόξαν οὐκ ἤνεγκε, τῶν δὲ συμφύλων
ἀποστατήσας τοῖς λέουσιν ὡμίλει.
κερδὼ δ' ἐπισκώπτουσα "μὴ φρενωθείην"
ἔφη "τοσοῦτον ὡς σὺ νῦν ἐτυφώθης·
σὺ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἐν λύκοις λέων φαίνῃ,
ἐν δ' αὖ λεόντων συγκρίσει λύκος γίγνῃ."

102 Λέων τις ἐβασίλευεν οὐχὶ θυμώδης
οὐδ' ὠμὸς οὐδὲ πάντα τῇ βίῃ χαίρων,
πρᾷος δὲ καὶ δίκαιος ὥς τις ἀνθρώπων.
ἐπὶ τῆς ἐκείνου φασὶ δὴ δυναστείας
τῶν ἀγρίων ἀγυρμὸς ἐγεγόνει ζῴων,
δίκας τε δοῦναι καὶ λαβεῖν παρ' ἀλλήλων.
τὰ ζῷα πάντα δ' ὡς ὑπέσχον εὐθύνας,
λύκος μὲν ἀρνί, πάρδαλις δέ γ' αἰγάγρῳ,
ἐλάφῳ δὲ τίγρις, πάντα δ' εἶχεν εἰρήνην,
ὁ πτὼξ λαγωὸς εἶπεν "ἀλλ' ἐγὼ ταύτην
τὴν ἡμέραν ἀεί ποτ' ηὐχόμην, ἥτις
καὶ τοῖς βιαίοις φοβερὰ τἀσθενῆ θήσει."

101. F 360 (C p. 267) **1.** ἀδρὸς A ἐγενήθη F **2.** αὐτὸν ἐκάλει F **5.** μὴ φρενωθείη A, μὴκφρενωθείην vir doctus **6.** νῦν τυφωθεῖσα L **7.** ὡς om F **8.** εἰς et σύγκρισιν F Epim. πρὸς τοὺς ἀπὸ τῶν κολάκων οὐκ ὀρθῇ κρίσει ἐπαινομένους κἀντεῦθεν (καὶ F) μέγα φρονοῦντας, ἔπειτα δὲ ἐλεγχομένους (ἐλεγχομένους δὲ F) ἑαυτοὺς ἐπιγινώσκειν. ABF

102, 3. πρὸς δ' ἄρα καὶ A, ἀλλὰ πρᾶος καὶ T p. 14 (C p. 237) ὥσπερ ἄνθρωπος T **6.** πρὸς ἄλληλα T **7.** δ' ὡς HL, ὡς δ' AB **8.** δέ γ' L, δὲ T, δ' ἐπ' A **9.** δὲ T, om A δ' ἦγεν M **12.** τὰ σθένη A, τὰ εὐτελῆ T Epim. ἔπαινον ὁ μῦθος ἔχει κριτῇ πρᾴῳ καὶ λίαν δικαίῳ. AB

103 *Λέων ἐπ' ἄγρην οὐκέτι σθένων βαίνειν*
(πολλῷ γὰρ ἤδη τῷ χρόνῳ γεγηράκει)
κοίλης ἔσω σπήλυγγος ὡς νόσῳ κάμνων
ἔκειτο, δόλιον οὐκ ἀληθὲς ἀσθμαίνων,
φωνὴν βαρεῖαν προσποιητὰ λεπτύνων.
θηρῶν δ' ἐπ' αὐλὰς ἦλθεν ἄγγελος φήμη,
καὶ πάντες ἤλγουν ὡς λέοντος ἀρρώστου,
ἐπισκοπήσων δ' εἷς ἕκαστος εἰσῄει.
τούτους ἐφεξῆς λαμβάνων ἀμοχθήτως
κατήσθιεν, γῆρας δὲ λιπαρὸν ηὑρήκει.
σοφὴ δ' ἀλώπηξ ὑπενόησε, καὶ πόρρω
σταθεῖσα "βασιλεῦ, πῶς ἔχεις;" ἐπηρώτα.
κἀκεῖνος εἶπε "χαῖρε, φιλτάτη ζῴων.
τί δ' οὐ προσέρχῃ, μακρόθεν δέ με σκέπτῃ;
δεῦρο, γλυκεῖα, καί με ποικίλοις μύθοις
παρηγόρησον ἐγγὺς ὄντα τῆς μοίρης."
"σώοιο" φησίν· "εἰ δ' ἄπειμι, συγγνώσῃ·
πολλῶν γὰρ ἴχνη θηρίων με κωλύει,
ὧν ἐξιόντων οὐκ ἔχεις ὅ μοι δείξεις."
[μακάριος ὅστις οὐ προλαμβάνει πταίσας,
ἀλλ' αὐτὸς ἄλλων συμφοραῖς ἐπαιδεύθη.]

103, 3. *κοίλης ἔσω* **A**, *κοιώσω* vel *κοιάσω* **S** in *σπήλυγξ* **3. 4.** *οἷά τις νούσῳ καμὼν ἐβέβλητ'* (*ἐκέκλιτ'* **M**) **S** in *ἆσθμα* et in *σπήλυγξ* **4.** *δόλιον* **Hauptius**, *δολίως* **AB** *ἀληθὲς* **S**, *ἀληθῶς* **A** **6.** *ἐπαύλας* **AB** *ἄγγελος* **B**, *ἀγγέλου* **A** **17.** *σώοιο* **L**, *ζώοιο* **AB** *εἰ* **B**, *ἣν* **A** Epim. *οὕτω τινῶν οἱ κίνδυνοι διδαχὴ εἶναι ὀφείλει τῆς ἡμῶν σωτηρίας.* **AB**

104 *Λάθρῃ κύων ἔδακνε· τῷ δὲ χαλκεύσας*
ὁ δεσπότης κώδωνα καὶ προσαρτήσας
πρόδηλον εἶναι μακρόθεν πεποιήκει.
ὁ κύων δὲ τὸν κώδωνα δι᾽ ἀγορᾶς σείων
ἠλαζονεύετ᾽. ἀλλὰ δὴ κύων γραίη
πρὸς αὐτὸν εἶπεν "ὦ τάλαν, τί σεμνύνῃ;
οὐ κόσμον ἀρετῆς τοῦτον ἠπιεικείης,
σαυτοῦ δ᾽ ἔλεγχον τῆς πονηρίας κρούεις."

105 *Λύκος ποτ᾽ ἄρας πρόβατον ἐκ μέσης ποίμνης*
ἐκόμιζεν οἴκαδ᾽· ᾧ λέων συναντήσας
ἀπέσπασ᾽ αὐτοῦ. καὶ λύκος σταθεὶς πόρρω
"ἀδίκως ἀφείλου τῶν ἐμῶν" ἐκεκράγει.
λέων δὲ τερφθεὶς εἶπε τὸν λύκον σκώπτων
"σοὶ γὰρ δικαίως ὑπὸ φίλων ἐδωρήθη."

106 *Λέων ποτ᾽ ἀνδρῶν βίον ἄριστον ἐζήλου,*
καὶ δὴ κατ᾽ εὐρὺν φωλεὸν διατρίβων,
ὅσων ἀρίστην ὀριτρόφων φυὴν ἔγνω,
φιλοφρονεῖσθαι γνησίως ἐπειρᾶτο.
πολὺς δ᾽ ὑπὸ σπήλυγγι θαμινὰ παντοίων

104, 1. *λάθρα* AB. confer **107, 13** **7.** *ἠπιεικείης* DLM, *οὐδ᾽ ἐπιεικίης* A Epim. *ἔλεγχον ὁ μῦθος ἔχει τῶν οὐ καλῶς ἐφ᾽ ἑαυτοῖς μέγα φρονούντων, ὅταν διὰ κακίαν τι πάθοιεν.* AB

105, 4. *ἀφείλου τὸ ἐμόν* C p. **153**, *ἀφείλω τῶν ἐμῶν* A Epim. *ὁ μῦθος δικαίως καὶ προσφόρως ῥηθήσεται πρὸς ἄνδρας ἀδίκους, ἀλλήλους αἰτιωμένους, ἐπὶ τῷ αὐτῷ πταίσματι κειμένους.* AB

θηρῶν ὅμιλος ἡμέρως συνηυλίσθη·
ὁ δ' εἱστία τε κἀφίλει νόμῳ ξείνων,
λίην τιθεὶς ἅπασι δαῖτα θυμήρη.
φίλην δὲ κερδὼ καὶ σύνοικον εἰλήφει,
μεθ' ἧς τὰ πολλὰ μειλίχως συνεζήτει.
γέρων δέ τις πίθηκος ἦν ὁ δαιτρεύων
κρεῶν τε συσσίτοισι διανέμων μοίρας,
ὅς, εἴ τις ἦλθεν οὐχὶ τῆς συνηθείης,
ταὐτὸν παρετίθει δεσπότῃ τε κἀκείνῳ,
ὅπερ εἷλεν ὁ λέων νεοδρόμῳ λαβὼν θήρῃ·
κερδὼ δ' ἑώλων ἔφερεν οὐκ ἴσην μοῖραν.
καὶ δή ποτ' αὐτὴν προσποιητὰ σιγῶσαν
λέων τίν' εἶχεν αἰτίην διηρώτα,
δείπνου τε χεῖρα καὶ βορῆς ἀποσχοῦσα.
"κερδοῖ σοφή, λάλησον ὥσπερ εἰώθεις·
φαιδρῷ προσώπῳ δαιτός, ὦ φίλη, ψαῦσον."
ἡ δ' εἶπεν "ὦ φέριστε θηρίων γέννης,
πολλῇ μερίμνῃ καρδίην διαξαίνω·
οὐ γὰρ τὰ νῦν παρόντα μοῦνον ἀλγύνει,
τὰ δ' ἔπειτα" φησί "προσκοπουμένη κλαίω.
καθ' ἡμέραν γὰρ εἴ τις ἄλλος, εἶτ' ἄλλος
ξένος πελάζοι, τοῦτο δ' εἰς ἔθος βαίνοι,
τάχ' οὐδ' ἑώλων γεύσομαι κρεῶν μούνη."
ὁ λέων δὲ τερφθεὶς ὡς λέων τε μειδήσας
εἶπεν "πιθήκῳ ταῦτα μηδ' ἐμοὶ μέμφου."

106, 6. *θηρίων* **A** **8.** *λίην* **H,** *ἄδην* **B,** *ἀλίην* **A?** **12.** *δὲ* **AB** **13.** *ὁσεί* **A** **16.** *μοῖραν ἔφερεν οὐκ ἴσην* **H. sed confer 35, 2.** **19.** *ἀποσχοῦσα* **H,** *ἀποσχοῦσάν* **AB** **27.** *βαίνοι* **DLM,** *βαῖνον* **AB** **Epim.** *ὅτι μᾶλλον ἀλγύνειν καὶ λυπεῖν οἶδεν*

107 Λέων ἀγρεύσας μῦν ἔμελλε δειπνήσειν·
ὁ δ᾽ οἰκότριψ κλὼψ ἐγγὺς ὢν μόρου τλήμων
τοιοῖσδε μύθοις ἱκέτευε τὸν θῆρα.
"ἐλάφους πρέπει σοι καὶ κερασφόρους ταύρους
θηρῶντα νηδὺν σαρκὶ τῇδε πιαίνειν·
μυὸς δὲ δεῖπνον οὐδ᾽ ἄκρων ἐπιψαῦσαι
χειλῶν ἄμεινον. ἀλλὰ λίσσομαι, φείδου.
ἴσως χάριν σοι τῆσδε μικρὸς ὢν θήσω."
γελάσας δ᾽ ὁ θὴρ παρῆκε τὸν ἱκέτην ζῶντα,
καὶ φηλαγρευταῖς ἐμπεσὼν νεανίσκοις
ἐδικτυώθη, καὶ σφαλεὶς ἐδεσμεύθη.
ὁ μῦς δὲ λάθρῃ χηραμοῦ προπηδήσας,
στερρόν τ᾽ ὀδοῦσι βραχυτάτοις βρόχον κείρας,
ἔλυσε τὸν λέοντα, τοῦ τὸ φῶς βλέψαι
ἐπάξιον δοὺς μισθὸν ἀντιζωγρήσας.
σαφὴς ὁ μῦθος εὐνοοῦσιν ἀνθρώποις,
σῴζειν πένητας, μηδ᾽ ἐτῶν ἀπελπίζειν,
εἰ καὶ λέοντα μῦς ἔσωσ᾽ ἀγρευθέντα.

ἀνθρώπους οὐ τὰ παρόντα μόνον, καθ᾽ ὅσον ἤδη ἡ τῶν μελλόντων προσδοκία. AB

107, 2. οἰκοτρὶψ AB 5. θηρῶντα L et Hauptius, θηρῶν δὲ A, θηρῶντι D 6. ἄκρον A 7. ἄμεινον L, ἀμέσσων AB 8. τῶνδε M 10. φηλαγρευταῖς L, φιλαγρευταῖς AB 11. κἀσφαλῶς M post 11. add κἀντεῦθεν ἀπεγνώκει ὁ θὴρ τὴν σωτηρίαν A 14. τοῦ τὸ L et Hauptius, τοῦτο AB 17. μηδ᾽ ἐτῶν L, μηδὲ τῶν AB

Μῦθος μέν, ὦ παῖ βασιλέως Ἀλεξάνδρου,
Σύρων παλαιόν ἐστιν εὕρεμ' ἀνθρώπων,
οἳ πρίν ποτ' ἦσαν ἐπὶ Νίνου τε καὶ Βήλου·
πρῶτος δέ φασιν εἶπε παισὶν Ἑλλήνων
Αἴσωπος ὁ σοφός, εἶπε καὶ Λιβυστῖνος
λόγους Λίβυσσιν. ἀλλ' ἐγὼ νέῃ μούσῃ
ᾄδω κεκρυφάλῳ χρυσέῳ χαλινώσας
τὸν μυθίαμβον ὥσπερ ἵππον ὁπλίτην.
ὑπ' ἐμοῦ δὲ πρώτου τῆς θύρας ἀνοιχθείσης
εἰσῆλθον ἄλλοι, καὶ σοφωτέρας μούσης
γρίφοις ὁμοίας ἐκφέρουσι ποιήσεις,
μαθόντες οὐδὲν πλεῖον ἢμὲ γινώσκειν.
ἐγὼ δὲ λευκῇ μυθιάζομαι ῥήσει,
καὶ τῶν ἰάμβων τοὺς ὀδόντας οὐ θήγω,
ἀλλ' εὖ πυρώσας, εὖ δὲ κέντρα πρηΰνας,
ἐκ δευτέρου σοι τήνδε βίβλον ἀείδω.

108 Μυῶν ὁ μέν τις βίον ἔχων ἀρουραῖον,
ὁ δ' ἐν ταμείοις πλουσίοισι φωλεύων,
ἔθεντο κοινὸν τὸν βίον πρὸς ἀλλήλους.
ὁ δ' οἰκόσιτος πρότερος ἦλθε δειπνήσων

Praefatio libri secundi. ἀρχὴ τοῦ μ̄. προοίμιον AB 2. παλαιόν L, παλαιῶν AB 4. φασιν Schneidewinus, πᾶσιν A 5. λιβυστῖνος D, λίβυς τινὸς A, λιβυστίνοις Schneidewinus. 6. λόγους λίβυσσιν M, λόγου λιβύσσης A, λόγους Κυβισσός H et Schneidewinus 7. ᾄδω κεκρυφάλῳ L, δίδωμι καθαρῷ A 12. ἤ με AB τιτρώσκειν M collato versu 14 13. λευκῇ B, λουκῇ A 14. οὐ D, σου A

ἐπὶ τῆς ἀρούρης ἄρτι χλωρὸν ἀνθούσης·
τρώγων δ' ἀραιὰς καὶ διαβρόχους σίτου
ῥίζας μελαίνῃ συμπεφυρμένας βώλῳ
"μύρμηκος" εἶπε "ζῇς βίον ταλαιπώρου,
ἐν πυθμέσιν γῆς κρίμνα λεπτὰ βιβρώσκων.
ἐμοὶ δ' ὑπάρχει πολλὰ καὶ περισσεύει·
τὸ κέρας κατοικῶ πρὸς σὲ τῆς Ἀμαλθείας.
εἴ μοι συνέλθοις, ὡς θέλεις ἀσωτεύσῃ,
παρεὶς ὀρύσσειν ἀσφάλαξι τὴν χώρην."
ἀπῆγε τὸν μῦν τὸν γεηπόνον πείσας
εἰς οἶκον ἐλθεῖν ὑπό τε τοῖχον ἀνθρώπου.
ἔδειξε δ' αὐτῷ, ποῦ μὲν ἀλφίτων πήρη,
ποῦ δ' ὀσπρίων ἦν σωρὸς ἢ πίθοι σύκων
στάμνοι τε μέλιτος σώρακοί τε φοινίκων.
ὁ δ' ὡς ἐτέρφθη πᾶσι καὶ παρωρμήθη
καὶ τυρὸν ἦγεν ἐκ κανισκίου σύρων,
ἀνέῳξε τὴν θύραν τις· ὁ δ' ἀποπηδήσας
στεινῆς ἔφευγε δειλὸς ἐς μυχὸν τρώγλης,
ἄσημα τρίζων τόν τε πρόξενον θλίβων.
μικρὸν δ' ἐπισχὼν εἶτ' ἔσωθεν ἐκκύψας
ψαύειν ἔμελλεν ἰσχάδος Καμειραίης·
ἕτερος δ' ἐπῆλθεν ἄλλο τι προαιρήσων·
οἱ δ' ἔνδον ἐκρύβοντο. μῦς δ' ἀρουρίτης
"τοιαῦτα δειπνῶν" εἶπε "χαῖρε καὶ πλούτει,
καὶ τοῖς περισσοῖς αὐτὸς ἐντρύφα δείπνοις,

108, 13. ἀσπάλαξι H 16. πήρη L, πλήρη A 17 et 18. habet S in σωράκους 18. σωρακοί A 24. τ' A εὐτ' S in καμειραία ἰσχάς 25. καμειραίας S 27. ἀρουρείτης AB

ἔχων τὰ πολλὰ ταῦτα μεστὰ κινδύνων.
ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφέξομαι βώλου,
ὑφ' ἣν τὰ κρίμνα μὴ φοβούμενος τρώγω."

109 "Μὴ λοξὰ βαίνειν" ἔλεγε καρκίνῳ μήτηρ,
"ὑγρῇ τε πέτρῃ πλάγια κῶλα μὴ σύρειν."
ὁ δ' εἶπε "μῆτερ ἡ διδάσκαλος, πρώτη
ὀρθὴν ἄπελθε, καὶ βλέπων σε ποιήσω."

110 Μέλλων ὁδεύειν τῆς κυνός τις ἑστώσης
εἶπεν "τί χάσκεις; πάνθ' ἕτοιμά σοι ποίει·
μετ' ἐμοῦ γὰρ ἥξεις." ἡ δὲ κέρκον οὐραίης
ἄρασά φησι "πάντ' ἔχω· σὺ δ' ἀβρύνῃ."

111 Μικρέμπορός τις ὄνον ἔχων ἐβουλήθη,
τοὺς ἅλας ἀκούων παρὰ θάλασσαν εὐώνους,
τούτους πρίασθαι, φορτίσας τε γενναίως
τὸν ὄνον κατῆγε. τῆς δ' ὁδοῦ προκοπτούσης
ὤλισθεν ἄκων εἴς τι ῥεῖθρον ἐξαίφνης,

30. μετὰ A et T p. 12 (C p. 197) **31. 32.** habet S in κρίμνον Epim. ταῦτα ῥητέον τῷ ἐν προσχήματι φιλίας κακαῖς συμβουλίαις ἀπάγειν ἡμᾶς βουλομένῳ ζωῆς ἀταράχου καὶ κινδύνοις καθυποβάλλειν (καθυποβάλαι A) χάριν ῥεουσῶν ἡδονῶν. AB

109. Epim. ἀντίρρησιν ὁ μῦθος ἔχει πρὸς τοὺς ἐναντίας τοῖς ἔργοις διδασκαλίας ποιουμένους. AB

110, 3. οὐραίην M. Hesychius οὐρίη, ὀπισθία. **4.** δ' ἀβρύνῃ L, δὲ βραδύνεις AB Epim. πρὸς ἄνδρα ἀπαρασκεύαστον πρὸς τὸν ἐν ἑτοιμασίᾳ ὄντα, καὶ περὶ συνοδοιπορίας κατεπείγοντα ὁ λόγος εὔκαιρος. AB

111, 1. μικρέμπορος C p. 388, μικρὸς ἔμπορος A **3.** τούτους A, ὄντας L φορτήσας A

καὶ συντακέντων τῶν ἁλῶν ἠλαφρίνθη,
ῥᾴων δ' ἀνέστη καὶ παρῆν ἀμοχθήτως
εἰς τὴν μεσόγεων. τοὺς ἅλας δὲ πωλήσας,
πάλιν γομώσων τὸν ὄνον ἦγε, καὶ πλείω
ἔτ' ἐπετίθει τὸν φόρτον. ὡς δὲ μοχθήσας
διέβαινε τὸν ῥοῦν, οὗπερ ἦν πεσὼν πρῴην,
ἑκὼν κατέπεσε, καὶ πάλιν δόλους τεύξας
γαύρως ἀνέστη κοῦφος ὥς τι κερδήσας.
ὁ δ' ἔμπορος τέχνην τιν' ἐπινοῶν πλείους
σπόγγους κατῆγεν ὕστερον πολυτρήτους
ἐκ τῆς θαλάσσης, τούς θ' ἅλας μεμειώκει.
ὁ δ' ὄνος πανούργως, ὡς προσῆλθε τῷ ῥείθρῳ,
ἑκὼν κατέπεσεν· ἀθρόως δὲ τῶν σπόγγων
διαβραχέντων πᾶς ὁ φόρτος ὠγκώθη,
βάρος δὲ διπλοῦν ἦλθε βαστάσας νώτοις.
[πολλάκις ἐν οἷς τις ηὐτύχησε καὶ πταίει.]

112 Μῦς ταῦρον ἔδακεν. ὁ δ' ἐδίωκεν ἀλγήσας
τὸν μῦν· φθάσαντος δ' εἰς μυχὸν φυγεῖν τρώγλης,
ὤρυσσεν ἑστὼς τοῖς κέρασι τοὺς τοίχους,
ἕως κοπωθεὶς ὀκλάσας ἐκοιμήθη
παρὰ τὴν ὀπὴν ὁ ταῦρος. ἔνθεν ἐκκύψας
ὁ μῦς ἐφέρπει, καὶ πάλιν δακὼν φεύγει.
ὁ δ' ἐξαναστὰς οὐκ ἔχων ὅ ποιήσει,

6. ἠλαφρύνθη L, ἐλαφρύνθη AB 8. μεσόγειον AB 10. ἔτ' add HL 12. δόλους τεύξας M, ὅλους τήξας A 13. γαῦρος A 14. τιν' add H ἐπινοῶν L, ἐπινοεῖ καὶ AB 16. μεμειώκει L, ἐμεμισήκει AB 17. προσῆλθε LM, προῆλθε AB
112, 5. ἔνθεν δ' AB

διηπορεῖτο· τῷ δ᾽ ὁ μῦς ἐπιτρύξας
“οὐχ ὁ μέγας αἰεὶ δυνατός. ἔσθ᾽ ὅπου μᾶλλον
τὸ μικρὸν εἶναι καὶ ταπεινὸν ἰσχύει.”

113 Μάνδρης ἔσω τις πρόβατα συλλέγων δείλης
κνηκὸν μετ᾽ αὐτῶν λύκον ἔμελλε συγκλείειν.
ὁ κύων δ᾽ ἰδὼν πρὸς αὐτὸν εἶπε “πῶς σπεύδεις
τὰ πρόβατα σῷσαι, τοῦτον εἰσάγων ἡμῖν;”

114 Μεθύων ἐλαίῳ λύχνος ἑσπέρης ηὔχει
πρὸς τοὺς παρόντας ὡς ἑωσφόρου κρείσσων
λάμπειν ἅπασιν ἐκπρεπέστατον φέγγος.
ἀνέμου δὲ συρίσαντος εὐθὺς ἐσβέσθη
πνοῇ ῥαπισθείς. ἐκ δὲ δευτέρης ἅπτων
εἶπέν τις αὐτῷ “βαιὸν ἦν λύχνου πνεῦμα·
τῶν δ᾽ ἀστέρων τὸ φέγγος οὐκ ἀποθνήσκει.”

115 Νωθὴς χελώνη λιμνάσιν ποτ᾽ αἰθυίαις
λάροις τε καὶ κήυξιν εἶπεν ἀγρώσταις
“κἀμὲ πτερωτὴν εἴθε τις πεποιήκοι.”
τῇ δ᾽ ἐκ τύχης ἔλεξεν αἰετὸς ταῦτα.
“πόσον, χέλυμνα, μισθὸν αἰετῷ δώσεις,

113, 2. *κνακὸν* **A** Epim. *ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι οὐκ ἀσφαλὴς ἡ μετὰ τῶν κακῶν συνοικία.* **AB**

114, 4. *ἀνέμου δὲ πνοῇ συρρεύσαντος* **C p. 157** **6. 7.** *φαῖνε λύχνε καὶ σίγα. τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος οὔποτ᾽ ἐκλείπει* **C** Epim. *ὁ μῦθος ἡμᾶς διδάσκει μηδαμῶς φυσιοῦσθαι ἐπὶ τοῖς τοῦ βίου λαμπροῖς, ἐπισταμένους μηδὲν εἶναι μόνιμον.* **AB**

115. *ἀρχὴ τοῦ ν̅* **AB** **1.** *λιμνᾶσιν* et in margine *λιμναίαις* **A** **5.** *χέλυννα* **M**

ὅστις σ᾿ ἐλαφρὴν καὶ μετάρσιον θήσω;"
"τὰ τῆς ἐρυθρῆς πάντα δῶρά σοι δώσω."
"τοιγὰρ διδάξω" φησίν. ὑπτίην δ᾿ ἄρας
ἔκρυψε νέφεσιν, ἔνθεν εἰς ὄρος ῥίψας
ἤραξεν αὐτῆς οὖλον ὄστρακον νώτων.
ἡ δ᾿ εἶπεν ἐκψύχουσα "σὺν δίκῃ θνήσκω·
τίς γὰρ νεφῶν μοι καὶ τίς ἦν πτερῶν χρεία,
τῇ καὶ χαμᾶζε δυσκόλως προβαινούσῃ;"

116 Νυκτὸς μεσούσης ᾖδε παῖς τις εὐφώνως.
γυνὴ δ᾿ ἀκούει τοῦδε, κἀξαναστᾶσα
θυρίδων προκύπτει, καὶ βλέπουσα τὸν παῖδα
λαμπρᾶς σελήνης ἐν φάει καλὸν λίην,
τὸν ἄνδρ᾿ ἑαυτῆς καταλιποῦσα κοιμᾶσθαι,
κάτω μελάθρων ἦλθε, καὶ θύρης ἔξω
ἐλθοῦσ᾿ ἐποίει τὴν προθυμίην πλήρη.
ἀνὴρ δὲ ταύτης ἐξανίστατ᾿ ἐξαίφνης
ζητῶν ὅπουστί, κοὐκ ἰδὼν δόμων εἴσω
ἀμηχανῶν τε καὐτὸς ἦλθεν εἰς οἶμον.
καὶ τῇ συνεύνῳ φησί "μηδὲν ἐκπλήσσου,
τὸν παῖδα δ᾿ ἡμῶν πεῖσον εἰς δόμους ἐλθεῖν."
ὃν καὶ λαβὼν παρῆγεν. εἶτα κἀκεῖνος,
ἄμφω θελόντων δρᾶν τι, χἤδ᾿ ἐρραθύμει.
τουτὶ μὲν οὕτως· ἔμφασις δὲ τοῦ μύθου,
κακόν ἐστι δαίρειν ὅταν ἔχῃ τις ἐκτῖσαι.

12. τίς γὰρ LM, τί γὰρ AB ἦν M, ἡ AB

116, 7. τῆι προθυμιηι A 8. ὠνὴρ AB 10. ἀμηχανῶν M, μηδὲν χανών AB 12. ἡμῖν L πεῖσεν A ἐλθεῖν LM, εὕδειν AB 14. χἤδ᾿ L, τῆιδ᾿ AB 16. ἐστι δαίρειν L, ἐπιχαίρειν AB

117 Νεώς ποτ᾽ αὐτοῖς ἀνδράσιν βυθισθείσης,
ἰδών τις ἔλεγεν ἄδικα τοὺς θεοὺς κρίνειν·
ἑνὸς γὰρ ἀσεβοῦς ἐμβεβηκότος πλοίῳ,
πολλοὺς σὺν αὐτῷ μηδὲν αἰτίους θνήσκειν.
καὶ ταῦθ᾽ ὁμοῦ λέγοντος, οἷα συμβαίνει,
πολλῶν ἐπ᾽ αὐτὸν ἑσμὸς ἦλθε μυρμήκων,
σπεύδοντες ἄχνας πυρίνας ἀποτρώγειν·
ὑφ᾽ ἑνὸς δὲ δηχθεὶς συνεπάτησε τοὺς πλείους.
Ἑρμῆς δ᾽ ἐπιστὰς τῷ τε ῥαβδίῳ παίων
"εἶτ᾽ οὐκ ἀνέξῃ" φησί "τοὺς θεοὺς ὑμῶν
εἶναι δικαστὰς οἷος εἶ σὺ μυρμήκων;"

118 Ξουθὴ χελιδών, ἡ πάροικος ἀνθρώπων,
ἦρος καλιὴν ηὐθέτιζεν ἐν τοίχῳ,
ὅπου γερόντων οἶκος ἦν δικαστήρων·
κἀκεῖ νεοσσῶν ἑπτὰ γίνεται μήτηρ,
οὔπω πτερίσκοις πορφυροῖς ἐπανθούντων.
ὄφις δὲ τούτους ἑρπύσας ἀπὸ τρώγλης
ἅπαντας ἑξῆς ἔφαγεν. ἡ δὲ δειλαίη
παίδων ἀώρων συμφορὰς ἀπεθρήνει,

117. F 363 (C p. 410) **1.** *ποτε σὺν αὐτοῖς* F **2.** *ἀδίκους ἔλεγε* F, *ἀδίκως ἔλεγε* T p. 15 *κρίνων* F **3.** *πλείω* F **4.** *μηδενὸς* F **5.** *λέγοντες* A **7.** *σπεύδων τὰς* F **8.** *συνεπάτει* F *τοὺς πάντας* FT **9.** *δ᾽* FT, *τ᾽* A **10.** *εἶτ᾽ οὖν κἂν ἐξῇ* F **10. 11.** *ὑμῶν εἶναι* F, *εἶναι ὑμῶν* A Epim. *ὁ λόγος διδάσκει ἡμᾶς μηδὲν ψέγειν τὰς τοῦ θεοῦ περὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀκαταλήπτους οἰκονομίας, κἂν ἄδικοι τοῖς ἀπαιδεύτοις δοκοῖεν* (*δοκεῖεν* A) *εἶναι.* AB

118. *ἀρχὴ τοῦ* $\overline{\xi}$ AB **8.** *ἀπεθρήνει* M, *ἐπεθρήνει* AB

"οἴμοι" λέγουσα, "τῆς ἐμῆς ἐγὼ μοίρης·
ὅπου νόμοι γὰρ καὶ θέμιστες ἀνθρώπων,
ἔνθεν χελιδὼν ἠδικημένη φεύγω."

119 Ξύλινόν τις Ἑρμῆν εἶχεν· ἦν δὲ τεχνητός.
σπένδων δὲ τούτῳ καὶ καθ' ἡμέραν θύων
ἔπρασσε φαύλως. τῷ θεῷ δ' ἐθυμώθη,
χαμαὶ δ' ἀπεκρότησε τοῦ σκέλους ἄρας.
χρυσὸς δὲ κεφαλῆς ἐρρύη καταγείσης,
ὃν συλλέγων ἄνθρωπος εἶπεν "Ἑρμεία,
σκαιός τίς ἐσσι καὶ φίλοισιν ἀγνώμων,
ὃς προσκυνοῦντας οὐδὲν ὠφέλεις ἡμᾶς,
ἀγαθοῖς δὲ πολλοῖς ὑβρίσαντας ἠμείψω.
τὴν εἰς σὲ καινὴν εὐσέβειαν οὐκ ᾔδειν."
καὶ τοὺς θεοὺς Αἴσωπος ἐμπλέκει μύθοις,
βουλόμενος ἡμᾶς νουθετεῖν πρὸς ἀλλήλους.
πλέον οὐδὲν ἕξεις σκαιὸν ἄνδρα τιμήσας,
ἀτιμάσας δ' ἂν αὐτὸν ὠφεληθείης.

120 Ὁ τελμάτων ἔνοικος, ὁ σκιῇ χαίρων,
ὁ ζῶν ὀρυκτοῖς βάτραχος παρ' εὐρίποις,
εἰς γῆν παρελθὼν ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζῴοις

10. θέμιστες B, θέμις τε A **11.** φεύγω L, φεύγει AB
Epim. κατὰ δικαστῶν ὁ λόγος βοηθεῖν δυναμένων τοῖς μηδὲν κακὸν πράξασι, καὶ τούτοις (τούτους A) ὑπὸ μειζόνων ἀδικουμένοις (ἀδικουμένους A) μηδεμίαν ἀνάληψιν παρεχομένων. AB

119, 1. τεχνητός L, τεχνίτης AB **6.** ἄνθρωπος AB **7.** ἐσσι M, εἶ σὺ Hauptius, εἶ AB. καὶ τοῖς DL **8.** ὠφέλεις B, ὠφελεῖς A **10.** κενὴν A

120. ἀρχὴ τοῦ ō AB **2.** εὐρίπποις A

“ἰατρός εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων,
οἵων τάχ᾽ οὐδεὶς οἶδεν, οὐδ᾽ ὁ Παιήων
ὃς Ὄλυμπον οἰκεῖ καὶ θεοὺς ἰατρεύει.”
“καὶ πῶς” ἀλώπηξ εἶπεν “ἄλλον ἰήσῃ,
ὃς σαυτὸν οὕτω χωλὸν ὄντα μὴ σῴζεις;”

121 Ὄρνις ποτ᾽ ἠσθένησε. τῇ δὲ παρκύψας
αἴλουρος εἶπε “πῶς ἔχεις; τίνων χρῄζεις;
ἐγὼ παρέξω πάντα σοι· μόνον σῴζου.”
ἡ δ᾽ “ἂν ἀπέλθῃς” εἶπεν, “οὐκ ἀποθνήσκω.”

122 Ὄνος πατήσας σκόλοπα χωλὸς εἱστήκει·
λύκον δ᾽ ἰδὼν παρόντα καὶ σαφῆ δείσας
ὄλεθρον οὕτως εἶπεν. “ὦ λύκε, θνήσκω,
μέλλω τ᾽ ἀποπνεῖν· σοὶ δὲ συμβαλὼν χαίρω.
σὺ μᾶλλον ἢ γὺψ ἢ κόραξ με δειπνήσεις.
χάριν δέ μοι δὸς ἀβλαβῆ τε καὶ κούφην,
ἐκ τοῦ ποδός μου τὴν ἄκανθαν εἰρύσσας,
ὥς μου κατέλθῃ πνεῦμ᾽ ἀναλγὲς εἰς ᾅδου.”
κἀκεῖνος εἰπὼν “χάριτος οὐ φθονῶ ταύτης”
ὀδοῦσιν ἄκροις σκόλοπα θερμὸς ἐξῄρει.
ὁ δ᾽ ἐκλυθεὶς πόνων τε κἀνίης πάσης

4. εἰμι C p. 77. 401. 402, εἶναι AB 8. ὁ σαυτὸν et σώζων DH Epim. πρὸς ἄνδρα ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον, ἄλλους παιδεύειν ἐπαγγελλόμενον. AB

121, 1. παρκύψας LM, προκύψας A et C p. 92 3. σοι πάντα AB, πάντα σὺ δὲ H 4. ἂν HLM, ἐὰν AB Epim. πρὸς τοὺς πονηρᾷ διαθέσει χρηστότητα ἐπιδεικνυμένους ὁ λόγος εὔκαιρος. AB

122, 4. τ᾽ Bekkerus, δ᾽ AB 5. δειπνήσεις B, δειπνήσει A 7. ἄκανθα A εἰρύσσας HLM, εἰρύσας AB 10. θερμὸς L, θερμὸν AB 11. κἀνίης S in κνηκίας, καὶ ἀναιδείης A, καὶ δύης H

τὸν κνηκίαν χάσκοντα λακτίσας φεύγει,
ῥῖνας μέτωπα γομφίους τ᾽ ἀλοιήσας.
"οἴμοι" λύκος, "τάδ᾽" εἶπε "σὺν δίκῃ πάσχω·
τί γὰρ ἄρτι χωλοὺς ἠρξάμην ἰατρεύειν,
μαθὼν ἀπ᾽ ἀρχῆς οὐδὲν ἢ μαγειρεύειν;"

123 Ὄρνιθος ἀγαθῆς ᾠὰ χρυσᾶ τικτούσης,
ὁ δεσπότης θησαυρὸν ᾤεθ᾽ εὑρήσειν
ἐν τῇσδε πλεῖστον ἐγκάτοις ἀγερθέντα,
κἄκτεινε ταύτην, ἀθρόων μένων λῆψιν.
εὑρὼν δ᾽ ὅμοια τἄνδον ὀρνέοις ἄλλοις
ᾤμωζε πολλὸν ἐλπίδων ἀτευκτήσας·
πλείονος ἔρως γὰρ ἐστέρησε τῶν ὄντων.

124 Ὀρνιθοθήρᾳ φίλος ἐπῆλθεν ἐξαίφνης,
μέλλοντι θύμβραν καὶ σέλινα δειπνήσειν.
ὁ δὲ κλωβὸς εἶχεν οὐδέν· οὐ γὰρ ἠγρεύκει.
ὥρμησε δὴ πέρδικα ποικίλον θύσων,
ὃν ἡμερώσας εἶχεν εἰς τὸ θηρεύειν.
ὁ δ᾽ αὐτὸν οὕτως ἱκέτευε μὴ κτεῖναι.

12. *κνακίαν* et *λακτήσας* A Epim. *ὅτι οἱ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιτηδεύειν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦντες βλάβην ἑαυτοῖς ἐπιφέρουσι.* AB, *οἱ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιτηδεύειν ἐπιχειροῦντες βλάβην μᾶλλον ἑαυτοῖς ἐπιφέρουσι δυστυχοῦντες* G p. 67

123, 1. *χρύσε᾽ ᾠὰ* HL et Schneidewinus 2. *θησαυρὸν ᾤεθ᾽ ὁ δεσπότης ἐνευρήσειν* A: corr HL Schneidewinus 4. *ἀθρόων μένων λῆψιν* L, *ἀθρόον μέλλων λήψειν* AB In hac fabula desinit A: B ex ceteris haec tantum exhibet, 126. 139. 138, 2. 132. 128, 1. 137, 9. 10. 135, 2. 3. 6. 7. 146. 124, 13 - 15. 147, 1 - 3.

124. F 369 (C p. 269) 1. *αἴφνης* F 4. *δὲ* F

“τὸ λοιπόν” εἶπε “δικτύῳ τί ποιήσεις,
ὅταν κυνηγῇς; τίς δέ σοι συναθροίσει
εὐωπὸν ἀγέλην ὀρνέων φιλαλλήλων;
τίνος μελῳδοῦ πρὸς τὸν ἦχον ὑπνώσεις;”
ἀφῆκε τὸν πέρδικα, καὶ γενειήτην
ἀλεκτορίσκον συλλαβεῖν ἐβουλήθη.
ὁ δ' ἐκ πεταύρου κλαγγὸν εἶπε φωνήσας
“πόθεν μαθήσῃ πόσσον εἰς ἕω λείπει,
τὸν ὡρόμαντιν ἀπολέσας με; πῶς γνώσῃ
πότ' ἐννυχεύει χρυσότοξος Ὠρίων;
ἔργων δὲ τίς σε πρωινῶν ἀναμνήσει,
ὅτε δροσώδης ταρσός ἐστιν ὀρνίθων;”
κἀκεῖνος εἶπεν “οἶδα χρησίμους ὥρας·
ὅμως δὲ δεῖ σχεῖν τὸν φίλον τι δειπνῆσαι.”

125 Ὄνος τις ἀναβὰς εἰς τὸ δῶμα καὶ παίζων
τὸν κέραμον ἔθλα, καί τις αὐτὸν ἀνθρώπων
ἐπιδραμὼν κατῆγε τῷ ξύλῳ παίων.
ὁ δ' ὄνος πρὸς αὐτόν, ὅς τὸ νῶτον ἤλεγχεν,

7. *εἶπε* add C. E. C. Schneiderus **9.** *εὐωπῶν* F **10.** *τὸν* add Coraes **11.** *γενειήτην* Coraes, *γεννητὴν* F **12.** *ἠβουλήθη* F **13-15.** *ὁ δ' - με* adfert S in *πέταυρα* **13.** *πεταύρου* S, *τοῦ τέγους* F *κλαγγὸν* S, *κλαγγὴν* F, *κλαγκτὸν* Iacobsius *βοήσας* S **14.** *μαθήσεις πόσον* F **15.** *ὡρόμαντιν* I. G. Schneiderus, *ὡρομαθὴν* F, *ὡρονόμον* S *ἀπολέσας* F, *θύσας* S *με* S, om F **19.** *οἶδα* Coraes, *οἶδας* F **20.** *τὸν φίλον* om F *δειπνῆσαι* L, *δειπνήσει* F Epim. *ὅτι τῷ ἀνδρὶ δουλεύειν ἐπιθυμίαις εἰθισμένῳ οὐδεὶς λόγος ἰσχυρὸς πρὸς τὸ μὴ πράττειν ἀεὶ τὰ καθ' ἡδονήν* F, *ἐπιθυμίαις εἰθισμένον τινὰ δουλεύειν οὐδεὶς λόγος κωλύειν ἰσχύσειε πρὸς τὸ μὴ πράττειν ἀεὶ τὰ καθ' ἡδονήν* G p. 31

125. F 368 (C p. 268) **4.** *τὸν νῶτον* F

“καὶ μὴν πίθηκος ἐχθὲς” εἶπε “καὶ πρώην
ἔτερπεν ὑμᾶς αὐτὸ τοῦτο ποιήσας.”

126 Ὄνος τις οὐκ εὔμοιρος ἀλλὰ δυσδαίμων
γάλλοις ἀγύρταις εἰς τὸ κοινὸν ἐπράθη,
ὅστις φέρῃ πτωχοῖσι καὶ πανούργοισιν
πείνης ἄκος δίψης τε, καὶ τὰ τῆς τέχνης.
οὗτοι δὲ κύκλῳ πᾶσαν ἐξ ἔθους κώμην
περιόντες ἐλέγοντ᾽ ὄψα· τίς γὰρ ἀγροίκων
οὐκ οἶδεν Ἄττιν λευκόν, ὡς ἐπηρώθη;
τίς οὐκ ἀπαρχὰς ὀσπρίων τε καὶ σίτων
ἁγνῷ φέρων δίδωσι τυμπάνῳ Ῥείης; . . . .

127 Ὁδοιπορῶν ἄνθρωπος εἰς ἐρήμειαν
ἑστῶσαν εὗρε τὴν ἀληθίην μούνην.
καί φησιν αὐτῇ “διὰ τίν᾽ αἰτίην, γραῖα,
τὴν πόλιν ἀφεῖσα τὴν ἐρημίαν ναίεις;”
ἡ δ᾽ εὐθὺ πρὸς τάδ᾽ εἶπεν ἡ βαθυγνώμων

5. ὁ πίθηκος χθὲς F   Epim. ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας τοὺς ἐναντίως ἔχοντας τὰς δόξας καὶ κινδύνους ἑαυτοῖς ἐπιφέροντας. F

126. Tzetzes chil. 13, 263 ἄκουσον καὶ βαβρίου δὲ τινῶν χωλῶν ἰάμβων (C p. 158)   Versum primum post secundum exhibet Tzetzes   3. 4. addit a Tzetze allatis Natalis Comes in mythologia 8, 5 p. 968. Tzetzes horum loco habet εἶτα παρελθὼν καὶ κατωτέρω λέγει.   4. σάκος Natalis   τὰ τῆς L, κακῆς Natalis
6. περιιόντες Tzetzes   ἐλέγοντο Bentleius, ἔλεγον Tzetzes
ὄψα add L

127. F 364 (C p. 411)   1. ἐρημίαν F   2. ἀλήθειαν μόνην F   3. δι᾽ ἣν αἰτίαν F   γραῖα L, γύναι F   4. hunc versum Bodleianus quoque conservavit apud T p. 15 (C p. 237): sed is in fine habet οἰκεῖς   5. εὐθὺς F

“ὅτι πρὸ τοῦ μὲν παρ' ὀλίγοισιν ἦν ψεῦδος,
νῦν δ' εἰς ἅπαντα βροτὸν ἐλήλυθε ψεῦδος.
εἰ δ' ἔστιν εἰπεῖν καὶ κλύειν βεβούλησαι,
ὁ νῦν πονηρὸς βίοτός ἐστιν ἀνθρώπων.”

128 Ὄνῳ τις ἐπιθεὶς ξόανον ἦγε κωμήτης . . . .
“ὄνος εἶ θεὸν φέρων σύ . . . . .

129 Ὁ Ζεὺς γράφοντ' ἐν ὀστράκοισιν Ἑρμείην
. . . .
ἐκέλευσεν εἰς κιβωτὸν αὐτὰ σωρεύειν
. . . . . ἐρευνήσας
ὅπως ἑκάστου τὰς δίκας ἀναπράσσῃ.
τῶν ὀστράκων δὲ κεχυμένων ἐπ' ἀλλήλοις
τὸ μὲν βράδιον τὸ δὲ τάχιον ἐμπίπτει
εἰς τοῦ Διὸς τὰς χεῖρας, εἴ ποτ' εὐθύνοι.

6. πρὸ τοῦ μὲν L, ποτὲ F, τοῖς πάλαι καιροῖς T 7. δ' om F ἅπαντα βροτὸν L, πάντας βροτοὺς F 8. καὶ βεβούλησαι κλύειν F 9. βιοτός C. Schneiderus, βίος F Epim. ὁ λόγος οὗτος ἀνθρώπους κωμῳδεῖ, ὧν ἡ ἀλήθεια μακρὰν πέφευγε διὰ τὸ τὸ ψεῦδος τούτους φιλεῖν καὶ μᾶλλον συνοικεῖν. F

128, 1. S in κωμῆται, et κωμήτης omisso C p. 168 εἶχε S 2. ὄνος εἶ θεὸν φέρων, ἀλλ' οὐ θεοῖς ὑπάρχεις ὁμότιμος C σὺ κοὐ θεοῖς ἴσος L

129. F 365 (C p. 412), T p. 15 (C p. 238) 1. 2. ὁ ζεὺς τὰς τῶν ἀνθρώπων ἁμαρτίας ἐν ὀστράκοις τὸν ἑρμῆν ὥρισε γράφειν καὶ T, ὀστράκῳ γράφοντα τὸν ἑρμῆν ἁμαρτίας F 3. ἐκέλευσεν ὁ ζεὺς εἰς F, καὶ εἰς T ταύτας (αὐτὰ C. Schneiderus) σωρεύειν F, ἀποτιθέναι πλησίον αὐτοῦ T 4. 5. ἵν' ἐρανίσας (ἐρευνήσας Coraes) ἑκάστου F, ὅπως ἑκάστου T 6. συγκεχυμένων δὲ τῶν ὀστράκων T ἐπ' T, om F 8. εἰς τὰς τοῦ διὸς χεῖρας εἴποτε καλῶς κρίνοιτο T

τῶν οὖν πονηρῶν οὐ προσῆκε θαυμάζειν
ἂν θᾶσσον ἀδικῶν ὀψέ τις κακῶς πράσσῃ.

130 Οἰῶν τις εἶπε πρὸς νομῆα τοιαῦτα.
"κείρεις μὲν ἡμᾶς, καὶ πόκους ἔχεις κέρσας,
τὸ γάλα δ' ἀμέλγοντ' ἔστι σοι φλέον πῆξαι,
ἡμῶν δὲ τέκνα μῆλά σοι περισσεύσει.
πλέον οὐδὲν ἡμῖν, ἀλλὰ χὴ τροφὴ γαίης
ἅπασ'· ἐν ὄρεσι δ' εὐθαλὲς τί γεννᾶται;
βοτάνη γ' ὀρείη καὶ δρόσου γεμισθεῖσα.
φέρβεις δ' ἄρ' ἡμῖν τὴν κύν' ἐν μέσοις ταύτην,
τρέφων ὁποῖα σαυτὸν εὐθαλεῖ σίτῳ."
ἤκουσε τούτων ἡ κύων, ἔφη τ' οἱί
"εἰ μὴ παρήμην κἂν μέσοις ἐπωλεύμην,
οὐκ ἂν ποθ' ὑμεῖς ἔσχετ' ἄφθονον ποίην·
ἐγὼ δὲ περιτρέχουσα πάντα κωλύω
δρηστῆρα λῃστὴν καὶ λύκον διωκτῆρα."

9. 10. om T 10. τις ὀψὲ et πράσσει F
130. F 366 (C p. 405) οἰῶν L, οἷς F νομέα τοιάδε F 3. τὸ add Buttmannus ἀμέλγοντ' Coraes, ἀμέλγων F φλέον L, φίλον F 5. δ' ante οὐδὲν delevit C. Schneiderus χὴ L, καὶ F γῆς F 6. πᾶσα F δ' add L τι γεννᾷ σοι F 7. βοτάνη γ' ὀρείη L, ὡραῖα βοτάνη F 8. δ' ἂν ἡμῖν ἐν μέσοις κύνα ταύτην F 10. ταῦθ' ὡς ἤκουσεν F τ' οἱί L, τοῖα F 11. ἐπωλεύμην Schneiderus, ἐπολευόμην F 12. πόην F 13. περιτρέχουσα δ' ἐγὼ πάντοθεν κωλύω F Epim. ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τῇ τῶν πλησίον διαφθονομένους εὐημερίᾳ ἐστίν, ὅτε καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων τὰ μέγιστα ὠφελοῦνται. F

131 Ὄνον εἶχέ τις καὶ κυνίδιον Μελιταῖον.
τὸ κυνίδιον δ' ἔχαιρεν εὐρύθμως παῖζον,
τὸν δεσπότην τε ποικίλως περισκαῖρον·
κἀκεῖνος ἀντέχαιρεν αὔτ' ἔχων κόλποις.
ὁ δέ γ' ὄνος αὖ τὴν ἑσπέρην μὲν ἤληθεν
πυρὸν φίλης Δήμητρος, ἡμέρας δ' ὕλην
κατῆγ' ἀφ' ὕψους, ἐξ ἀγροῦ θ' ὅσων χρεία.
καὶ νῦν ἐν αὐλῇ παρὰ φάτναισι δεσμώτης
ἔτρωγε κριθῆς χόρτον ὥσπερ εἰώθει.
δηχθεὶς δὲ θυμῷ καὶ περισσὸν οἰμώξας,
σκύμνον θεωρῶν ἐν ἁβρότητι τῇ πάσῃ,
φάτνης ὀνείης δεσμὰ καὶ κάλους ῥήξας
ἐς μέσσον αὐλῆς ἦλθεν ἄμετρα λακτίζων.
σαίνων δ' ὁποῖα, καὶ θέλων περισκαίρειν,
τὴν μὲν τράπεζαν ἐς μέσον βαλὼν ἔθλα,
ἅπαντα δ' εὐθὺς ἠλόησε τὰ σκεύη.
δειπνοῦντα δ' ἐγγὺς ἦλθε δεσπότην κύσσων,
νώτοις ἐπεμβάς· ἐσχάτου δὲ κινδύνου
θεράποντες ἐν μέσοισι τοῦτον ὡς εἶδον,
ἐσάωσαν . . . .

131. F 367 (C p. 371) 1. ὄνον τις ἔτρεφε καὶ F μελιταῖον L ex C p. 137, πάνυ ὡραῖον F 2. τὸ om F δ' ἔχαιρεν Knochius, δὲ χαρίεν ὂν F 4. ἐκεῖνος δ' αὐτὸ κατέχων ἐν τοῖς κόλποις F 5. αὖ add L τὴν μὲν νύκτα ἀλήθων F. ἤληθεν Knochius, τὴν ἑσπέρην L 7. κατῆγ' C. Schneiderus, ἦγεν F δ' ὅσον F 8. 9. ante secundum habet F 8. νῦν L, ἦν F φάτναις F 9. κριθῆς L, κριθὰς F 10. δαχθεὶς F 11. τῇ om F 12. δεσμοὺς F 13. μέσον F 15. ἔθλα L, θλάσεν F 16. ἠλοίησε F 17. ἐγγὺς et κύσσων L, εὐθὺς et κρούσων F 19. τοῦτον add L

κρανέης δὲ κορύναις ἄλλος ἄλλοθεν κρούων
ἔκτεινον, ὡς δὴ καὐτὸς ὕστατ᾽ ἐκπνείων
„ἔτλην" ἔλεξεν „οἷα χρή με, δυσδαίμων·
τί γὰρ παρ᾽ οὐρήεσσιν οὐκ ἐπωλεύμην,
βαιῷ δ᾽ ὁ μέλεος κυνιδίῳ παρισούμην;"

132 Σοφῆς ἀράχνης ἱστὸν εὗρε κωλώτης,
καὶ λεπτὸν ἐνέδυ φᾶρος ἐκτεμὼν τοίχου . . . .

133 Στικτή ποτ᾽ ηὔχει πάρδαλις φορεῖν μούνη
δορὴν ἁπάντων ποικιλωτάτην ζῴων.
πρὸς ἣν ἀλώπηξ εἶπ᾽ „ἐγὼ δὲ κἀκείνης
κρείσσω τ᾽ ἔχω καὶ ποικιλωτέρην γνώμην."

134 Σκύμνον λύκου νεογνὸν εὗρέ τις ποιμὴν . . . .
[γνώμη πονηρὰ χρηστὸν ἦθος οὐ τίκτει.]

135 Υἱὸν γέρων τις δειλὸς εἶχε γενναῖον . . . .

21. κρανείας δὲ F 22. δὴ L, δὲ F ἔκπνεεν F 23. οὐρήεσσιν Schneiderus, οὔρεσιν F ἐπολευόμην F. conf. 130, 11 Epim. ὅτι οὐ πάντες πρὸς πάντα ἴσοι πεφύκασι, κἂν φθόνῳ ἀλαζονεύωνται. F

132. S in κωλώτης, ὁ ἀσκαλαβώτης.

133. hanc L refinxit ex T p. 18 (C p. 96), ubi haec leguntur. στικτή ποτε πάρδαλις ἐκαυχᾶτο φορεῖν ἁπάντων ζώων ποικιλωτέραν δέρριν. πρὸς ἣν ἀλώπηξ εἶπεν „ἐγώ σου τῆς δορᾶς κρείττονα καὶ ποικιλωτέραν γνώμην ἔχω."

134, 1. ποιμὴν νεογνὸν λύκου σκύμνον εὑρὼν C p. 42
2. G p. 21 φύσις πονηρὰ et οὐ τρέφει C

135, 1. υἱόν τις γέρων δειλὸς μονογενῆ ἔχων γενναῖον C p. 174

χὤπως ἔχῃ τι βουκόλημα τῆς λύπης,
ἀνέθηκε τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζῴων . . . .
. . . τῇδ' ἐν οἰκίῃ κατεκλείσθην . . . .
. . . . . ὄγκωμα μέχρι βουβῶνος . . . .
ἅ σοι πέπρωται, ταῦτα τλῆθι γενναίως,
καὶ μὴ σοφίζου· τὸ χρεὼν γὰρ οὐ φεύξῃ.

136 Ὑμηττία μέλισσα, κηρίων μήτηρ,
. . . . ἀνῆλθεν εἰς θεῶν οἴκους . . . .
μή πω καπνισθέν . . . .
ἡ δ' εἶπε "δός μοι κέντρον . . . . .
καὶ μὴ θέλων ἔδωκεν· εἶπε γὰρ δώσειν . . . .
ζωὴ γὰρ αὐτῆς ἐστὶ πετομένης κέντρον.

137 Χειμῶνος ὥρῃ σῖτον ἐκ μυχοῦ σύρων
ἔψυχε μύρμηξ, ὃν θέρους σεσωρεύκει.
τέττιξ δὲ τοῦτον ἱκέτευσε λιμώττων,
δοῦναί τι καὐτῷ τῆς τροφῆς, ὅπως ζήσῃ.
"τί οὖν ἐποίεις" φησί "τῷ θέρει τούτῳ;"
'οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλὰ διετέλουν ᾄδων.'

2. 3. S in *βουκολήσας* 2. *καὶ ὅπως* vel *ὅπως* tantum S 3. *ἀνέθηκε τοῖς τοίχοις* Aldina editio scholiorum Aristophanis in Pacem 153, *ἐνέθηκε τοῖς τοίχοις* S 4. C p. 175 *τῇδε τῇ οἰκίᾳ* C 5. *ὄγκωμα καὶ φλεγμονὴν μέχρι βουβῶνος* C ibidem 6. 7. Etymologicum m. in *πεπρωμένον* 7. *τὸ χρεὼν* Sylburgius, *τῶν χρεῶν* Etym.

136. T p. 19 (C p. 158) 6. *ζωὴ δὲ* et *τὸ κέντρον* T

137, 1 - 8. V p. 37 (C p. 75) 1. *σιρον trahens* V 2. *θεροις* V 4. *οπως ζηση unde et vivat* V

γελάσας δ' ὁ μύρμηξ, τόν τε πυρὸν ἐγκλείων,
"χειμῶνος ὀρχοῦ" φησίν, "εἰ θέρους ᾖσας."
[κρεῖττον τὸ φροντίζειν ἀναγκαίων χρειῶν
ἢ τὸ προσέχειν νοῦν τέρψεσίν τε καὶ κώμοις.]

---

138 . . . . . ἄσωτος καταφαγὼν τὰ πατρῷα . . . .
ταύτης ἀκούσας μικρὰ τιττυβιζούσης . . . .

139 εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς στελεὰ πάντα τίκτοιτε,
οὐκ ἂν γεωργὸς πέλεκυν ἐν δόμοις εἶχεν.

140 μέλλονθ' ἑαυτὸν εἶδε κυριεύσεσθαι . . . .

141 . . . . κατῆλθεν εἰς βαθὺν κρημνόν . . . .
. . . . καὶ βοηθὸν ἐζήτει . . . .

7. *τελασας δε ο* V *ἐνκλιων* V 9. 10. G p. 48. conf. C p. 334 10. *νοῦν* et *τε* add B

138, 1. C p. 163 et 385, ubi *νέος ἄσωτος* 2. S in *τιττυβίζετε. καὶ Βάβριος ἐπὶ χελιδόνος.* ad hanc fabulam rettulit Knochius

139. S in *στελεόν* 1. *τίκτητε* libri

140. *ὡς εἶδεν αὐτὸν μέλλοντα κυριευθῆναι* C p. 164, *ὡς εἶδεν αὐτὸν κυριευόμενον* C p. 386, *μέλλων περικατάληπτος γενέσθαι* C p. 163 Epim. *τοὺς γνησίους τῶν φίλων αἱ συμφοραὶ δοκιμάζουσι* G p. 90. confer C p. 164 et 387

141. C p. 6 Epim. *δέον τὰ τέλη τῶν πραγμάτων ἡμᾶς περιορᾶν καὶ οὕτως τὴν τούτων ἐγχείρησιν ποιεῖσθαι* G p. 31

142 πτεροῖσι τοῖς ἐμοῖσι νῦν κατεβλήθην."

143 Λίβυσσα γέρανος ἢ ταὼς ἵν' εὐπήληξ
χλωρὴν ἀεὶ βόσκοιτο χείματος ποίην ....

144 στρουθὸς Λίβυσσα ....

145 τοῦτον προσεῖπεν ἄμπελος "τί με βλάπτεις;
μὴ οὐκ ἔστι χλοίη; ....

146 οὔπω δὲ καιρός ἐστιν ἤια ....

147 .... ταῦτα δ' Αἴσωπος
ὁ Σαρδιηνὸς εἶπεν, ὅντιν' οἱ Δελφοί

142. Tzetzes chil. 9, 168 ex Aesopo ἐμοῖς πτεροῖς, ἐβόησεν, ἐγὼ νῦν κατεβλήθην.

143. S in γέρανος et in ταὼς εὐπήληξ. videndum an haec pertineant ad fabulam C p. 36. 312, quae est huius modi. χῆνες καὶ γέρανοι τὸν αὐτὸν λειμῶνα ἐνέμοντο. ἐπιφανέντων δὲ αὐτοῖς θηρευτῶν οἱ μὲν γέρανοι ἐλαφροὶ (κοῦφοι) ὄντες ταχέως ἀπέπτησαν, αἱ δὲ χῆνες μείνασαι διὰ τὸ βάρος τῶν σωμάτων συνελήφθησαν. 1. ἢ L, ἠδὲ vel ἦδε libri ἵν' add L 2. βόσκοιτο βόσκοντο βόσκοντος libri

144. In fabula τετραστίχῳ C p. 227 ἦλω Λίβυσσα στρουθός, ἣ τοὔσδ' ἐπλάνα, εἶναι μὲν ὄρνις, ἐκ μέρους δὲ θηρίον;

145. C p. 183, ubi legitur τούτῳ δὲ προσεῖπεν ἡ ἄμπελος et χλόη. ibidem in τετραστίχῳ haec, τράγῳ προσεῖπεν ἄμπελος "βλάπτεις σύ με, κείρων τὰ φύλλα· μὴ γὰρ οὐκ ἔστι χλόη;

146. S et Zonaras in ἠίων, ἀχύρων. ἤια λύειν libri, ἤϊ' ἀλλύειν Toupius. corriget qui fabulam noverit.

147, 1-3. Apollonius soph. in lexico Homerico p. 10, 13 2. οἱ ἀδελφοὶ codex: correxit Tyrwhittus, qui haec Babrio vindicavit et canthari fabulae (C 2) adscribenda coniecit p. 43 collato scholio Aristoph. Vesp. 1446

ᾄδοντα μῦθον οὐ καλῶς ἐδέξαντο . . . .
ἔωσαν αὐτὸν μάλ' ἀθέως κατὰ κρημνοῦ.

4. S in *ἔωσεν. καὶ περὶ τοῦ αἰσώπου "οἱ δελφοὶ ἔωσαν αὐτὸν κατὰ κρημνοῦ μάλα."* haec ex eodem carmine petita esse monuit Schneidewinus

S *εὐλαί, σκώληκες. καὶ εὐλέων, τῶν σκωλήκων. "ἡ δὲ φερετίμα, ἡ κυρήνης βασίλισσα, ἀνθ' ὧν ἔδρασε δίκας ἔτισε· ζῶσα γὰρ ἐξέζεσεν εὐλέων," ὅ ἐστι σκωλήκων, ὥς φησι βάβριος ἐν μυθικοῖς.*

INDEX FABULARUM.

142 Babrii. ἀετός. Corais 133
147 ἀετὸς καὶ κάνθαρος. C 2
12 ἀηδὼν καὶ χελιδών = C 149
45 αἰγοβοσκὸς καὶ αἶγες. C 150
3 αἰγοβοσκὸς καὶ αἴξ. C 151
17 αἴλουρος καὶ ἀλεκτρυών (μύες). C 28
5 ἀλέκτορες. C 145
4 ἁλιεύς. C 154
9 ἁλιεὺς αὐλῶν. C 130
6 ἁλιεὺς καὶ σμαρίς. C 124. Aviani 20
19 ἀλώπηξ καὶ βότρυς. C 156
50 ἀλώπηξ καὶ δρυτόμος C 127
86 ἀλώπηξ ἐξογκωθεῖσα τὴν γαστέρα. C 158
81 ἀλώπηξ καὶ πίθηξ. C 374
141 ἀλώπηξ καὶ τράγος. C 4
15 ἀνὴρ Ἀθηναῖος καὶ ἀνὴρ Θηβαῖος.
22 ἀνὴρ μεσοπόλιος καὶ ἑταῖραι. C 162
116 ἀνὴρ καὶ μοιχός.
11 ἄνθρωπος καὶ ἀλώπηξ. C 163. 304
119 ἄνθρωπος καταθραύσας ἄγαλμα. C 128
68 Ἀπόλλων καὶ Ζεύς = C 187
8 Ἄραψ καὶ κάμηλος.
14 ἄρκτος καὶ ἀλώπηξ. C 165
96 ἀρνὸς καὶ λύκος. C 139
10 Ἀφροδίτη καὶ δούλη. C 353
102 βασιλεία λέοντος. C 363
120 βάτραχος ἰατρός. C 300. 135. Aviani 6
52 βόες καὶ ἅμαξα. C 168
21 βόες καὶ μάγειροι.
20 βοηλάτης καὶ Ἡρακλῆς. C 335. Aviani 32
23 βουκόλος. C 131
28 βοῦς καὶ φρῦνος = C 420
31 γαλαῖ καὶ μύες. C 242. Dosithei 3
32 γαλῆ καὶ Ἀφροδίτη. C 169
27 γαλῆ συλληφθεῖσα = C 406
143 γέρανοι καὶ ταῴ (χῆνες). C 60
26 γεωργὸς καὶ γέρανοι.
2 γεωργὸς δίκελλαν ἀπολέσας.
71 γεωργὸς καὶ θάλασσα. C 247
33 γεωργὸς καὶ παῖς καὶ κολοιοί = C 418
13 γεωργὸς καὶ πελαργός. C 172
47 γεωργοῦ παῖδες. C 171
55 γηπόνος καὶ ὄνος καὶ βοῦς. C 415
37 δάμαλις καὶ βοῦς. C 174. Aviani 36
92 δειλὸς κυνηγὸς καὶ δρυτόμος. C 175
39 δελφῖνες καὶ καρκίνος (καρίς). C 177
117 δηχθεὶς ὑπὸ μύρμηκος καὶ Ἑρμῆς = C 364
139 δρύες. C 356
66 ὁ δύο πήρας ἐξημμένος. C 337
64 ἐλάτη καὶ βάτος. C 180. Aviani 19
46 ἔλαφος νοσοῦσα. C 377
43 ἔλαφος καὶ θηρευταί. C 181. Dosithei 1
58 ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποις = C 360
48 Ἑρμῆς καὶ κύων.
57 Ἑρμοῦ ἅμαξα καὶ Ἄραβες. C 403
54 εὐνοῦχος καὶ θύτης.
129 Ζεὺς κριτής = C 366
59 Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ. C 190
18 ἥλιος καὶ βορρᾶς. C 306. Aviani 4
24 ἥλιος γαμῶν καὶ βάτραχοι. C 350
62 ἡμίονος. C 140
63 ἥρως. C 399
70 θεῶν γάμοι. C 361
75 ἰατρὸς ἄτεχνος. C 192. Dosithei 7
73 ἰκτῖνος. C 293
74 ἵππος βοῦς κύων καὶ ἄνθρωπος. C 194
29 ἵππος γέρων. C 193
83 ἵππος καὶ ἱπποκόμος. C 195
7 ἵππος καὶ ὄνος. C 125
36 κάλαμοι καὶ δρῦς. C 143. Aviani 16
40 κάμηλος. C 342
80 κάμηλος. C 405
109 καρκίνος καὶ μήτηρ. C 295. Aviani 3
72 κολοιὸς καὶ ὄρνεις. C 188
77 κόραξ καὶ ἀλώπηξ. C 204. Dosithei 9
78 κόραξ νοσῶν. C 132

88 κορυδαλλὸς καὶ γεωργός = C 421. Aviani 21
61 κυνηγὸς καὶ ἁλιεύς.
104 κύων. C 210. Aviani 7
110 κύων καὶ δεσπότης.
42 κύων ἑστιώμενος. C 129
79 κύων κρέας φέρουσα. C 209. Dosithei 11
69 κύων καὶ λαγωός.
132 κωλώτης.
84 κώνωψ καὶ βοῦς = C 213, Dosithei 16
25 λαγωοὶ καὶ βάτραχοι. C 57
87 λαγωὸς καὶ κύων. C 354
100 λέων καὶ ἀετός = C 408
95 λέων ἀλώπηξ καὶ ἔλαφος. C 358
106 λέων ἀλώπηξ καὶ πίθηκος. (conf. C 298)
98 λέων καὶ γεωργός. C 221
90 λέων θυμωθεὶς καὶ νεβρός (δορκάς). C 348
107 λέων καὶ μῦς. C 217. Dosithei 2
82 λέων καὶ μῦς καὶ ἀλώπηξ. C 218
103 λέων νοσῶν καὶ θηρία. C 137. Dosithei 6
67 λέων καὶ ὄναγρος. C 225
97 λέων καὶ ταῦρος. C 227
30 λιθουργὸς καὶ Ἑρμῆς. Aviani 23
85 λύκοι καὶ κύνες. C 359
93 λύκοι πρόβατα καὶ κριός. C 238
53 λύκος καὶ ἀλώπηξ. C 232
101 λύκος καὶ ἀλώπηξ = C 410
89 λύκος καὶ ἄρς. C 229
16 λύκος καὶ γραῦς. C 138. Aviani 1
94 λύκος καὶ ἐρῳδιός (γέρανος). C 144
99 λύκος καὶ κύων. C 411. Aviani 37
105 λύκος καὶ λέων. C 234
114 λύχνος. C 239
136 μέλισσα καὶ Ζεύς. C 240
126 μηναγύρται = C 241
111 μικρέμπορος καὶ ὀνάριον. C 254
60 μῦς (μυῖα) C 243
108 μῦς ἀρουραῖος καὶ μῦς ἀστικός C 301. Dosithei 18
112 μῦς καὶ ταῦρος. Aviani 31
138 νέος ἄσωτος καὶ χελιδών. C 248
140 ὁδοιπόροι καὶ ἄρκτος. C 249. Aviani 9
127 ὁδοιπόρος καὶ ἀλήθεια = C 365
130 οἶς πρὸς νομέα καὶ κύων = C 315
128 ὄνος βαστάζων εἴδωλον. C 257
131 ὄνος καὶ κυνίδιον = C 212
122 ὄνος καὶ λύκος. C 259
125 ὄνος παίζων = C 412
124 ὀρνιθοθήρας πέρδιξ καὶ ἀλεκτορίσκος = C 413
121 ὄρνις καὶ αἴλουρος. C 152
123 ὄρνις χρυσοτόκος. C 136. Aviani 33
34 παιδίον ἐσθίον σπλάγχνα. C 262
133 πάρδαλις καὶ ἀλώπηξ = C 159. Aviani 40
38 πεύκη καὶ δρυοτόμοι. C 179
35 πίθηκοι. C 267. Aviani 35
56 πίθηκος καὶ Ζεύς. Aviani 14
113 ποιμὴν καὶ κύων. C 271
134 ποιμὴν καὶ λύκος. C 71
41 σαῦρα.
76 στρατιώτης καὶ ἵππος. C 362
144 στρουθοκάμηλος. C 351
44 ταῦροι τρεῖς καὶ λέων. C 296. Aviani 10
91 ταῦρος καὶ τράγος. C 277. Dosithei 14. Aviani 13
65 ταὼς καὶ γέρανος. C 357. Aviani 15
137 τέττιξ καὶ μύρμηξ = C 134, Dosithei 17. Aviani 34
1 τοξότης καὶ λέων. C 279. Aviani 17
145 τράγος καὶ ἄμπελος. C 280
49 τύχη καὶ ἐργάτης (ὁδοιπόρος). C 252
135 υἱὸς καὶ λέων γεγραμμένος. C 264
118 χελιδὼν ἐν δικαστηρίῳ. C 286
115 χελώνη καὶ ἀετός. C 61. Aviani 2
51 χήρα καὶ πρόβατον. C 288

CETERORVM POETARVM CHOLIAMBI

Babrii choliambis simul ceterorum poetarum eodem versuum genere usorum fragmenta subiicere placuit, ut quas vicissitudines haec metri species subiisset penitus cognosceretur. Atque illud quidem non dubium est, quin choliamborum scriptores longe severiores leges sequuti sint quam poetae comici, ut qui anapaestum, ut ab hoc incipiam, plane excluserint, nisi quod Hipponax semel fr. 21 nomen *Κριτίης* in prima versus sede posuit; si tamen posuit, et non potius *Κρίτιος* scripsit. Nam quod idem his pes etiam in quinta sede reperitur fr. 54, id codici potius quo Tzetzes usus est, quam poetae vitio vertendum videtur. Omnino de Hipponactis arte falsissimam veteres metrici opinionem sequuti sunt, cuius rei causa maxime a perverso Heliodori grammatici iudicio repetenda est, multa Hipponactem in hoc versuum genere peccavisse narrantis apud Priscianum de metr. com. p. 418, cui opinioni firmandae quae vel ipse vel sectatores eius exempla attulerunt, aut manifesta corruptelae habent indicia, aut ad aliud metri genus referenda sunt. Breviter haec perstrinxi ad fr. 11, 84. Ne spondei quidem in quinta parte positi frequens apud Hipponactem usus fuit, ut qui in centum et viginti versibus tantum septies, ad summum octies reperiatur. Ea in re aliquanto plus sibi sumpsit Ananius, qui in quattuordecim versibus septies nu-

merorum cursum spondei pondere tardaverit. Qui postea idem metri genus sequuti sunt poetae, ab hoc pede prorsus abstinuerunt praeter Theocritum, qui in brevi paucorum versuum poematio bis spondeum admisit, hoc credo consilio, ut carmen Hipponactis laudes complexum huius etiam in versibus condendis colorem imitaretur. Dactylum in prima sede semel apud Hipponactem repperi, bis in tertia: tribrachum in prima habet bis, nec saepius in tertia, ter in secunda, in quinta forsan semel. Solutos pedes in eodem versu coniunxit semel 13, 2 *ἴθι διὰ Λυδῶν παρὰ τὸν Ἀλυάττεω τύμβον,* quales versus apud hunc poetam fuisse videntur rarissimi. De ceteris haec observavi. Callimachus disyllabis plerumque pedibus usus est, semel tamen habet dactylum in primo et semel in tertio loco; adderem tertium exemplum (5, 1) nisi ibi pro *ἱερόν* scribendum videretur *ἱρόν.* Phoenicis Colophonii magna est inaequabilitas; in primo enim unius et viginti versuum carmine non nisi disyllabos pedes admisit, at in secundo, quod tribus et viginti versibus constat, tribrachum habet septies, et bis quidem cum dactylo in eodem versu coniunctum, quo pede praeterea in eodem Iambo ter usus est. Videtur autem Phoenix de industria remissioribus in illo carmine numeris usus esse, in quo quum Nini, Assyriorum regis, mollities rideatur, non sine artis laude numeros argumento carminis attemperavit. Diogenes duobus dactylis in eodem versu usus est. Herodae par est Callimacho et vero etiam maior severitas, qui in octodecim versibus semel tantum admiserit tribrachum. Apud reliquos poetas neque tribrachum neque dactylum repperi. De Babrio dixit Lachmannus.

Ex his intelligitur choliamborum scriptores easdem plane leges sequutos esse, quas ab iambographis, Solone Archilocho Simonide, observatas scimus; neque id tantum in pedum consociatione fecerunt, sed etiam in incisionibus, in quorum usu studiose utrique caverunt ne versus post tertium pedem inciderent, qua in re illi vel tragicorum poetarum artem et diligentiam superarunt.

De vita rebusque poetarum nihil adieci — ea enim partim ignorantur partim ab aliis exposita sunt, veluti a Welckero, qui de Hipponacte ita disseruit, ut si pauca excipias, nihil magnopere desideres; ac ne coniuncta quidem cum huius libelli consilio erat prolixior illis de rebus disputatio. In ordinandis fragmentis poetarum aetatem sequutus sum, quae si quando ignota esset, ad coniecturam confugi sive meam sive aliorum, e. c. Ferdinandi Naekii in Choer. p. 195, qui paucis quidem at subtili iudicio choliambicae poesios historiam adumbravit, quod non sine iucunda desideratissimi amici recordatione profiteor. Hipponacteis choliambis etiam ceterorum eiusdem poetae carminum reliquias adieci, omissis tamen quae singulis verbis continentur fragmentis, e Welckeri et Bergkii sylloge petendis. Dubiis fragmentis, sive potius quorum auctor non disertim Hipponax perhibetur, asteriscum apposui.

Ceterum an omnia choliamborum exempla indagare mihi licuerit haud scio: fieri potest ut unum et alterum occultiore loco delitescens me fefellerit. raptim enim et fere imparato mihi multisque aliis negotiis distracto haec commentanda erant.

HIPPONAX EPHESIVS

Ex Iamborum libro primo.

I

Ἔβωσε Μαίης παῖδα, Κυλλήνης πάλμυν·
Ἑρμῆ κυνάγχα, Μηονιστὶ Κανδαῦλα,
φωρῶν ἑταῖρε, δεῦρό μοι σκαπαρδεῦσαι.

Tzetzes ad Lycophr. 219. *Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμῆς... καὶ ὁ Ἱππῶναξ ἐν τῷ κατὰ Βουπάλου πρώτῳ ἰάμβῳ Ἐβόησε Μαίας παῖδα Κυλλήνης πάλμυν.* Recte Schneidewinus haec cum sequentibus coniunxit, quae servavit Tzetzes apud Cram. An. Ox. III p. 351, 7. *τὸ δὲ Κανδαύλης Λυδικῶς τὸν σκυλλοπνίκτην λέγει, ὥσπερ Ἱππῶναξ δείκνυσι γράφων ἰάμβῳ πρώτῳ Ἑρμῆ κυνάγχα κτλ.* Vs. 1 vulgo *ἐβόησε Μαίας.* Correxit Schneidewinus Symb. crit. ad lyr. poet. p. 102. Non temere Bernhardy Synt. p. 6. *ἐβόησα (ἔβωσα)*, ut de se ipso loquatur poeta. Cfr. Fragm. 11 et 13. Vs. 2. Tzetzes Exeg. Il. p. 153. *ὅτι δὲ κύων ὁ Ἄργος, καὶ Ἱππῶναξ δείκνυσι γράφων Ἑρμῆ κυνάγχα μη . . . αν δοῦλα.* Afferunt Hesychium v. *κυνάγχη. οἱ δὲ τὸ κυνάγχα ἀντὶ τοῦ κλέπτα.* Idem *Κανδαύλας: Ἑρμῆς ἢ Ἡρακλῆς.* Vbi postrema *ἢ Ἡρακλῆς* delenda esse monui Com. gr. I p. 385. Vs. 3 *δεῦρό μοι* vel *δεῦτέ μοι* Dübnerus. *δεῦρό τί μοι* cod. Ib. rectius forsan Hesychius *σκαπερδεῦσαι*, hunc ipsum Hipponactis locum respi-

ciens, *Σκαπερδεῦσαι*: *λοιδορῆσαι*. Per *συμμαχῆσαι* explicat Tzetzes.

II

Κίκων δ' ὁ πανδαύχνητος, ἄμμορος καύης.

Tzetzes Ex. Iliad. p. 76, 8. *ἣν (δάφνην) οἱ ἱερεῖς τοῦ ἡλίου ἤτοι μάντεις καὶ μάγοι, οἷος ἦν καὶ ὁ Χρύσης, στεφανούμενοι ἐπορεύοντο, καθὼς δηλοῖ καὶ Ἱππῶναξ ἐν τῷ κατὰ Βουπάλου ἰάμβῳ Κίκων . . . καύης, τοιόνδε τι δάφνας κατέχων.* Idem ad Lyc. 424. *καύης δὲ ὁ λάρος κατὰ Αἰνιᾶνας* (hoc non tentandum) *ὥς φησι καὶ Ἱππῶναξ Κίκων κτλ.* et ad 741. *καύηξ φησίν, ὁ δὲ Ἱππῶναξ καύης λέγων οὑτωσί Κίκων . . . καύης. Καύης δὲ ὁ λάρος κατ' Αἰνιᾶνάς* (codd. *ἐνιανᾶνας* i. e. *Ἐνιᾶνάς*) *ἐστιν.* Quo loco quum Vit. 1 et Ciz. *πανδαύλητος* habeant, Vitt. 2 et 3 autem *πανδάληκτος*, Bergkius, quum in Lyricis gr. p. 512. *πανδάφνωτος* vel *πανδάφνητος* coniecisset, nuper in Ephemer. philol. 1843 p. 957 *πανδαύκητος* vel *πανδαύχνητος* scribi iussit cll. Nicandro Alex. 199. Ther. 94 et tit. Boeckh. 1766. ubi *ἀρχιδαυχναφορείσας* i. e. *ἀρχιδαφνηφορήσας* legitur. Respicit hunc versum Theognostus Crameri A. O. p. 30, 16. *Κίκων, ὄνομα κύριον.* Eundem hominem alio carmine Hipponax per ludibrium Amythaonis filium dixerat, ut docet laudatus Schneidewino Hesychius, *Κίκων: ὁ Κίκων Ἀμυθάονος ἦν, οὐδὲν αἴσιον προθεσπίζων.* Vbi postrema forsan ipsa Hipponactis verba sunt. Neque indignus poeta versus fuerit *Ἀμυθάονος παῖς οὐδὲν αἴσιον προθεσπίζων.* Vide fragm. 85.

III

Κοραξικὸν μὲν ἠμφιεσμένη λῶπος.

Tzetzes Hist. X 378. περὶ ἐρίων Κοραξῶν ἐν πρώτῳ δὲ ἰάμβῳ Ἱππῶναξ οὕτως εἴρηκε μέτρῳ χωλῶν ἰάμβων. Κοραξικὸν μὲν ἠμφιεσμένη λῶπος. τοὺς Κοραξοὺς δὲ καὶ Σίνδους ἔθνη τυγχάνειν νόει. Ex eodem carmine forsan petita sunt quae leguntur apud Schol. Apollonii Rh. IV, 321. τὸ δὲ Σίνδος Ἡρωδιανὸς βαρυτονεῖν φησι δεῖν. τινὲς δὲ ὀξύνουσιν οὐκ ὀρθῶς. καὶ Ἱππῶναξ δὲ μνημονεύει πρὸς τὸ Σινδικὸν διάσφαγμα. Vbi pro πρὸς τὸ scribendum videtur πρώτῳ. Quid dixerit autem his verbis docet Hesychius, Σινδικὸν διάσφαγμα: τὸ τῆς γυναικός. Respexit item Stephanus Byz. v. Σίνδοι. τὸ Σινδικὸν γένος φασὶν εἶναι τῶν Μαιωτῶν ἀπόσπασμα. λέγεται καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Dixerat igitur ista Hipponax de scorto Sindico sive Scythico. Cfr. Hesychius, Σινδίς: ἡ Σκυθία (leg. Σκυθίς). καὶ ἡ πόρνη. Frequens apud Asiaticos Graecos Scythicorum servitiorum usus. Memorabilis item alia eiusdem grammatici glossa, Κοραξοί: γένος Σκυθικόν. καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Quae vide an ad eundem Hipponactis locum pertineant; neque inepte suspiceris integrum versum fuisse hunc: Κοραξικὸν καὶ Σινδικὸν διάσφαγμα.

IV V

Πόλιν καθαίρειν καὶ κράδῃσι βάλλεσθαι.
Βάλλοντες ἐν λειμῶνι καὶ ῥαπίζοντες
κράδῃσι καὶ σκίλλῃσιν ὥσπερ φαρμακόν.

Tzetzes Hist. V 744. ὁ δὲ Ἱππῶναξ ἄριστα σύμπαν τὸ ἔθος (piaculi procurandi) λέγει Πόλιν καθαίρειν καὶ κράδῃσι βάλλεσθαι. καὶ ἀλλαχοῦ δέ πού φησιν πρώτῳ ἰάμβῳ γράφων Βάλλοντες κτλ. Vs. 2 vulgo χειμῶνι. Correxit Schneidewinus Symb. crit. ad lyr. gr. p. 104. Vs. 3 respicit Photius p. 640, 8. Φαρμακός: τὸ κάθαρμα. βραχέως. οἱ δὲ Ἴωνες ἐκτείνουσι λέγοντες φαρμακόν. οὗτοι γὰρ διὰ τὴν τῶν βαρβάρων παροίκησιν ἐλυμήναντο τῆς διαλέκτου τὸ πάτριον, τὰ μέτρα, τοὺς χρόνους. δηλοῖ καὶ Ἱππῶναξ. Huius vocis (ὁ φαρμακός) penultimam quinquies produxit Hipponax fr. 6. 7. 53. at corripuit in τὸ φάρμακον fragm. 22, 4. 26, 2. Eadem licentia usus esse putatur in ἀμήχανος fragm. 34. in ἀγής fragm. 7. in ἁλῶναι fragm. 21, 1. in στέφανος fragm. 31. Sed haec partim excusari possunt, partim corruptelae suspicionem habent gravissimam.

VI VII

Δεῖ δ' αὐτὸν ἐς φαρμακὸν ἐκποιήσασθαι,
κἀφῇ παρασχεῖν ἰσχάδας τε καὶ μᾶζαν
καὶ τυρόν, οἷον ἐσθίουσι φαρμακοί.
πάλαι γὰρ αὐτὸν προσδέχονται χάσκοντες
κράδας ἔχοντες, ὡς ἔχουσι φαρμακοῖς . . .
Λιμῷ γένηται ξηρός, ἐν δὲ τῷ θυμῷ
φαρμακὸς ἀχθεὶς ἑπτάκις ῥαπισθείη.
ὣς οἱ μὲν ἁγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο.

Tzetzes l. l. ὁ δὲ Ἱππῶναξ ἄριστα σύμπαν τὸ ἔθος λέγει . . . καὶ πάλιν ἄλλοις τόποις δὲ ταῦτά φησι κατ' ἔπος. Δεῖ δ' αὐτὸν . . . ἔχουσι φαρμακοῖς. καὶ ἀλλαχοῦ

δέ πού φησιν ἐν τῷ αὐτῷ ἰάμβῳ Λιμῷ γένηται ξηρός κτλ. Haud improbabili opinor coniectura haec omnia, quum in Bupali contumeliam dicta videantur, ad primum librum retuli. Primos quinque versus, quos Welckero praeeunte Bergkius et Schneidewinus in tria fragmenta dispertiti sunt, ego ad unius fragmenti continuitatem coniunxi. Vs. 1 scribendum videtur ἐκπονήσασθαι, *in piacularis hominis speciem et habitum nobis elaborandus, transfigurandus est.* Non recte editum explicare videtur Schneidewinus Symb. crit. p. 36. Vs. 2 κἀφῇ i. e. καὶ χειρί. V. Schneidewinus l. l. p. 105. Ibid. παρασχεῖν scripsi pro παρέξειν. Vs. 4 Schneidewinus προσδέκονται. Ibid. αὐτὸν reposui, i. e. Bupalum, pro αὐτούς. Vs. 5 vulgo ἔχοντας. correxit Schneidewinus. Mox Bergkius αἷς ἐλῶσι φαρμακούς. Sane tale quid ad sententiam necessarium est. Sed pro ἔχουσι scribendum potius χρίουσι, *pungunt, verberant.* Vs. 7 malim γένοιτο, quamquam γένηται ab ὅκως, quod in superioribus adfuerit, suspensum esse potest. Ib. τῷ θυμῷ quid sit Tzetzes indicat: ῥαπίσαντες ἐκεῖνον εἰς τὸ πέος. Schneidewinus affert glossam a Cramero editam An. Ox. III p. 366. θυμῷ] θυμὸς τὸ ἄρρεν αἰδοῖον. Dixitne libidinis sedem? Vs. 7 φαρμακός i. e. ὥσπερ φαρμακός. Vltimum versum, quem recte cum superioribus iunxisse videor, servavit Tzetzes ad Lyc. 436. ἁγής, ὁ μυσαρός, ἐξ οὗ λέγεται καὶ ὁ ἅγιος, ὁ μυσαρός, Ἱππῶνάξ φησιν Ὥς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο. Haec in Vit. 2 et 3 ita scribuntur ἁγή, ἡ μυσαρά (leg. μυσαρία), ἐξ οὗ λέγεται καὶ ἀγός (leg. ἁγής), ὁ μυσαρός. De productione cfr. ad fragm. 5. Sed vide Lobeck. Paral. p. 161. Ac forsan

ἐναγεῖ scribendum. Vit. 2 *κατηρῶνται*. Idem versus legitur apud Plotium de metr. p. 272 Gaisf. sed abest ibi a codicibus, qui eius loco alium Hipponactis versum inferunt. V. fragm. 9. Ceterum piacularium sacrorum ritum similiter apud Athenienses institutum fuisse docet Helladius Photii Bibl. p. 534, 4. ex quo piacula ista *συβάκχους* appellata esse discitur: *ἔθος ἦν ἐν Ἀθήναις φαρμακοὺς ἄγειν δύο, τὸν μὲν ὑπὲρ ἀνδρῶν, τὸν δὲ ὑπὲρ γυναικῶν, πρὸς καθαρμὸν ἀγομένους. καὶ ὁ μὲν τῶν ἀνδρῶν μελαίνας ἰσχάδας περὶ τὸν τράχηλον εἶχε, λευκὰς δ' ἅτερος. σύβακχοι δέ φησιν ὠνομάζοντο.*

VIII

Τί τῷ τάλαντι Βουπάλῳ συνῴκησας;

Choeroboscus apud Bekk. Anecd. p. 14 21. *ὅτι δὲ καὶ τοῦ τάλας τάλαντος ἦν ἡ γενική, δηλοῖ ὁ Ἱππῶναξ εἰπών Τί τῷ κτλ.*

IX

Ὦ Κλαζομένιοι, Βούπαλος κατέκτεινεν.

Iuba apud Rufinum de metr. com. ed. Gaisf. p. 386. *quod sexto loco spondeus vel trochaeus accipitur, claudum carmen facit et choliambicum nominatur, ut est: ὦ Κλαζομένιοι Βούπαλος κατέκτεινεν.* Schneidewinus *κατεκτάνθη*. Idem versus legitur in cod. Plotii p. 272. ubi ita scriptus est: *ΚΛΑΖΟΜΕΝΙΟΥ ΒΟΥΝΑΛΟΣ ΚΑΘΗΙΝΕ*, unde probabiliter Bergkius coniecit *Βούπαλός τε κἄθηνις*. De Athenide, Bupali fratre, filio Archermi, vide

Fr. Thiersch Epoch. art. II adn. p. 58. Adde Crameri An. Ox. III p. 366. Ἄρχενος ὁ ζωγράφος (dicere debebat ἀγαλματοποιός) ὁ Βουπάλου Ἀφηνῖδος (leg. καὶ Ἀθήνιδος) πατήρ, τὴν Νίκην ἐπτερωμένην ἔγραψε καὶ τὸν Ἔρωτα, ubi Ἄρχερμος scribendnm. Ea enim genuina est huius nominis scriptura, comparanda illa cum nomine Πύθερμος Ionibus familiari: eadem e codd. reddenda Plinio HN. 36, 5. et schol. Aristoph. Av. 575. ubi Rav. et Ven. habent Ἄρχεννος pro Ald. Ἀρχέννους.

X

Antiattic. Bekkeri Anecd. p. 82, 13. *Ἀνδριάντα, τὸν λίθινον, ἔφη Ἱππῶναξ Βούπαλον ἀγαλματοποιόν.* Haec dubium est utrum ad primum an ad alterum in Bupalum iambum trochaicis tetrametris scriptum (fragm. 72 — 75) referenda sint. Ἀνδριάντα dicere videtur hominem omni rerum sensu destitutum. Cfr Alexin Com. gr. III p. 477 ἐλάνθανον πάλαι . . ἀνδριάς, ἀλετὼν ὄνος, ποτάμιος ἵππος, τοῖχος.

XI XII

Ἐρέω γὰρ οὕτω "Κυλλήνιε Μαιάδος Ἑρμῆ".
Τοὺς ἄνδρας τούτους ὀδύνη πάλαι ῥεῖπε.

Priscianus de metris com. p. 418 Gaisf. *Heliodorus metricus ait* Ἱππῶναξ πολλὰ παρέβη τῶν ὡρισμένων ἐν τοῖς ἰάμβοις . . . . *Hipponax enim in primo* Ἐρέω γάρ. . . . πάλαι ῥεῖπε. *iste enim versus cum sit choliambus, in quarto et in quinto habuit dactylos, cum in utroque debuerit a brevi incipiens poni. In*

eodem: τοὺς ἄνδρας τούτους ὀδύνη πάλαι ῥεῖπε. *Iste iambus habet in secundo loco spondeum et in quarto dactylum.* In primo versu cod. CΡCΩΓΑΡΟΥΛΛΝΝΙC. Hinc Bergkius coniicit ἐρέω γὰρ ὦ Κυλλήνι᾽ ὦ Μαιάδος Ἑρμῆ. Mihi consulto, quamquam incertum quam ob causam, poeta numeros ita immutasse videtur, ut penthemimeri iambico dactylicos numeros subiiceret. Paulo aliter Hermannus opusc. II p. 259. Alterum versum nescio an Hipponax ita scripserit τὸν ἄνδρα τοῦτον ὠδύνη πάλαι πρίει. Cod. τοὺς ἄνδρας ΤΟΥΤΟΥCΟΔΥΝΗΓΠΑΛΛΙΡΕΙΓΙΛΕ. Heliodorus vitioso codice usus est, qua de re vere statuit Hermannus doctr. metr. p. 144. qui tamen quam tentat correctionem, τοὺς ἀνέρας τούτους δύη πάλαι λεῖπε, ea propter structuram versus ferri non potest; dubito item de trisyllabo ἀνέρες apud iambographos.

XIII

Ὅδευε τὴν ἐπὶ Σμύρνης·
ἴθι διὰ Λυδῶν παρὰ τὸν Ἀλυάττεω τύμβον
καὶ σῆμα Γύγεω καὶ Μεγάστρυος στήλην,
καὶ μνήματ᾽ Ἄτυος Μυρσίλου τε πάλμυδος,
πρὸς ἥλιον δύνοντα γαστέρα τρέψας.

Tzetzes apud Cramerum An. Ox. III p. 310. στίχοι Ἱππώνακτος τρισυλλάβους ἔχοντες τοὺς παραληγομένους πόδας Ἀπό σ᾽ ὀλέσειεν Ἄρτεμις, σὲ δὲ κὠπόλλων (fragm. 54) καὶ Πᾶσάν τε ἀρεδεύει τὴν ἐπὶ Σμύρνης κτλ. Ita primus versus legitur apud Cramerum. Pro πᾶσαν cod. A $\overset{\alpha}{\pi\gamma}$ et tum τέαρε δεύειε. Schneidewinus, quem Bergkius sequutus est, πᾶσαν δ᾽ ἑταῖρ᾽ ὅδευε, in quo unum ὅδευε

certum videtur. Sed *πᾶσαν* ferri non potest. Scribendum *καὶ πάλιν*, ut Tzetzae verba sint. Eandem prorsus corruptelam infra sustuli. Vide ad fragm. 21 et 32. Vs. 2 *Ἀλυάττεω* Schneidewinus, cod. *Ἀττάλεω*. Alyattei monumentum descripsit Herodotus I 93. Cfr. Prokesch Erinnerungen aus dem Orient. Vol. I p. 50 sqq. Vs. 3 *Μεγάστρυος* Schneidewinus. cod. *Μεγάστρυ*. Bergkius *μετ᾽ Ἄρδυος*. Probabiliter vero Schneidewinus, nisi quod dubitari potest utrum illud regiae pellicis an nobilis Lydi nomen fuerit. In Lydorum historia multa ignoramus; neque sane a veri similitudine abhorret, in magna illa sepulcralium monumentorum copia, quibus totus ille Lydiae tractus abundabat, fuisse etiam quae privatorum hominum memoriae dedicata essent. Vs. 4 cod. A *μνῆματ᾽ Ὦτος*. Schneidewinus *μνῆμά τ᾽ Ἄτυος*, quod recepit Bergkius, nisi quod rectius *μνήματ᾽* edidit. Ib. cod. *Μυτάλιδι*, Bergkius *Μυρσίλου τε*, praeeunte Schneidewino, qui *Μυρσίλεω τε*. Ceterum ad primum librum hoc fragmentum relatum est propter Schol. Nicandri Ther. 633. *Γύγου σῆμα τοῦ ἐκεῖ βασιλεύσαντος, ὥς φησιν Ἱππῶναξ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Λυδίας ἰάμβων*. Itaque Iambos suos Hipponax *Lydiae* nomine inscripsit? Hoc mihi quidem vix credibile videtur, ac vereor ne *Λυδίας* ex superioribus, ubi nunc *τοῦ ἐκεῖ βασιλεύσαντος* legitur, in hunc locum translatum sit.

XIV XV XVI

Erotianus p. 330. *Σαπρά: σεσηπότα, ὡς καὶ Ἱππῶναξ ἐν α' ἰάμβων φησὶ Μυδῶντα δὴ καὶ σαπρόν*. Ita Stephanus pro *μαδῶντα*. V. Ruhnk. ad Tim. p. 184 —

Pollux IV 169. κύπρον (μύρον) τὸ οὕτω καλούμενον εὕροις ἂν παρὰ Ἀλκαίῳ ... καὶ ἡμίκυπρον παρ' Ἱππώνακτι ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἰάμβων. Eadem X 113. — Idem X 99. ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Ἱππώνακτος ἰάμβων εἴρηται χυτροπόδιον. Haec omnia incertum est utrum Hipponax in choliambicis an in iis posuerit carminibus, quae ex trimetris non claudis composuit. Utriusque enim generis carmina in eodem libro promiscue fuisse coniuncta dubitari non potest. Ad primum librum praeterea forsan referenda sunt fragm. 33. 70.

Ex Iamborum libro secundo.

XVII a b

Ἀκήρατον δὲ τὴν ἀπαρτίην ἔχει.

Pollux X, 18. τοὔνομα δὲ ἡ ἀπαρτία ἐστὶ μὲν ἰωνικόν, ὠνομασμένων οὕτω παρ' αὐτοῖς τῶν κούφων σκευῶν, ἃ ἔστι παραρτήσασθαι ... εὑρήσεις ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ἱππώνακτος ἰάμβων Ἀκήρατον κτλ. ἀπαρτίην pro ἀπαρτίαν Bergkius. Pro ἔχει fuerunt qui ἴσχει scriberent. Poterant lenius εἶχε. Sed ne hoc quidem necessarium. — Antiatticista Bekkeri Anecd. p. 85. Βῖκος: Ἱππῶναξ δευτέρῳ, Ἡρόδοτος πρώτῳ.

Ex Iamborum libris incertis.

XVIII

Κἄλειφα ῥόδινον ἡδὺ καὶ λέκος πυροῦ.

Pollux X 86. καὶ λεκίδα δὲ Ἐπίχαρμος εἴρηκεν ...

ἐν δὲ τοῖς δημιοπράτοις λέκος εὑρίσκομεν, καὶ Ἱππώνακτος εἰπόντος κἄλειφα κτλ.

XIX *

Ἀκούσατ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

Plotius de metris p. 270 ed. Gaisf. *exemplum clodi Hipponactii hoc est* Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος κτλ. Habet idem p. 272. ubi cod. *ΑΚΟΙΣΑΤ*, unde scripsi ἀκούσατ', et praeterea Iuba apud Rufin. metr. com. p. 386. Hephaestio p. 31 eiusque scholiastes p. 169. Horum omnium nullus diserte Hipponactem auctorem edit. Vide infra ad Callimachi Chol. 1.

XX XXI XXII

Τὴν ῥῖνα καὶ τὴν μύξαν ἐξαράξασα.
Οὔ μοι δικαίως μοιχὸς ἁλῶναι δοκέει
Κριτίης ὁ Χῖος ἐν τῷ κατωτικῷ δούλῳ.
Κακοῖσι δώσω τὴν πολύστονον ψυχήν,
ἢν μὴ ἀποπέμψῃς ὡς τάχιστά μοι κριθέων
μέδιμνον, ὡς ἂν ἀλφίτων ποιήσωμαι
κυκεῶνα πίνων, φάρμακον πονηρίης.

Tzetzes apud Cramerum An. Ox. III p. 308. *Τὸ μέτρον τὸ δωρικὸν παρέλειψα λήθῃ, δέχεται δὲ πλεῖον τῶν ἄλλων ἰαμβικῶν μέτρων κατὰ τὴν β' χώραν ἢ καὶ δ' ἢ ϛ' σπονδεῖον, σπανιάκις καὶ δάκτυλον, ὡς ἰσόχρονον τῷ σπονδείῳ. Δωρικὸν Ἱππώνακτος*

καὶ τὴν ῥῖνα καὶ τὴν μύξαν ἐξαράξασα.

Σοφοκλέους·

πολλοὶ μὲν ἐχθροί, παῦροι δ' ὠφελήσιμοι.

In his particula *καὶ* quae primo versu legitur, non abiicienda, sed ante *Σοφοκλέους* transponenda. Apertum autem est, de his et de reliquis versibus Tzetzen imperitissime iudicare. In Sophoclis versu (Ai. 1022) hodie legitur *παῦρα*. Pergit scriptor ita: *δέχονται καὶ τρισυλλάβους εἰς ἕκτην τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, τὸν χορεῖόν φημι καὶ τὸν ἀνάπαιστον, ὡς ὁ Ἱππῶναξ Οὔ μοι δικαίως μοιχὸς ἁλῶναι δοκέει. Κριτίης ὁ Χῖος ἐν τῷ Κατωτικῷ δούλῳ· Καὶ πᾶσι κακοῖσι δώσω κτλ.* Ita haec edidit Cramerus. At nullum unquam fuisse choliamborum poetam Critiam recte monuit Ahrens Ephemer. liter. Hal. 1844 p. 842, qui verba *Κριτίης ὁ Χῖος* cum superiore versu coniungenda esse intellexit. Vs. 2 *ἁλῶναι* prima longa dictum ut ap. Hom. Il. 5, 487. *λίνου ἁλόντε πανάγρου.* Verba *ἐν τῷ κατωτικῷ δούλῳ* in cod. Barocc. ita scripta sunt *ἐν τῷ κατῶξ δούλῳ.* Ex cod. A Cramerus enotavit *κατῶξ* (τ supra), ex B *ἐν τῶ κτῶξ δουλ'.* Corruptissimum versum Ahrens ita redintegrare conatus est: *οὔ μοι δικαίως ὥστε μοιχὸς ἁλῶναι | δοκέει Κριτίης ὁ Χῖος ἐν τῷ πτῶξ δούλῳ,* postremam vocem de lupanari interpretatus duce Hesychio, *Δοῦλος: ἡ οἰκία. ἢ τὴν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνέλευσιν τῶν γυναικῶν.* Sed huius glossae perquam dubia est vel interpretatio vel scriptio. Nec reliqua probari possunt. Scribendum videtur:

Κριτίης ὁ λίχνος ἐν τῷ κατώγεῳ δόμῳ.

Potest vero etiam *ὁ Χῖος* servari, si quis articulum *τῷ* delere audeat, quem tamen codices habent omnes. Sed *δόμῳ* an recte restituerim ipse dubito. Si verum esset,

quod Heliodorus dixit (v. fragm. 23) Hipponactem claudos versus non claudis miscuisse, quod si certa lege factum esse statuatur fortasse non absurdum est, suspicari possis scripsisse poetam *ἐν τῷ κατώγεῳ δούλων, in subterraneo sevorum gurgustiolo.* Praeterea pro *Κριτίης* forsan *Κρίτιος* scridendum, de qua forma v. Lobeckium Pathol. p. 498. Sequentia verba *καὶ πᾶσι*, quae viri docti cum tertio fragmento coniunxerunt et in fine praecedentis versus posuerunt, in cod. Barocc. ita scripta sunt *καὶ πάσας*, in B *καὶ πᾶ*, in A *καὶ πγ*. Scribendum igitur *καὶ πάλιν*, quae Tzetzae verba sunt novum exemplum afferentis. Vide ad fragm. 13 et 32. Vs. 6 cod. *ἄλφιτον*. Correxit Bergkius. Vs. 7 cod. *πονηρίοις*, Bergkius *πονηροῖσιν*, Millerus et Schneidewinus Symb. crit. p. 100 *πονηρίης* penultima producta. At *πίνων* ferri non potest; nec tamen placet *πίνειν*, quod Ahrens substituit. Scribendum videtur *πῖνον*, quo nomine hordeaceus potus significatur, teste Athenaeo X p. 447. a. *ὥς φησιν Ἀριστοτέλης, εἰς τὰ νῶτα καταπίπτουσιν οἱ τὸν κρίθινον πεπωκότες, ὃν πῖνον καλοῦσι, λέγων οὕτως πλὴν ἴδιόν τι συμβαίνει περὶ τὰς τῶν κριθῶν* (exciditne *πόσεις*?) *τὸ καλούμενον πῖνον.* et infra: *μόνοι δὲ οἱ τῷ πίνῳ μεθυσθέντες εἰς τοὐπίσω καὶ ὕπτιοι κλίνονται.*

XXIII — XXVI

Ἑρμῆ, φίλ' Ἑρμῆ, Μαιαδεῦ, Κυλληναῖε,
ἐπεύχομαί τοι, κάρτα γὰρ κακῶς ῥιγῶ ....
Δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι, κάρτα γὰρ ῥιγῶ
καὶ βαμβακύζω ....

Δος χλαῖναν Ἱππώνακτι καὶ κυπασσίσκον
καὶ σαμβαλίσκα κἀσκερίσκα καὶ χρυσοῦ
στατῆρας ἑξήκοντα τοὐτέρου τοίχου . . . .
Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔδωκας οὔτε κω χλαῖναν
δασεῖαν, ἐν χειμῶνι φάρμακον ῥίγευς,
οὔτ' ἀσκέρῃσι τοὺς πόδας δασείῃσιν
ἔκρυψας, ὡς μή μοι χίμετλα ῥήγνυται.

Priscianus metr. com. p. 416 ed. Krehl. *Hipponactem etiam ostendit Heliodorus iambos confuse protulisse:* Ἑρμῆ φίλ' Ἑρμῆ... κακῶς ῥιγῶ. Horum versuum primum habet etiam Tzetzes in Lyc. 855. ubi ita scriptus est ὦ φίλ' Ἑρμῆ Μαιάδος Κυλλήνιε. Ac Κυλλήνιε, pro quo Welckerus Κυλλήνειε scripsit, etiam Heliodorus in suo codice invenerat. Scripsi Κυλληναῖε. Vs. 3 cum initio quarti a Plutarcho in Synopsi de Stoic. absurd. 1058. e. servatum, primus ad idem hoc carmen rettulit I. Scaliger de Re num. p. 27. Sed βαμβακύζω fortasse de suo addidit Plutarchus, qui eam vocem alibi adv. Stoic. p. 1068 c. ubi eodem hoc versu utitur, omittat; ac fortasse locum memoriter citavit, disiuncta (vs. 2 et 3.) in unum coniungens. Ita vss. 5 - 7 aptissime duobus primis subiicerentur. Reliquos servavit Tzetzes l. l. Ad vs. 5 respicit Harpocratio s. v. κύπασσις. Vs. 6 forsan χρυσοῦς. Ib. adverte formas σαμβαλίσκον et ἀσκερίσκον, cuius generis deminutiva alias fere in σκος vel σκη exeunt. Vs. 7 τοὐτέρου, gl. ἰωνικῶς. unus cod. τοῦ νερτέρου. ib. τοίχου, gl. μέρους. Vs. 8 hodie editur τὰν χλαῖναν, libris partim τὰν omittentibus, partim χώλαιναν exhibentibus. Scaliger πω χλαῖναν, quod κω χλαῖναν scribendum esse monuit Schneidewinus. Vs. 11 mira forma ῥήγνυται

pro ῥηγνύηται in omnibus esse videtur codd. praeter Vit. 3 qui habet ῥίγνυται. Apud Potterum incertum an ex libris γίγνηται editum est. Forsan ῥήγνυτο scribendum.

XXVII

Χρόνος δὲ φευγέτω σε μηδὲ εἷς ἀργός.

Stobaeus Flor. 29, 42. cum lemmate Ἱππώνακτος. Hermannus doctr. metr. p. 143 μηδ' ἕεις. Credo haec Herodae potius adscribenda esse quam Hipponacti, a cuius poesi eiusmodi βιωφελεῖς sententiae alienae sunt.

XXVIII

Δύ' ἡμέραι γυναικός εἰσιν ἥδισται,
ὅταν γαμῇ τις κἀκφέρῃ τεθνηκυῖαν.

Stobaeus Flor. 68, 8. cum lemmate Ἱππώνακτος. Vs. 1 εἰσιν cod. A. Trinc. Scal., ἐστιν vulgo. Vs. 2 γαμέῃ pro γαμῇ Schneidewinus.

XXIX

Ὦ Ζεῦ πάτερ, θεῶν Ὀλυμπίων πάλμυ,
τί μ' οὐκ ἔδωκας χρυσὸν ἀργύρου, πάλμυ.

Tzetzes in Lyc. 690 ἡ λέξις τοῦ πάλμυς τῶν Ἰώνων ἐστίν. καὶ χρῆται ταύτῃ Ἱππῶναξ λέγων Ὦ Ζεῦ κτλ. Primi versus non ex arte facti structura etsi quodammodo excusari potest, probabile tamen est scribendum esse Ὦ Ζεῦ πάτερ Ζεῦ, θεῶν Ὀλ. πάλμυ. Cfr. Archilochus Fragm. 79. ὦ Ζεῦ πάτερ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος. Vs. 2 Lobeck. ad Aiac. 191 coni. χρυσὸν ἢ ἄργυρον. Non male le-

geretur τί μ᾽ οὐκ ἔθηκας Κροῖσον ἀντ᾽ Ἴρου, πάλμυν. Non recte editum explicant χρυσὸν ἀντὶ ἀργύρου.

XXX

Πρὸς τὴν μαρίλην τοὺς πόδας θερμαίνων
οὐ παύεται.

Erotianus ed. Franz. p. 388. Φῷδες: ἔστι μὲν ἡ λέξις δωρική, καλοῦσι δὲ φῷδας τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς γενόμενα, μάλιστα δὲ ὅταν ἐκ τοῦ ψύχους ἐν τῷ πυρὶ καθίσωσι, στρογγύλα ἐπιφλογίσματα . . . καὶ Ἱππῶναξ δέ φησι Πρὸς τὴν μαρίλην κτλ. Bergkius post πόδας unius syllabae lacunam indicavit et post παύεται addidit φῴδων. Ac potest sane non incommode addi particula δέ. Sed φῴδων in hac quidem versus parte ferri non potest, quoniam ita caesura poetae obtruditur, quam choliamborum scriptores diligenter evitarunt. Itaque nisi plura excidisse statuas, e. c. οὐ παύεται [τὸ σῶμα καταπλησθεὶς] φῴδων, videndum potius ne θερμαίνων corruptum sit, poeta autem scripserit:

πρὸς τὴν μαρίλην τοὺς πόδας θέρων φῴδων
οὐ παύεται.

Pro πόδας vulgo παῖδας legitur, quod correxit H. Stephanus.

XXXI

Στέφανον εἶχον κοκκυμήλων καὶ μίνθης.

Athenaeus II p. 49 e. κοκκύμηλα οὖν ἔστι ταῦτα, ὧν ἄλλοι τε μέμνηνται καὶ Ἱππῶναξ Στέφανον κτλ. Vocis στέφανος mediam Hipponactem corripuisse existimant

(fragm. 5). at probabilius est Athenaeum omisisse aliquid in versus initio, ut tetrametri trochaici habeamus reliquias.

XXXII

Ἀθηνᾶ μαλὶς
κονὶς κελαῖρε καί με δεσπότεω βεβροῦ
λαχόντα λίσσομαί σε μὴ ῥαπίζεσθαι.

Tzetzes apud Cramerum An. Ox. III p. 310. στίχοι Ἱππώνακτος τρισυλλάβους ἔχοντας τοὺς παραλήγοντας πόδας. Ἀπό σ' ὀλέσειεν Ἄρτεμις, σὲ δὲ κὠπόλλων (fragm. 54) καὶ πάλιν τε ἀρεδεύει . . . γαστέρα τρέψας (fragm. 13) καὶ πᾶσα ἀθηνᾶ μαλίς κτλ. Ita cod B. A autem Ἀθηνᾶ μωλὶς (vel μαλὶς) κο σνισκε, cui χαῖρε superscriptum. Bergkius Τάλας Ἄθηνι, μῶλυς ὦ νεανίσκε, ἐλέαιρε. Atqui πᾶσα, quod nomini Ἀθηνᾶ praefigitur, ut aliis locis (fragm. 13 et 21) ita hic etiam e πάλιν corruptum. Itaque locus Hipponactis incipit a verbis Ἀθηνᾶ μαλὶς κονὶς κελαῖρε. Sequentia verba in cod. B ita scripta sunt καὶ μεδέποτε ἀβεβρου, in B autem sic καί με δεσπότεα βέβρου, ita ut postremae voci superscriptum sit sit μα . . οῦ, quod forsan μάργου vel μωροῦ scribendum, ut sit interpretatio vocis βεβροῦ. Hesychius, Βεβρός: ψυχρός, τετυφωμένος. Idem Βέμβρος: τετυφωμένος, πάρετος. Pro δεσπότεα recte Schneidewinus δεσπότεω.

XXXIII

Ὤικει δ' ὄπισθε τῆς πόληος ἐν Σμύρνῃ,
μεταξὺ Τρηχείης τε καὶ Λέπρης ἀκτῆς.

Strabo XIV p. 633. καὶ τόπος δέ τις τῆς Ἐφέσου Σμύρνα ἐκαλεῖτο, ὡς δηλοῖ Ἱππῶναξ Ὤικει δ' ὄπισθε . . . . ἀκτῆς. ἐκαλεῖτο γὰρ Λέπρη μὲν ἀκτὴ ὁ πριὼν ὁ ὑπερκείμενος τῆς πόλεως, ἔχων μέρος τοῦ τείχους αὐτῆς. τὰ γοῦν ὄπισθεν τοῦ πριῶνος κτήματα ἔτι νῦν λέγεται ἐν τῇ Ὀπισθολεπρίᾳ. Τραχεῖα δ' ἐκαλεῖτο ἡ ὑπὲρ τὸν Κορησσὸν παρώρειος. V. Holstein. ad Stephan. Byz. p. 122 et E. Guhlium Diss. de Epheso p. 7. Vs. 1 πόληος Leo Allatius. libri πόλιος. Vs. 2 forsan rectius scribitur Λεπρῆς. Cfr. Lehrs Arist. p. 304.

XXXIV

Μιμνῆ κάκ', ὠμήχανε, μηκέτι γράψῃς
ὄφιν τριήρευς ἐν πολυζύγῳ τοίχῳ
ἀπ' ἐμβόλου φεύγοντα πρὸς κυβερνήτην.
αὕτη γάρ ἐστι συμφορή τε καὶ κληδὼν
Νικύρτα καὶ Σάβαννι τῷ κυβερνήτῃ,
ἢν αὐτὸν ὄφις τὠντικνήμιον δάκνῃ.

Tzetzes ad Lyc. 424. de Homerico ὄφις penultima producta disserens: ἄκουσον καὶ τῶν κατὰ Μιμνῆ τοῦ ζωγράφου χωλιάμβων Ἱππώνακτος στίχων Μιμνῆ κακομήχανε κτλ. Idem in scholiis ad Homerica a F. Morello editis p. 8. sive apud Schneidewinum Symb. crit. ad poet. lyr. p. 103. ἐξ Ἱππώνακτος ἐν παραθήσω ἐκ τῶν κατὰ Μιμνῆ τοῦ ζωγράφου χωλιάμβων, τὰ ἐξ ἔθους παραδείγματα εἰακώς· Μιμνῆ κακομήχανε κτλ. Attulit haec eo consilio, ut se recte παρέδραμον penultima longa dixisse ostenderet. Vs. 1 vulgo κακομήχανε. at meliores libri Ciz.

Vitt. 1 et 2. *κατωμήχανε*, ex quo alii aliud effecerunt. Scripsi *κἀκ' ὠμήχανε* i. e. *ὦ ἀμήχανε*, cuius penultimam Hipponax produxit, ut in *φαρμακός*. Vide ad fr. 5. Probabilius tamen est post *ὠμήχανε* excidisse *τύ*. Pro *Μιμνῇ* peiores libri *Μνημῇ*. Vs. 4 *αὕτη γάρ ἐστι* Vit. 1 Ciz. et in schol. ad Homerica. Hoc praetuli ei quod deteriores libri habent *αὕτη γὰρ αὕτη*. Mox schol. Hom. *συμφορή γε καὶ κλύδων*. Schneidewinus *συμφορὴ καὶ κληηδών*. Quo non opus est; *κληδών* dixit Herod. V. 77 et qui item ionica dialecto scripsit Teucer apud Stephanum Byz. v. *Βουθρωτός*. Vs. 5 *Νικύρτα καὶ Σάβαυνι*] Horum nominum prius in libris varie scriptum (*νικίρτα, νικαύτα, νικαύτι, νικίρτη*) tutum praestat allatus a Schneidewino Hesychius, *Νικύρτας*: *δουλέκδουλος*. Non tamen barbarum nomen dixerim, cui simillima sunt *Σιβύρτας, Βαβύρτας* et alia ex ipsa Graecia petita. Cfr. Keilii Anal. Epigr. p. 137. Nec de dativo *Νικύρτα* ultima correpta dubitari posse videtur post ea quae Lobeckius Paral. p. 183 sq. disseruit. Alterius autem nominis scriptura controversa est. *καὶ Σάβαυνι* Tzetzes ad Lyc. *καὶ Σαβαννὶ* ad Iliaca, *καὶ σίγωνι* et *καὶ σίνωνι* Gud. Vit. 2. 3. qui sunt libri deteriores. Auget difficultatem quod ex ultimo versu non duorum, sed unius hominis nomen a poeta memoratum fuisse coniicias. Hinc suspicabar in *καὶ Σάβαυνι* latere Nicyrtae nomen contumeliosum, e. c. *κασσάβαυκι*, id ut ex *κάσσας* (Hesychius, *Κάσσαν*: *πτωχόν*) et *βαύξ* compositum sit. Nisi forte *Νικύρτα* vocativus est, alterum autem, sive id *Κασσάβαυνι* sive *Κασσάβαυκι* scribas, pro gubernatoris nomine habendum est. Vs. 6 *δάκνῃ* Hermannus. vulgo *δάκῃ* et h. l. et ad vs. 234. ubi

Vitt. 2 et 3 *δήκῃ* habent, melioribus libris in *δάκῃ* consentientibus.

XXXV

Ἔπειτα μάλθῃ τὴν τρόπιν παραχρίσας.

Harpocrat. p. 123, 13. *Μάλθη: ὁ μεμαλαγμένος κηρός. Δημοσθένης... Ἱππῶναξ Ἔπειτα μάλθῃ κτλ.* AB *τρόπην*, A *χρίσας.*

XXXVI

Ὁ δ᾽ αὐτίκ᾽ ἐλθὼν σὺν τριοῖσι μάρτυρσιν,
ὅκου τὸν ἔρπιν ὁ σκότος καπηλεύει,
ἄνθρωπον εὑρὼν τὴν στέγην ὀφέλλοντα
(οὐ γὰρ παρῆν ὄφελμα) πυθμένι στοιβῆς...

Tzetzes ad Lyc. 579. *καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ἔρπιν καλοῦσι τὸν οἶνον. Ἱππωνάκτειαι δέ εἰσιν αἱ λέξεις. φησὶ γὰρ .... ἀλλαχοῦ δὲ πάλιν Ὁ δ᾽ αὐτίκ᾽ ἐλθὼν ... ὀφέλλοντα.* Quartus versus accessit ex eodem ad vs. 1165. *καὶ ὄφελμα ἡ σκοῦπα λέγεται. καὶ τοῦτο Ἱππῶνάξ φησιν Ὁ δ᾽ αὐτίκ᾽ ἐλθών κτλ.* Vs. 1 *μάρτυρσιν* dubitanter Schneidewinus allato Herodiano apud Eustath. ad Hom. p. 114, 20. *καὶ μάρτυς μάρτυρ, ἀφ᾽ ἧς ἐκπίπτει τὸ πληθυντικὸν μάρτυρες παρά τε τοῖς κωμικοῖς καὶ Ἱππώνακτι.* Ita etiam Bergkius. Welckerus *μάρτυσσιν.* Libri *μάρτυσιν.* Cfr. Lobeck. Paral. p. 35. Vs. 2 *ὅκου* scripsi pro *ὅπου.* Ibid. pro *σκότος,* de quo ad fr. 73 dictum, altero loco Vitt. 2. 3. *σκοπός.* Vs. 3 primo loco *εὗρον,* codd. *εὑρὼν* et *ὁρῶν,* altero editi *εὗρε* et *εὗρεν,* scripti *εὑρών.* Hoc igitur posui, nominativo a sequentibus, quae interciderunt, suspenso.

XXXVII

Καί μιν καλύπτεις ὡς χαραδριὸν περνάς.

Schol. Platon. p. 352 Bekk. et Suidas s. v. χαραδριός. εἰς ὃν (χαραδριὸν) ἀποβλέψαντες, ὡς λόγος, οἱ ἰκτεριῶντες ῥᾷον ἀπαλλάττονται, ὅθεν καὶ ἀποκρύπτουσιν αὐτὸν οἱ πιπράσκοντες, ἵνα μὴ προῖκα ὠφελῶνται οἱ καμόντες. Καί μιν καλύπτει. μῶν χαραδριὸν περνάς; ὥς φησιν Ἱππῶναξ. Ita Scholiastes. Suidas καὶ μὴν et περνᾷς. Bergkius coniicit καί μιν καλύπτεις. μῶν χαραδριὸν πέρνῃς; Recte καλύπτεις scripsit; cetera correxi e Schol. Aristoph. Av. 266. ubi idem versus omisso auctoris nomine ita legitur, καὶ μὴν καλύπτει ὡς χαραδριὸν περνάς.

XXXVIII

Ἀλλ᾽ αὐτίκ᾽ ἀλλήλοισιν ἐμβαβάξαντες.

Etym. M. v. ἐμβιβάξαντες· παρ᾽ Ἱππώνακτι Ἀλλ᾽ αὐτίκα κτλ. ἀντὶ τοῦ ἐμβοήσαντες. Correxit Schneiderus lex. gr. v. βαβάζω.

XXXIX

Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ.

Etym. M. s. v. κρίκε p. 539, 1. et Gud. p. 347, 28. καὶ ῥηματικὸν ὄνομα κριγή, ὡς παρ᾽ Ἱππώνακτι οἷον Κριγή κτλ. Vocem κριγὴ ex Hipponacte afferri a grammatico Crameri A. O. I p. 268, 12. monuit Bergkius. Aberrarunt autem a sententia κριγὴν de stridore manium interpretantes. Hipponax dicit noctuam mortuorum praeconem esse.

Hesychius, *Κρίγη*: *ἡ γλαύξ.* ubi recte *κρίγη* scriptum videtur, quum *κριγή* de stridore dictum acuatur.

XL

Ὤμιξεν αἷμα καὶ χολὴν ἐτίλησεν.

Etym. M. s. v. *ὀμιχεῖν* p. 624, 7. *ἔστι δὲ καὶ βαρύτονον ῥῆμα . . . ὡς παρ' Ἱππώνακτι οἷον Ὤμιξεν κτλ.*

XLI

Σίφωνι λεπτῷ τοὐπίθημα τετρήνας.

Pollux VI 19. *καὶ σίφωνα μέν, ὅτῳ ἐγεύοντο, Ἱππῶναξ εἴρηκεν Σίφωνι λεπτῷ τὸ ἐπίθεμα τέτρηνας.* Welckerus *τοὐπίθημα.* Pro *τέτρηνας* Bergkius dubitanter *τετρήνας.* Hoc vel propter augmentum, quod omitti non potest, necessarium. Ac pertinet haud dubie ad hunc ipsum Hipponactis versum Suidae glossa: *Τετρήνας, τρυπήσας.*

XLII

Στάζουσιν ὥσπερ εἰ τροπηίου σάκκος.

Pollux X, 27. *σάκκος ἐπὶ τοῦ τρυγοίπου εἰρημένος, καὶ ὁ ὑλιστήρ. Ἱππῶναξ δέ φησι Στάζουσιν ὥσπερ ἐς τροπήιον σάκκος.* Vinum non e colo in prelum, sed e prelo in colum defluit. Itaque scripsi *ὥσπερ εἰ τροπηίου σάκκος.* De colo torculario v. Virgil. Georg. II 242 et Columellam R. R. XII, 19.

XLIII

Σπονδῇ τε καὶ σπλάγχνοισιν ἀγρίης χοίρου.

Athenaeus IX p. 375 c. *χοῖρον δὲ Ἴωνες καλοῦσι τὴν θήλειαν, ὡς Ἱππῶναξ ἐν σπονδῇ κτλ.* Ita codd. Bergkius

coniicit ἐν ά. Dindorfius ἐν delevit. Pro ἀγρίης ante Bergkium ἀγρίας. Praestare videtur ἀγρείης, *agrestis porci*. Stephanus Byz. v. ἀγρός forsan ex Hipponacte: καὶ ἀγρ ε ί η διὰ διφθόγγου.

XLIV

Χρυσὸν λέγει Πύθερμος, ὡς οὐδὲν τἄλλα.

Athenaeus XIV p. 625. b. ex Heraclide Pontico de Pythermo poeta Teio: οὗτός ἐστι Πύθερμος, οὗ μνημονεύει Ἀνάνιος ἢ Ἱππῶναξ ἐν τοῖς ἰάμβοις οὕτως Χρυσόν κτλ. λέγει δ' οὕτως ὁ Πύθερμος "οὐδὲν ἦν ἄρα τἄλλα πλὴν ὁ χρυσός." Eundem Pythermum Dobraeo Adv. II p. 348. dicere videtur Herodotus I, 152. Atqui is Phocaeensis erat.

XLV

Βακκάρει δὲ τὰς ῥῖνας
ἤλειφον· ἔστι δ' οἷά περ κρόκος . .

Athenaeus XV p. 690. a. οὗ (βάκκαριν dicit) μνημονεύει καὶ Ἱππῶναξ διὰ τούτων, Βακκάρει κτλ. Epit. e correctione βακκάρι. Vs. 2 οἷα pro οἵη Bergkius.

XLVI

Ἐπ' ἁρμάτων τε καὶ Θρηικίων πώλων
λευκῶν ὀείους κάτεγγυς Ἰλίου πύργων
ἀπηναρίσθη Ῥῆσος Αἰνειέων πάλμυς.

Tzetzes ad Posthom. 186. ed. Schirach. p. 65. ὁ Ῥῆσος Αἰνειῶν Θρᾴκης ἦν βασιλεύς, υἱὸς Στρυμόνος ἢ Ἠιονέως καὶ Τερψιχόρης. καθεύδων δὲ ἀναιρεῖται ὑπὸ

Ὀδυσσέως καὶ Διομήδους. τοὺς ἵππους δὲ Ῥήσου Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης ἐλήισαν (ἐληίσαντο) λευκοὺς ὄντας, ὡς Ὅμηρός φησιν . . . καὶ Ἱππῶναξ Ἐπ' ἁρμάτων κτλ. Vs. 1 mirum est poetam Θρηικίων prima brevi dicere maluisse, quam quod in promptu erat scribere κἀπὶ (κἠπὶ) Θρηκίων, vel Θρηικίων ἐπ' ἁρμάτων τε καὶ πώλων. Servavit tamen eundem verborum ordinem Tzetzes Exeg. Il. p. 78 in. ἀντὶ τῶν δασέων ψιλὰ ἐξεφώνουν, ὡς ἡ ἀρχαία Ἰωνική, ἐπιβρύκω ἀντὶ τοῦ ἐπιβρύχω, καὶ τὸ ἐπ' ἁρμάτων τε καὶ Θρηικίων πώλων, καὶ μεταρμόσας. Ex quo loco forsan etiam ἐπιβρύκω et μεταρμόσας Hipponactis fragmentis addi possunt. Vs. 2 pro ὀείους requiro συθείς, *equis curruque Troiam profectus.* κάτεγγυς dictum ut κατιθύς, κατευθύ, καταυτόθι etc. Vs. 3 editur Αἰνειῶν παλάμας, pro quo cod. Paris. Αἰνειῶν βασιλεύς. Correxit Schneidewinus Symb. crit. p. 110, in ceteris tamen minus circumspecte versatus.

XLVII

Καὶ Μύσων, ὃν ὡπόλλων
ἀνεῖπεν ἀνδρῶν σωφρονέστατον πάντων.

Diog. Laert. I. 107. *μέμνηται δὲ τοῦ Μύσωνος καὶ Ἱππῶναξ εἰπὼν Καὶ Μύσων κτλ.*

XLVIII

Μηδέ μοι μῦ λαλεῖν Λεβεδίην ἰσχάδ' ἐκ Καμανδωδοῦ.

Sextus Emp. adv. Math. p. 662 Bekk. *Λεβεδίων γοῦν διαφερομένων πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας περὶ Καμανδω-*

δοῦ, *ὁ γραμματικὸς τὸ Ἱππωνάκτειον παραθέμενος ἐνίκα, Μηδέ μοι μῦ κτλ.* Pro *λαλεῖν* Ciz. et Reg. *λαλεῖ.* Corruptelam loci praeter metri vitium arguit quod quo sensu *μῦ λαλεῖν* dictum sit non intelligitur: id qui comparant cum latino *mu* vel *mut facere*, ut sententia sit *ne mussitare quidem de fico Lebedia*, diversa componunt. Apud Graecos quid *μύ* et *μύζειν* significet ex Aristophane et Aeschylo constat. Cfr. Arcadius p. 181, 24. *μὺ τὸ θρηνητικόν.* Hipponax scripserat:

Μηδὲ μοιμύλλειν Λεβεδίην ἰσχάδ' ἐκ Καμανδωδοῦ.

Hesychius hunc ipsum, ut videtur, Hipponactis locum respiciens, *Μοιμύλλειν: θηλάζειν, ἐσθίειν.* Dixerat ista fortasse Hipponax de sene edentulo vel puero. Camandodus vel Camandolus (ita in Ciz. scribitur) agri montisve nomen fuisse videtur in Lebedensium et Colophoniorum confiniis siti. Hos enim haud dubie dicit Sextus *τοὺς ἀστυγείτονας*, cuius in verbis nescio an pro *ὁ γραμματικὸς* scribendum sit *ὁ γραμματεύς.* Res agebatur haud dubie praesentibus legatis Colophoniorum in populi concione, cui ut grammaticus aliquis interesse potuerit, tamen illud *ἐνίκα* melius in magistratum convenit, quales in Asiae civitatibus fuerunt *οἱ γραμματεῖς*, de quibus egit Van Dale Dissert. p. 425 sqq. Favet huic correctioni etiam articulus.

XLIX

Καὶ τοὺς σολοίκους, ἢν λάβωσι, περνᾶσι,
Φρύγας μὲν ἐς Μίλητον ἀλφιτεύσοντας.

Herodianus ap. Villois. An. II p. 177 et Valck. Ammon. p. 193. *σολοίκους οἱ παλαιοὶ ἔλεγον τοὺς βαρβάρους...*

Ἱππῶναξ Καὶ τοὺς κτλ. Vs. 1 habet etiam Eustathius p. 368. in. ubi non male *ἵν' ἐθέλουσιν*. Vs. 2 *ἐς* pro *εἰς* Bergkius.

L

Ἐγὼ δὲ δεξιῷ παρ' Ἀρήτην
κνεφαῖος ἐλθὼν ῥῳδιῷ κατηυλίσθην.

Herodianus dict. sol. p. 18, 10. *σημειωτέον ἐρῳδιός ὀξυνόμενον, ὅπερ ἔχει πρὸς τὸ (τῷ) ω̄ καὶ τὸ ῑ γραφόμενον. λέγεται δὲ ἔσθ' ὅτε καὶ τρισυλλάβως, ὥσπερ καὶ τὸ παρ' Ἱππώνακτι Ἐγὼ δὲ δεξιῷ παρὰ ῥητὴρ κναιφέως ἐλθὼν ῥῳδιῷ κατηυλίσθην.* Emendavit Schneidewinus Symb. crit. p. 107. nisi quod ex Cram. An. Ox. I p. 440, 2. ubi verba *ῥόδην συνηυλίσθην* ex Hipponacte afferuntur, *συνηυλίσθην* scripsit, pro quo Herodianus et Etym. M. p. 380, 40, ubi vs. 2 servatus est recteque *κνεφαῖος* scriptum est, habent *κατηυλίσθην*. Ceterum confer fragm. 62.

LI

Ἐκ πελλίδος πίνοντες· οὐ γὰρ ἦν αὐτῇ
κύλιξ, ὁ παῖς γὰρ ἐμπεσὼν κατήραξεν.

Athenaeus XI p. 495 c. *τοῦτο (τὴν πέλλαν) Ἱππῶναξ λέγει πελλίδα Ἐκ πελλίδος κτλ. δῆλον, οἶμαι, ποιῶν ὅτι ποτήριον μὲν οὐκ ἦν, δι' ἀπορίαν δὲ κύλικος ἐχρῶντο τῇ πελλίδι.*

LII

Ἐκ δὲ τῆς πέλλης
ἔπινον ἄλλοτ' αὐτός, ἄλλοτ' Ἀρήτη
προὔπινεν.

Athenaeus l. l. καὶ πάλιν Ἐκ δὲ τῆς πέλλης κτλ. Correxi vulgatam distinctionem ἐκ δὲ τῆς πέλλης ἔπινον, ἄλλοτ' αὐτός — quod interpretantnr *ex pella bibebant*. Atqui neque asyndeton ferendum est, nec de alio, sed de se ipso loqui poetam ex fragm. 50. intelligitur.

LIII

Ὁ δ' ἐξολισθὼν ἱκέτευε τὴν κράμβην
τὴν ἑπτάφυλλον, ᾗ θύεσκε Πανδώρῃ
Ταργηλίοισιν ἔγχυτον πρὸ φαρμακοῦ.

Athenaeus IX p. 370 a. μήποτε ὁ Νίκανδρος μάντιν κέκληκε τὴν κράμβην, ἱερὰν οὖσαν, ἐπεὶ καὶ παρ' Ἱππώνακτι ἐν τοῖς ἰάμβοις ἐστί τι λεγόμενον τοιοῦτο Ὁ δ' ἐξολισθὼν κτλ. Non recte Bergkius haec de puero interpretari videtur Fragm. 51. memorato, ubi quae de fracto poculo leguntur, obiter narrationi interposita videntur. Vs. 3 Ταργηλίοισιν Schneidewinus. Vulgo Θαργηλίοισιν. Cod. P Γαργηλίοισιν. Ibid. pro φαρμάκου recte Schneidewinus φαρμακοῦ.

LIV

Ἀπό σ' ὀλέσειεν Ἄρτεμις, σὲ δὲ κὠπόλλων.

Tzetzes Exeg. Il. p. 83, 25. ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν ὑπέρβατον. ἔστι δὲ τοῦτο Ἰωνικόν, ὡς καὶ Ἱππῶναξ Ἀπό σ' ὀλέσειεν κτλ. Idem apud Cram. An. Ox. III p. 310, 17. στίχοι Ἱππώνακτος τρισυλλάβους ἔχοντες τοὺς παραλήγοντας πόδας Ἀπό σ' ὀλέσειεν κτλ. De anapaesto fallitur scriptor, qui vitioso codice usus videtur. Hipponax forsan scripserat Ἀρτεμίς τε κὠπόλλων, sive malis σὲ δ' ὠπόλλων.

LV

Παρ' ᾧ σὺ λευκόπεπλον ἡμέρην μείνας
πρὸς μὲν κυνήσειν τὸν Φλυησίων Ἑρμῆν.

Tzetzes Exeg. Il. p. 83, 28 de tmesi dicens: καὶ ἀλλαχοῦ Ἱππῶναξ Παρ' ᾧ σύ κτλ. Non male Bergkius Comment. crit. I p. 19 haec ad idem carmen referre videtur, ex quo fr. 13 desumptum est. Vs. 2 Welckerus κυνήσεις. Aut hoc aut κύνησον verum videtur. In sequentibus Bergkio aut Φλυήσιον Ἑρμείην aut Φλυήσιόν θ' Ἑρμῆν scribendum videtur, propter Hesychium: Φλυήσιος ὁ Ἑρμῆς καὶ μήν τις. Prius propter metrum fieri non potest. Mihi non incredibile videtur inter Athenienses, qui Androcli ductu et auspiciis Ephesum commigrarunt, praeter Euonymienses, de quibus e Stephano Byz. v. Βέννα constat, fuisse etiam Phlyenses, a quibus postea pagi Ephesiaci cives Phlyesii appellari potuerunt. Hi igitur eximio honore Mercurium colebant, qui pari iure ὁ Φλυήσιος Ἑρμῆς et ὁ Φλυησίων Ἑρμῆς dici potuit. De Mercurii cultu apud Ephesios qui nuper dicere instituit Ernestus Guhl in docto libello Ephesiacorum p. 126. pauca de multis, quae dici poterant, attulit.

LVI

Συκέην μέλαιναν, ἀμπέλου κασιγνήτην.

Athenaeus III p. 78 b. ταύτας Ἀμαδρυάδας νύμφας καλεῖσθαι καὶ ἀπ' αὐτῶν πολλὰ τῶν δένδρων προσαγορεύεσθαι, ὅθεν καὶ τὸν Ἱππώνακτα φάναι Συκέην κτλ. συκέην pro συκῆν Schneidewinus.

LVII

Ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν ἡσυχῇ τε καὶ ῥύβδην
θύνναν τε καὶ μυττωτὸν ἡμέρας πάσας
δαινύμενος, ὥσπερ Λαμψακηνὸς εὐνοῦχος,
κατέφαγε δὴ τὸν κλῆρον, ὥστε χρῇ σκάπτειν
πέτρας τ᾽ ὀρείας σῦκα μέτρια τρώγων
καὶ κρίθινον κόλλικα, δούλιον χόρτον.

Athenaeus VII p. 304 b. *Ἱππῶναξ δέ, ὡς* (leg. *ὃν*) *Λυσανίας . . . παρατίθεται, φησὶν Ὁ μὲν γάρ κτλ.* Vs. 1 vulgo *ῥύδην.* Correxit Bergkius. Vs. 4 *κλῆρον* Dalecampius. libri *σκληρόν.* Ibid. pro *χρή* scripsi *χρῇ,* ut nominativus *τρώγων* in sequenti versu intelligi possit. Ita non opus est ut post *σκάπτειν* lacuna indicetur, quod fecere Gaisfordus et Schneidewinus. De *χρῆν* i. e. *χρήζειν* v. Dindorfium ad Sophoclis Antig. 887. Bergkium Comment. de ant. com. p. 135. Vs. 5 scribendum videtur *πέτρης ὀρείης σῦκα μέτρια τρώγων.* Ionicis formis alias quoque sive Athenaeus sive librarii communes formas substituerunt. Ac coniunxit illa *πέτρας ὀρείας σῦκα* recteque interpretatus est iam Erfurdtus, qui praeterea scribi voluit *πέτρας τ᾽ ὀρείας σῦκα μέτρια τρώγειν.* Vulgo *πέτρας ὀρείας* cum *σκάπτειν* coniungunt; at quid sit *rupes fodere* non intelligitur. Ceterum his versibus connectendum videtur sequens fragmentum, id quod iam Schneidewinus suspicatus est.

LVIII

Οὐκ ἀτταγᾶς τε καὶ λαγὼς καταβρύκων,
οὐ τηγανίτας σησάμοισι φαρμάσσων,
οὐδ᾽ ἀττανίτας κηρίοισιν ἐμβάπτων.

Athenaeus XIV p. 645 c. τοῦ ἀτταγίτου Ἱππῶναξ ἐν τούτοις μνημονεύει Οὐκ ἀτταγᾶς κτλ. Primus versus etiam IX p. 388 b. ubi διατρώγων pro καταβρύκων. Praeterea nescio an λαγοὺς praestet ionica forma.

LIX *

Ἐς ἄκρον ἕλκων ὥσπερ ἀλλᾶντα ψύχων.

Hephaestio p. 31. ἔσθ' ὅτε καὶ σπονδεῖον (χωλίαμβος δέχεται τὸν παραλήγοντα πόδα), ὅτε καὶ παχύτερον γίνεται, ὡς τό Εἰς ἄκρον κτλ. Habet etiam Schol. Heph. p. 169. Tres codd. et Flor. ἥκων pro ἕλκων.

LX *

Ἀναξίβιος ἀδμῆτι προσπταίων κώλῳ.

Plotius de metris p. 273. *clodum Hipponactium trimetrum acatalectum fit hoc modo, cum tertii pedis quatuor syllabae sunt longae, ut est exemplum hoc* Ἀναβιῶσα ἀδμῆτι προσπταίων κώλῳ. Pro ἀναβιῶσα scripsi Ἀναξίβιος. Praeterea forsan praestat ἀκμῆτι.

LXI *

Ἀνὴρ ὅδ' ἑσπέρης καθεύδοντα
χλούνην ἀπ' ὦν ἔδυσε.

Schol. Ven. Homeri Il. ι 539. χλούνην οἱ μὲν ἀφριστήν . . . ἄλλοι δὲ κακοῦργον. καὶ γὰρ τῶν ἀρχαίων ἰαμβοποιῶν τινα φάναι Ἀνὴρ ὅδ' ἑσπέρης καθεύδοντα ἄπουν ἔδησε χλούνην. Hermannus Opusc. V p. 10 ἄνδρα δ' ἑσπέρης καθεύδοντα ἀπ' οὖν ἔδυσε χλοῦνις. Sane

grassatores facilius alios expilant quam ipsi expilantur; sed tamen et alterum fieri potuit; ac videtur poeta audaciam laudare hominis, qui maleficum istum λωποδύτην vestibus exuisset. Dubia item nulloque exemplo firmata est forma χλοῦνις. Quare satius duxi χλούνην transponere. Cetera optime emendavit Hermannus, nisi quod praeeunte Schneiwino ὦν scripsi pro οὖν.

LXII *

Ἐγὼ μέν, ὦ Λεύκιππε, δεξιὴ σίττη.

Didymus apud Schol. Aristoph. Av. 704. ἡ σίττη καὶ εἴ τι τοιοῦτον ὄρνεον δεξιὰ πρὸς ἔρωτας φαίνεται. ἐγὼ μὲν ὦ Λεύκιππε, δεξιὴ σίττη. Dübnerus "ὦ Λεύκιππε Bentleius. Legebatur ὡς Λευκίππη (λευκίπη V.). ὦ Λευκίππη Suidas s. Ἀεὶ τοῖς. Versus haud dubie Hipponactis." Id ego quoque conieceram et utroque nostrum prior Hemsterhusius ad Callim. fragm. 173. Etiam supra idem scholiastes Hipponactis versum (fragm. 37) omisso auctoris nomine affert. Praeterea scribendum videtur δεξιῇ σίττῃ. Cfr. Fragm. 50. ἐγὼ δὲ δεξιῷ παρ' Ἀρήτην κνεφαῖος ἐλθὼν ῥῳδιῷ κατηυλίσθην. De augurio quod amantibus facit haec avicula etiam Callimachi verba apud Etym. M. v. ἠλεός intelligenda sunt: ὁ δ' ἠλεὸς οὔτ' ἐπὶ (οὐδέ τι) σίττην βλέψας. Leucippus forsan amicus poetae fuit, cui amores suos in hoc carmine narraverit. Nescio tamen an alia coniectura praestet. Suspicor enim Hipponactem in carmine, ex quo ille versus petitus est, Leucophrynae et Leucippi amores tractasse. Rem narrat ex Hermesianactis

Acontio Parthenius Erot. 5. Nimirum Leucippus Creta profugus quum in Ephesiacum agrum delatus oppidum quoddam, cui postea Cretinaeo nomen a victoribus impositum est, obsideret, Leucophryne, Mandrolyti filia, Leucippi amore capta patriam hostibus prodidit. Itaque in Hipponactis versu Leucophrynes verba audire mihi videor, felici Veneris augurio (δεξιῇ σίττῃ) sese patria urbe relicta in hostium castra venisse vel simile quid dicentis. De Cretinaeo autem non eadem omnes tradebant. Alii enim Mandrolyti filium, cui Mandrae nomen, urbem illam Magnesiis, a quibus eam Ephesii expugnaverant, vino aleaeque intentum rursum vendidisse narrabant. Indicari haec videntur a Plutarcho Prov. I. 57. *Ταχύτερον ὁ Μάνδρης κρητίνας ἀπεπέρασεν: Ἐφέσιοι κρητίνας ἐκτήσαντο τὰς Μαγνήτων. ἀπεπέρασε δέ σφι Μάνδρης ὁ Μανδρολύτου παρ᾽ οἶνον καὶ μέθην καὶ κυβείην.* Haec quo spectent aut quid *κρητίνας* sibi velit intelligere se negant doctissimi paroemiographorum editores Gottingenses. Mihi non dubium est quin idem quod Parthenius exposuit facinus intelligendum sit. Cretinae Plutarchi non diversae a Cretinaeo Parthenii. Proverbium autem illud non intelligi potest nisi ita refingas: *ταχύτερον ἢ Μάνδρης Κρητίνας ἀπεπέρασεν.* Quibus quae subiiciuntur, non ipsius Plutarchi sed ionici scriptoris verba esse, formae *σφι* et *Μάνδρης* et vero verbum *ἀπεπέρασε* docet. Eandem ob causam pro *κύβην*, quod vulgo legitur, non *κυβείαν* scripsi, sed *κυβείην*. Ceterum Leucophrynen non diversam existimo ab ea, cuius sepulcrum Magnesii ostendebant in templo Dianae Leucophryenae. V. Buttmanni Mythol. II p. 133.

LXIII LXIV

Βολβίτου κασιγνήτην. Σηπίης ὑπόσφαγμα.

Etym. M. p. 204, 28. *Βόλβιτον . . . βόλιτον δὲ Ἴωνες οἵ τε ἄλλοι καὶ Ἱππῶναξ οἷον Βολβίτου κασιγνήτην.* Cfr. Antiatt. p. 86. — Athenaeus VII p. 324 a. *Ἱππώνακτος δ' ἐν τοῖς ἰάμβοις εἰπόντος σηπίης ὑπόσφαγμα, οἱ ἐξηγησάμενοι ἀπέδωκαν τὸ τῆς σηπίας μέλαν· ἔστι δὲ τὸ ὑπόσφαγμα, ὡς Ἐρασίστρατός φησιν ἐν Ὀψαρτυτικῷ, ὑπότριμμα.*

LXV LXVI

Πασπαληφάγον γρόμφιν. Δηὸν ἀθρήσας.

Photius Lex. p. 401, 9. *Πασπάλη τὸ τυχόν, οἱ δὲ κέγχρον, οἱ δὲ τὰ κέγχρινα ἄλευρα. Ἱππῶναξ πασπαληφάγον γρόμφιν.* — Grammaticus Crameri An. Ox. I p. 265. *τὸ λαὸς ἄτρεπτον ἔμεινε παρ' Ὁμήρῳ καίτοι τῇ μεταγενεστέρᾳ Ἰάδι τραπέν. Δηὸν ἀθρήσας Ἱππῶναξ.* Videtur clausula scazontis esse. Schneidewinus *ἀθροίσας.* At quid impedit quo minus aliquis populum conspicatus esse dicatur?

LXVII

Athenaeus IX p. 375 a. *καὶ Ἱππῶναξ δὲ ἔφη ὡς Ἐφεσίη δέλφαξ.* Bergkius *Ἐφεσηίη.* Ita sane Anaxilas Com. gr. III p. 345 dicit *Ἐφεσήια γράμματα καλά.* At metro id non satis commodum est. Forsan *ὥσπερ* (*ὡς ἂν*) *Ἐφεσίη δέλφαξ,* ut sit scazontis clausula.

LXVIII

Grammaticus Aldi Hort. Adon. p. 268 b. *οἱ δὲ Ἴωνες αὐτὴν (τὴν αἰτιατικὴν) εἰς οῦν ἐποίουν, Σαπφοῦν καὶ*

Λητοῦν . . . ὁμοίως παρ' Ἱππώνακτι π ῶ ς π α ρ ὰ Κυ-φ ο ῦ ν ἦ λ θ ε. Corrigunt *κῶς παρὰ Καλυψοῦν ἦλθε.* At *Κυφὼ* recte formatum nomen est, ut *Γοργὼ Μορμὼ* alia. Metro pluribus modis satis fieri potest.

LXIX

Erotianus v. *μαρίλη* p. 254. *ἡ θερμοσποδία μαρίλη λέγεται . . . ὡς καὶ Ἱππῶνάξ φησι π ο λ λ ὴ ν μ α ρ ί-λ η ν ἀ ν θ ρ ά κ ω ν.*

LXX

Καὶ δικάσσασθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέος κρέσσον.

Strabo XIV p. 636. *ἐκ Πριήνης ἦν Βίας, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, περὶ οὗ φησιν οὕτως Ἱππῶναξ, Καὶ δικάσσασθαι κτλ.* Diogenes Laert. I, 84. *λέγεται* (Bias) *καὶ δίκας δεινότατος γεγονέναι εἰπεῖν. ἐπὶ ἀγαθῷ μέντοι τῇ τῶν λόγων ἰσχύι προσεχρῆτο . . . καὶ Ἱππῶναξ ἃ καὶ δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέως κρεῖσσον.* Descripsit ex Diogene Eudocia p. 93 et Suidas v. *Βίαντος*, qui *ἃ καὶ* omittit, at habet Eudocia. Forsan *πρώτῳ. δικάσσασθαι* Schneidewinus, *δικάσασθαι* Strabo, *δικάζεσθαι* reliqui. *Πριηνέος* Suidae cod. E pro *Πριηνέως. κρέσσον* codd. Strab. *κρεῖσσον* Eud. duo codd. Suidae et Diogenes. *κρείσσων* Suidas. *κρέσσων* Schneidewinus.

LXXI

Κυπρίων βέκος φαγοῦσι κάμαθουσίων πυρῶν.

Strabo VIII p. 340. de usu quodam particulae *καί* disserens: *χρῶνται δὲ καὶ οἱ νεώτεροι. Ἱππῶναξ Κυπρίων . . .*

πυρῶν. Κύπριοι γὰρ καὶ οἱ Ἀμαθούσιοι. Cfr. Eustath. ad Hom. Il. *β'* 625.

LXXII

Λάβετέ μου ταἰμάτια, κόψω Βουπάλου τὸν ὀφθαλμόν.

Suidas, *Βούπαλος: ὄνομα . . . παρὰ Ἱππώνακτι Λάβετέ μου κτλ.* Transscripsit haec Suidas ex integriore exemplari Schol. Aristoph. Lys. 360. *εἰ νὴ Δί' ἤδη τὰς γνάθους τούτων τις ἢ δὶς ἢ τρὶς ἔκοψεν ὥσπερ Βουπάλου, φωνὴν ἂν οὐκ ἂν εἶχον.* Recte haec Bergkius cum proximo fragmento videtur coniunxisse. Idem praeeunte Schneidewino *θαἰμάτια,* sive *ταἰμάτια.* Vulgo *θοἰμάτιον.* Pro *Βουπάλου* Suidas *Βουπάλῳ* affert s. v. *κόπτων,* quod iniuria, ut mihi quidem videtur, praefert Schneidewinus.

LXXIII

Ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι κοὐχ ἁμαρτάνω κόπτων.

Erotianus v. *ἀμφιδέξιος . . . ὁμοίως καὶ ὁ Ἱππῶνάξ φησι Ἀμφιδέξιος κτλ.* Eadem fere in Gloss. Galeni p. 430 Fr. et docente Valcken. ad Eurip. Hipp. 780 apud Galenum in Hipp. Aphor. V p. 322. utrobique deficiente voce *κόπτων. Welcker.*

LXXIV

Οἱ δ' ἐμεῦ γ' ὀδόντες ἐν τῇσι γνάθοις κεκινέαται.

Grammaticus Crameri An. Ox. I p. 288. de *κεκινέαται* pro *κεκίνηνται* dicens: *καὶ παρ' Ἱππώνακτι Οἱ δέ μεν ὀδόντες ἐν τοῖσι γνάθοις κεκίνεαται.* Correxit Bergkius, nisi praestat *τοῖσι γναθμοῖς.* Videntur lamentantis Bupali verba

esse. Ad *κεκινέαται* respexisse Etym. M. v. *μεμετρέαται*, sed ut exciderit Hipponactis testimonium, monuit Bergkius.

LXXV

Ἐκτίλλοι τις αὐτοῦ τὴν τράμιν ὑποργάσαι.

Erotianus p. 360 Fr. *τράμιν τὸν ὄρρον, ὅνπερ καὶ ὑποταύριον καλοῦμεν, ὡς καὶ Ἱππῶναξ φησιν Ἐκτίλλοι τις αὐτοῦ τὴν τράμιν ὑποργάσαι.* Cod. D *ἐξτίλλοι*. Friedemannus de med. syll. pent. p. 367 *τράμην ὑποργήσας*. Quod non displicet. Apud Herodot. IV, 64 *ὀργήσας* esse videtur idem quod *δεψήσας, μαλάξας*. Cfr. Hesychius *Ὑποργηθεῖσα: ὑποχρισθεῖσα.* Quae incertum est utrum ad *ὀργάω* an ad *ὀργέω* revocanda sint. At tamen ambiguus et nequaquam certus huius verbi usus est. Forsan igitur *ὑποργάσσας* scribendum, vel si versus e genere non claudorum fuit, *ὑποργάσας*. Bergkius *ὑπουργήσας*. Praeterea nec *τράμη* aliunde cognitum est et *ἐκτίλλειν* minus aptum videtur quam *τίλλειν*, ac quum in cod. D scriptum sit *ἐξτίλλοι*, probabile est inter *ἐξ* et *τίλλοι* aliquid excidisse; exempli caussa pono *ἑξάκις* (*ἑπτάκις*) *τίλλοι τις αὐτὸν τὴν τράμιν θ' ὑποργάσσαι.* Supra fragm. 7. *ἑπτάκις ῥαπισθείη.*

LXXVI *

Μητροτίμῳ δηῦτέ με χρὴ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι.

Hephaestio p. 34. *τοῦτο τὸ τετράμετρον γίνεται καὶ χωλόν, τοῦ παρατελεύτου ποδὸς σπονδείου γενομένου, οἷόν ἐστι καὶ τό Μὴ προτίμα δῆτ' · ἐμὲ χρὴ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι.* Eodem modo haec scripta sunt apud Schol. Heph. p. 178. sententia mirifice obscurata. Correxi ex opti-

mis libris apud Gaisfordum. Est initium Iambi in Metrotimum scripti. Eum hominem vocat *σκότον*, *tenebrionem*, ut supra fragm. 36, 2 *ἵν' ἔρπιν ὁ σκότος καπηλεύει*. Non dubium est quin sit Hipponactis.

LXXVII

Ἄπολλον ὅς κου Δῆλον ἢ Πύθων' ἔχεις
ἢ Νάξον ἢ Μίλητον ἢ θείην Κλάρον,
ἵκου καθ' ἱέρ' ἢ Σκύθας ἀφίξεαι.

Aristophanes Ran. 659. *ΔΙ. Ἄπολλον ὅς κου Δῆλον ἢ Πύθων' ἔχεις. ΞΑΝΘ. ἤλγησεν, οὐκ ἤκουσας; ΔΙ. οὐκ ἔγωγ', ἐπεὶ ἴαμβον Ἱππώνακτος ἀνεμιμνησκόμην.* ubi Schol. *ὡς ἀλγήσας καὶ συγκεχυμένος οὐκ οἶδε τί λέγει, ἐπεὶ οὐχ Ἱππώνακτος, ἀλλ' Ἀνανίου. ἐπιφέρει δὲ ὁ Ἀνανίας Ἢ Νάξον ἢ Μίλητον κτλ.* De hoc dissensu optime iudicavit Welckerus p. 76. Vs. 1 scripsi *κου* et 2 *θείην* pro *που* et *θείαν*. Vs. 3 cod. *Θ ἱερόν*. Scribendum videtur *ἱκεῦ κατ' ἱρὰ πρὶν Σκύθας ἀπίξεαι.* Certe edita lectio neque propter *ἤ* ferri potest, neque propter mensuram vocis *ἱερός*, cuius prima syllaba non videtur produci posse nisi in pede dactylico.

LXXVIII

Ὀλίγα φρονεῦσιν οἱ χάλιν πεπωκότες.

Tzetzes ad Lyc. 579. *Χάλις καὶ ἔρπις ὁ οἶνος . . . Ἱππωνάκτειοι δέ εἰσιν αἱ λέξεις. φησὶ γάρ Ὀλίγα κτλ.* Voce *ἔρπις* usus est Hipponax fr. 36, 2. Idem Tzetzes ad Hesiod. Opp. 336. *ἐνίοτε καὶ θυμὸν ἐπάγει* (*ὁ οἶνος*), *ὡς καὶ Ἱππῶναξ Ὀλίγα κτλ.* *φρονεῦσιν* pro *φρονοῦσιν* Schneidewinus.

LXXIX

Ἀφέω
τοῦτον τὸν ἑπτάδουλον . . .

Eustathius ad Hom. p. 1542, 50. *τρίδουλος καί που . . . τρίπρατος. Ἱππῶναξ δὲ ὑπερβὰς τοῦτό φησιν Ἀφέω τοῦτον τὸν ἑπτάδουλον.* Respicit idem p. 725, 35. *Ἱππῶναξ δὲ τὸν τρία ὑπεραναβὰς ἀριθμὸν ἑπτάδουλον ἔφη τινά.* Hipponax forsan Nicyrtam ita dixerat. V. ad fragm. 34, 5.

LXXX

Λαιμώσσει δέ σου
τὸ χεῖλος . . . . ὡς ἐρῳδιοῦ.

Schol. Nicandri Ther. 470. *Λαιμώσσων ἀντὶ τοῦ πεινῶν καὶ Ἱππῶναξ Λαιμώσσει κτλ.* Ita Schneiderus e codd. Olim *ὡς Ἡρώδου.*

LXXXI

Κρέας ἐκ μολοβρίτου συός.

Eustathius ad Hom. p. 1817, 20. *ἐπάγει* (Aristophanes grammaticus) *ὡς καὶ Ἱππῶναξ τὸν ἴδιον υἱὸν μολοβρίτην λέγει ἐν τῷ Κρέας ἐκ μολοβρίτου συός.* Eustathii errorem notavit Welckerus p. 90. afferens Aelian. H. A. VII, 47. *ἀκούσαις δ' ἂν τοῦ Ἱππώνακτος καὶ αὐτὸν τὸν ὗν μολοβρίτην που λέγοντος.* Pro *κρέας* forsan *κρεῖας.* Recte Bergkius et hoc et praecedentia fragmenta (79. 80.) ad trimetros puros revocasse videtur, quamquam fr. 79 etiam ita digeri potest ut verba *ἀφέω τοῦτον* ultimum scazontis locum occupent. Eiusdem metri versus quos Stobaeus Flor. 72, 5 Hipponacti tribuit, non huius sed comici poetae esse docui Com. gr. IV p. 714.

E lyricis carminibus.

LXXXII

Εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα.

Hephaestio p. 30. τετράμετρα δὲ (ἰαμβικὰ κατάληκτα) ὡς τὸ τοῦ Ἱππώνακτος *Εἴ μοι γένοιτο κτλ.* Cfr. Schol. Hephaest. p. 168. et Etym. M. p. 26, 55. *Bergkius.*

LXXXIII

Καὶ κνίσῃ τινὰ θυμιήσας.

Hephaestio p. 56. δίμετρον δὲ (ἀντισπαστικὸν) ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον Σαπφικὸν ἐννεασύλλαβον ἢ Ἱππωνάκτειον οἷον *Καὶ κνίσῃ τινὰ θυμιήσας.* Cod. Turn. θωμηίσας.

LXXXIV

Ὁ Κιθαιρὼν Λυδίοισιν ἐν χοροῖς βακχῶν.

Plotius de metris p. 273 *Amphicolum Hipponactium* (trimetrum acatalectum) *clodum fit hoc modo, cum ex utraque parte iambici metri prima et novissima clodum sit metrum . . . quale hoc est exemplum ΟΚΙΕΛΡΡΩ ΝΛΙΔΙΟΙΟΣΙΝ* ἐν χοροῖς βακχῶν. Cod. *ΟΚΙΟΛΡΡΟΝ ΛΙΔΙΟΙCΙΝΕC ΧΟΡΟΙC ΒΛΧΧΩΝ.* Ὁ Κιθαιρὼν Emperius Mus. Rhen. 1841 p. 457, *Λυδίοισιν* vir doctus apud Gaisfordum restituit. Apertum est metricos non intellexisse huius versus rationem, cuius numeros lyricos esse ab ionico minori incipientes neminem latebit.

LXXXV

Ἑρμῆ μακάρταθ', ὃς καθ' ὕπνον οἶδας ἐκρήσσειν.

Plotius de metris p. 275. *Tetrametrum clodum bra-*

chycatalectum, quod et ἐπισκάζον trimetrum nuncupatur, fit hoc modo, cum quartus pes debens esse trisyllabus, duas habeat syllabas, ideo brachycatalectus Ἑρμῆ κτλ. Cod. *ΕΡΜΕ ΜΑΚΑΡΚΑΤΠΤΝΟΝΟΙΔΑ CET☰HCCENI.* Scribendum videtur Ἑρμῆ μάκαρ, τὺ γὰρ (τὺ καὶ) κατ' ὕπνον οἶδας ἐγρήσσειν. Quamquam magis placeret sententia, quam Homerus expressit τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει. Num igitur κάτυπνον scribendum et ἐγρήσσειν activa potestate accipiendum? At potest ille versus etiam in hunc modum conformari Ἑρμῆ μάκαρ, τὺ γὰρ κάτυπνον οἶδας ἐκπρήσσειν, *tu dormientem interficere nosti*, ut Argi necem, quem somno sepultum Mercurius interfecit, poeta respexerit. De ἐκπράσσειν confer Sophoclem OC. 1065 οὐ γάρ τις αὐτὸν κεραυνὸς ἐξέπραξεν. Lyricis fragmentis hunc versum adieci, quoniam Iambos Hipponax hoc metro non videtur condidisse. Iisdem numeris usus est Sophocles Oed. R. 1333 ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων. Cfr. ad Hippon. fr. 2.

LXXXVI

Οἱ θεοί τ' ἄποινα Ταντάλῳ δόντες.

Plotius de metris p. 280. *Trimetrum catalecticum clodum est tale, quale superius, sed penultima syllaba longa pro brevi* Οἱ θεοί τ' ἄποινα Τ. δόντες. Ita Putschius. Cod. τὰ λοιπά pro τ' ἄποινα.

LXXXVII

Plotius de metris p. 293. *Ionicum maius dimetrum brachycatalectum clodum Hipponactium fit spondeo clodum et una syllaba, ideo brachycatalectum, ut πισσενταςάντης*. Cod. *ΠΙCΗΝΠΑCΑΝΤΗC*. Forsan *Πίσην παρ' αὐτήν*.

E parodiis

LXXXVIII

Μοῦσά μοι Εὐρυμεδοντιάδεα τὴν παντοχάρυβδιν,
τὴν ἐγγαστριμάχαιραν, ὃς ἐσθίει οὐ κατὰ κόσμον,
ἔννεφ', ὅπως ψηφῖδι κακῇ κακὸν οἶτον ὄληται,
βουλῇ δημοσίῃ παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.

Athenaeus XV p. 698 b. e Polemone: *εὑρέτην μὲν οὖν τοῦ γένους* (parodici) *Ἱππώνακτα φατέον τὸν ἰαμβοποιόν, λέγει γὰρ οὕτως ἐν ἑξαμέτροις Μοῦσά μοι κτλ*. Vs. 1 cod. A. *ευρυμεδοντι α δεα*. Correxit Dobraeus. Ib. *παντοχάρυβδιν* Bergkius. Libri *ποντοχάρυβδιν*.

LXXXIX

Eustathius ad Hom. p. 1397, 26. *πάντα τὰ πανουργήματα διὰ τὴν ἐν σκιραφείοις ῥᾳδιουργίαν σκίραφοι ἐκαλοῦντο. Ἱππῶναξ Τί με σκιράφοις ἀτιτάλλεις;* Haec recte huc rettulit Bergkius.

ANANIUS

I

Εἴ τις καθείρξαι χρυσὸν ἐν δόμοις πολλὸν
καὶ σῦκα βαιὰ καὶ δύ' ἢ τρεῖς ἀνθρώπους,
γνοίη χ' ὅσον τὰ σῦκα τοῦ χρυσοῦ κρέσσω.

Athenaeus III p. 78 f. *καὶ Ἀνάνιος δ' ὁ ἰαμβοποιὸς ἔφη Εἴ τις καθείρξαι κτλ.* Hipponacti assignavit Stobaeus Flor. 97, 12. ubi Grotius Ananii nomen substituit. Vs. 2 *καθεῖρξαι* ABP, *καθείρξει* Stob. Forsan *κατείρξαι.* Ib. *πολλὸν* VL, *πολὺν* ABP et Stobaeus. Vs. 2 *καὶ* post *βαιά* om. Stobaeus. Vs. 3 *γνοίη χ' ὅσον τά* Athen. nisi quod P *γνοίη θ' ὅσσο τά.* Stob. *γνῴη σχάσοντας,* ubi cod. B *γνῴη χ' ὅσῳ τά.* An *κ' ὅσον?* Ib. *κρέσσω* Athen. et B Stobaei. Vulgo ap. Stob. *κρείσσω,* at cod. A *κρεῖσσον.* Grotius *κρέσσον.*

II

Καί σε πολλὸν ἀνθρώπων
ἐγὼ φιλέω μάλιστα ναὶ μὰ τὴν κράμβην.

Athenaeus IX p. 370 b. *Νίκανδρος μάντιν κέκληκε τὴν κράμβην ἱερὰν οὖσαν . . . . καὶ Ἀνάνιος δέ φησι Καί σε πολλόν κτλ.*

III

Ἔαρι μὲν χρόμιος ἄριστος, ἀνθίης δὲ χειμῶνι,
τῶν καλῶν δ' ὄψων ἄριστον καρὶς ἐκ συκέης φύλλου.
ἡδὺ δ' ἐσθίειν χιμαίρης φθινοπωρισμῷ κρεῖας,
δέλφακος δ', ὅταν τραπέωσι καὶ πατέωσιν, ἐσθίειν.
καὶ κυνῶν αὔτη τόθ' ὥρη καὶ λαγῶν κἀλωπήκων.

ὄϊος αὖθ᾽, ὅταν θέρος τ᾽ ᾖ κἠχέται βαβράζωσιν.
εἶτα δ᾽ ἐστὶν ἐκ θαλάσσης θύννος οὐ κακὸν βρῶμα,
ἀλλὰ πᾶσιν ἰχθύεσσιν ἐμπρεπὴς ἐν μυττωτῷ.
βοῦς δὲ πιανθείς, δοκέω μέν, καὶ μεσέων νυκτῶν ἡδύς
κἠμέρης.

Athenaeus VII p. 282 b. Ἀνθίας, κάλλιχθυς. τούτου μέμνηται Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ. „Καὶ ξιφίας χρόμις θ᾽ ὃς ἐν τῷ ἦρι καττὸν Ἀνάνιον Ἰχθύων πάντων ἄριστος, ἀνθίας δὲ χείματι.“ Λέγει δὲ Ἀνάνιος οὕτως Ἔαρι μὲν κτλ. Vs. 1 ἀνθίης pro ἀνθίας Schneidewinus. Vs. 2 ὄψων add L. Vs. 3 χιμαίρης Heringa Observ. p. 177. Vulgo χειμερίς, A χιμερῆς. κρεῖας pro κρέας Hermannus. Ibidem φθινοπωρισμῷ prima producta insolens est, de quo admonui Com. gr. III p. 403. ubi tentabam φθινοοπωρισμῷ. Vs. 4 pro ἐσθίειν Bergkius ἥδιστον. Vs. 5 libri αὕτη τόθ᾽ ὥρη. Dindorfius τότ᾽. Sed aut αὕτη aut τότε superfluum. Fortasse αὖ τῆμος ὥρη scribendum, nisi praestat αὖ τῇ τότ᾽ ὥρη. Lachmannus αὐτὴ τότ᾽ ὥρη. Ibid. ἀλωπήκων pro ἀλωπέκων Hermannus. Vs. 6 ὄϊος Schweigh. codd. οἶος. Ib. αὖθ᾽ Heringa, αὖτ᾽ Dind. Vulgo αὐτὸ ἔθ᾽, A αὐτό ετ᾽. Vs. 8 AB ἐμπρεπεῖς. Vs. 9 δοκέω μέν Heringa. Codd. δοκέωμεν.

SIMONIDES AMORGIUS

Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς κορωνίτης.

Etymol. M. p. 270, 45. Διασαυλούμενος παρὰ τὸν σαῦλον, τὸν τρυφερὸν καὶ ἁβρόν. Σιμωνίδης ἐν Ἰάμβοις Καὶ σαῦλα κτλ. Bergkius Lyr. gr. p. 508 praeeunte Wel-

ckero scripsit κορωνίδης, at Comment. crit. I p. 19 idem κορωνίης, non aliam ob causam, credo, quam quod Simonidem choliambos scripsisse diserto veterum testimonio non constat, et quas satis numerosas eius carminum reliquias habemus, nulla scazontum vestigia habent; sed hoc anceps argumentum est. Neque reprehenderim equidem si quis etiam haec quae Athenaeus VII p. 299 c. servavit Simonidis verba:

ὥσπερ ἔγχελυς κατὰ γλοιόυ,

choliambici versus partem esse contendat. Quo minus enim illa e trimetro non claudo ducta putentur, qui ab initio una syllaba in fine autem pede iambico truncatus sit, caesurarum ratio prohibet; nec magis ea pro tetrametri parte haberi possunt.

ANACREON TEIUS

Διὰ δέρην ἔκοψε μέσσην, κὰδ δὲ λῶπος ἐσχίσθη.

Schol. Iliad. ρ. 543. κατὰ ταῦρον ἐδηδώς. ἡ διακοπὴ τῆς λέξεως τὸν εἰς πολλὰ διεσπασμένον παρέστησε ταῦρον, οὐ μέτρου ἀπαιτοῦντος· παρῆν γὰρ φάναι ταῦρον κατεδηδώς. καὶ Ἀνακρέων Διὰ δέρην κόψε μέσην κτλ. Correxit Bergkius Lyr. gr. p. 683.

EUPOLIS ATHENIENSIS

Ἀνόσια πάσχω ταῦτα ναὶ μὰ τὰς νύμφας.
Πολλοῦ μὲν οὖν δίκαια ναὶ μὰ τὰς κράμβας.

Priscianus de metr. com. p. 415 Krehl. *Eupolis Βά-*

πταις cum in aliis iambis eiusdem fabulae recta est observatione metrorum usus, hos tamen posuit in fine habentes spondeos. Ἀνόσια πάσχω etc. V. Comicos gr. II p. 451.

CERCIDAS MEGALOPOLITANUS

Ἦν καλλιπύγων ζεῦγος ἐν Συρακούσαις.

Athenaeus XII p. 554 d. αὗται (ἀγροίκου τινὸς θυγατέρες φιλονεικήσασαι πρὸς ἑαυτὰς ποτέρα εἴη καλλιπυγοτέρα) ὑπὸ τῶν πολιτῶν καλλίπυγοι ἐκαλοῦντο, ὡς καὶ ὁ Μεγαλοπολίτης Κερκιδᾶς ἐν τοῖς ἰάμβοις ἱστορεῖ λέγων Ἦν καλλιπύγων ζεῦγος ἐν Συρακούσαις (Συρηκούσαις?). αὗται οὖν ἐπιλαβόμεναι οὐσίας λαμπρᾶς ἱδρύσαντο Ἀφροδίτης ἱερὸν καλέσασαι καλλίπυγον, ὡς ἱστορεῖ καὶ Ἀρχέλαος ἐν τοῖς ἰάμβοις. Ubi qui memoratur Archelaus forsan et ipse choliamborum scriptoribus accensendus est; et fuerunt haud dubie plures inter eos qui communi iambographorum nomine appellantur. Quod autem Welckerus Hippon. p. 21 ex his Terentiani Mauri verbis vs. 3416: *hoc mimiambos Mattius dedit metro: nam vatem eundem iste Attico thymo tinctum pari lepore est consequutus et metro*, etiam Atticum quendam poetam hoc metri genere usum esse coniicit, non recte factum videtur. Terentianus in superioribus de Hipponacte egit; ad huius imitationem se Mattium composuisse dicit. Aliam interpretationem vereor ut Terentiani verba admittant. Attico autem thymo tinctum dicit Hipponactem, quoniam Attica thyma prae ceteris acria esse putabantur. V. Aristot. Probl. XX, 20. Machon Athenaei XIV p. 664 a. Magis etiam a

vero aberravit I. Scaliger ad Varron. L. L. IV p. 118. Bip. qui Herodotum a Terentiano significari existimavit, afferens Athenaeum I p. 19 c. ubi Herodotum *τὸν λογόμιμον* i. e. scurram et Archelaum saltatorem Antiocho in deliciis fuisse traditur.

AESCHRIO SAMIUS

I

Ἐγὼ Φιλαινὶς ἠπίβωτος ἀνθρώποις
ἐνταῦθα γήραι τῷ μακρῷ κεκοίμημαι.
μή μ', ὦ μάταιε ναῦτα, τὴν ἄκρην κάμπτων
χλεύην τε ποιεῦ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην.
οὐ γὰρ μὰ τὸν Ζεῦν, οὐ μὰ τοὺς κάτω κούρους,
οὐκ ἦν ἐς ἄνδρας μάχλος οὐδὲ δημώδης.
Πολυκράτης δὲ τὴν γονὴν Ἀθηναῖος,
λόγων τι παιπάλημα καὶ κακὴ γλῶσσα,
ἔγραψεν ἅσσ' ἔγραψ'· ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδα.

Athenaeus VIII p. 335 b. *εἰς Φιλαινίδα ἀναφέρεται τὸ περὶ ἀφροδισίων ἀκόλαστον σύγγραμμα, ὅπερ φησὶ ποιῆσαι Αἰσχρίων ὁ Σάμιος ἰαμβοποιὸς Πολυκράτη τὸν σοφιστὴν ἐπὶ διαβολῇ τῆς ἀνθρώπου σωφρονεστάτης γενομένης. ἔχει δὲ οὕτως τὰ ἰαμβεῖα Ἐγὼ Φιλαινίς κτλ.* Habet etiam Anthol. Pal. VII 345. cum inscriptione *Ἀδέσποτον οἱ δὲ Σιμωνίδου.* Vs. 2 Anth. *κεκοίμαμαι.* Vs. 3 libri *ἄκραν.* Vs. 5 Anth. *Ζῆν'.* Vs. 9 Anth. *οἷα* pro *ὅσσα.*

II III IV V

Μήνη τὸ καλὸν οὐρανοῦ νέον σίγμα.

Στενὸν κατ' Ἑλλήσποντον, ἐμπόρων χώρην,

ναῦται θαλάσσης ἐστρέφοντο μύρμηκες.
Ὁ δ' ἐξελὼν ἱμάντα φορτίου ζώνην.
Ἶρις δ' ἔλαμψε, καλὸν οὐρανοῦ τόξον.
Καὶ πίσσαν ἐφθήν, ἣν θύραι μυρίζονται.

Tzetzes MS ad Hermog. apud Ruhnk. ad Long. III, 2. de metaphoris dicens: οὕτω γὰρ λέξεσιν αὐταῖς Αἰσχρίων λέγει Μήνη τὸ καλὸν κτλ. E cod. Dresd. eadem edidit Naekius Choer. p. 189.

VI

Καὶ θεῶν ἄγρωστιν εὗρες, ἣν Κρόνος κατέσπειρεν.

Athenaeus VII p. 296 e. Αἰσχρίων ὁ Σάμιος ἔν τινι τῶν ἰάμβων Ὕδνης φησὶ τῆς Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου κατακολυμβητοῦ θυγατρὸς τὸν θαλάσσιον Γλαῦκον ἐρασθῆναι. ἰδίως δὲ καὶ περὶ τῆς βοτάνης λέγει, ἣν φαγὼν ἀθάνατος ἐγένετο. Καὶ θεῶν κτλ. Cfr. Anall. Alex. p. 239. Tetrametrorum scazontum in fragmentis eorum poetarum, qui choliambicam poesin longo post Ananium et Hipponactem intervallo resuscitarunt, nullum exemplum. Itaque nescio an recte Naekius Choer. p. 194 quamquam aliam ob causam Aeschrionis verba, addito quo aegre careas post θεῶν nomine σῖτον sive quod malim βρῶμα, ad trimetros revocaverit.

VII

Harpocratio p. 110, 4 de Cercopibus dicens: Αἰσχίνης ὁ Σαρδιανὸς ἐν τοῖς ἰάμβοις καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἀναγράφει Ἄνδουλον καὶ Ἄτλαντον. Maussacus Αἰχρίων et Schneidewinus Del. poet. graec. p. 225 ὁ Σάμιος corri-

gunt. Recte, puto, Maussacus, nisi oscitanter Harpocratio, ut solent serioris aetatis scriptores *), simile simili nomen substituit, cuius generis exempla composuit Hemsterh. ad Plut. p. 325 et Lobeckius Aglaoph. p. 996 et 1302. quo loco Harpocrationis verba contendit cum Tzetzae annotatione ad Lycophr. 688. ἕτεροι Γιγάντων νήσους τὰς Πιθηκούσσας ἤκουον. μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Αἰσχρίων ἐν ἑβδόμῳ Ἐφεσίδος. Quae ex eodem quod Harpocratio affert carmine derivata existimat. At iambos Aeschrionis Ephesiadis nomine inscriptos fuisse vix credibile est. Mihi illud Ἐφεσίδος ex Ἐφημερίδος corruptum videtur, in quo carmine quum Aeschrio Alexandri res gestas persequutus sit, sine dubio etiam Macedonum contra Damascenos expeditionem descripsit; Damascus autem quum a Graecis Διὸς τρόπαιον κατὰ Γιγάντων habitum sit (Tzetzes l. l.), non abhorret a vero Aeschrionem in eadem carminis parte per digressionem etiam Pithecusas memorasse, ut quae ipsae etiam ab Iovis de Gigantibus triumpho Γιγάντων νῆσοι appellatae fuerint. Cetera de Aeschrione exposuit Naekius Choer. p. 192. Pro Σαρδιανός utrum Σάμιος an Σαμιανός scripserit Harpocratio incertum est.

*) Vetustiores quam cauti et prope religiosi fuerint in usu nominum propriorum, Sophoclis iunioris exemplum docet deprecantis audaciam, qua nomen Ἀρχέλαος, elegiaco carmini inhabile, mutaverit in Ἀρχέλεως. v. Hephaest. ed. Gaisf. p. 8 sq. Et Critias poeta, quum Alcibiadis nomine utendum esset, metrum mutare maluit, quam Ἀλκιβίδης dicere, quod non minus recte formatum esset quam Ἀσκληπίδης. Cfr. Anal. Alex. p. 261.

PHOENIX COLOPHONIUS

I

Ἐσθλοί, κορώνῃ χεῖρα πρόσδοτε κριθέων,
τῇ παιδὶ τἀπόλλωνος, ἢ λέκος πυρῶν,
ἢ ἄρτον ἢ τίμαιθον ἢ ὅ τι τις χρῄζει.
δότ᾽ ὦγαθοί τι τῶν ἕκαστος ἐν χερσὶν
ἔχει κορώνῃ. χἄλα λήψεται χόνδρου·
φιλεῖ γὰρ αὕτη πάγχυ ταῦτα δαίνυσθαι·
ὁ νῦν ἅλας δοὺς αὖθι κηρίον δώσει.
ὦ παῖ θύρην ἄγκλινε. Πλοῦτος ἤκουσεν,
καὶ τῇ κορώνῃ παρθένος φέρει σῦκα.
θεοί, γένοιτο πάντ᾽ ἄμεμπτος ἡ κούρη,
κἀφνειὸν ἄνδρα κὠνομαστὸν ἐξεύροι,
καὶ τῷ γέροντι πατρὶ κοῦρον ἐς χεῖρας
καὶ μητρὶ κούρην ἐς τὰ γοῦνα κατθείη,
θάλος τρέφειν γυναῖκα τοῖς κασιγνήτοις.
ἐγὼ δ᾽ ὅκου πόδες φέρουσιν ὀφθαλμούς,
ἀμείβομαι Μούσῃσι πρὸς θύραις ἄδων
καὶ δόντι καὶ μὴ δόντι πλεῦνα τῶν αἰτέω. . . .
Ἀλλ᾽ ὦγαθοί ᾽πορέξαθ᾽ ὧν μυχὸς πλουτεῖ
δόμου. δὸς ὦναξ καὶ σὺ πολλά μοι νύμφη.
νόμος κορώνῃ χεῖρα δοῦν ἐπαιτούσῃ.
τοιοῦτον εἰδὼς δός τι, καὶ καταχρήσει.

Athenaeus VIII p. 359 e. *Οἶδα Φοίνικα τὸν Κολοφώνιον ἰαμβοποιὸν μνημονεύοντά τινων ἀνδρῶν ὡς ἀγειρόντων τῇ κορώνῃ καὶ λέγοντα ταῦτα Ἐσθλοί... πλείον᾽ ὧν αἰτέω. καὶ ἐπὶ τέλει δὲ τοῦ ἰάμβου φησίν· Ἀλλ᾽ ὦγαθοί κτλ.* Vs. 3 *τίμαιθον* cod. B pro *ἤμαιθον*. scriben-

dum videtur ἢ ἀρτίσκον ἤ τι ψαιστόν. Dobraeus Adv. II p. 320 tentabat ἢ ἄρτον τιν' ἡμίαιθον. Vs. 4 τι addidit Casaubonus. Post ἕκαστος libri addunt τις. Vs. 7 αὖθις BP. Vs. 11 malim κὠνομαστόν. Vs. 12 et 13 libri εἰς. Vs. 15 graviter corruptus est. Vs. 16 libri Μούσαισι. Vs. 17 πλείονα τῶν γ' ἐῶ A, πλείονα τῶν γέω B, πλείον' ὧν αἰτέω Dindorfius. Quo adiutus scripsi πλεῦνα τῶν αἰτέω. Vs. 9 δόμου addidit Casaubonus. At quum AB habeant δὸς ὦναξ δὸς καί, forsan scribendum δὸς ὦνα δός τι καὶ σὺ πότνα μοι νύμφη. In quibus πότνα Ilgenio debetur. Vs. 20 libri δ' οὖν, Stephanus δοῦν', Naekius Choer. p. 231 δοῦν. Χεῖρα δοῦναι non idem esse videtur quod versu primo, ubi κριθέων additum, sed potius *gratificari*, ut apud Xenoph. Hell. V, 2, 17. καὶ τὰ ἐν Παγγαίῳ χρυσεῖα χεῖρα ἂν αὐτοῖς ὀρέγοι. Vs. 21 τοιοῦτον εἰδώς. Ita scripsi. B τοιοῦτ' εἰδώς, PV τοιαῦτ' εἰδώς, L τοιαῦτα εἰδώς, Schweighaeuserus et Dindorfius εἰδὼς τοιαῦτα.

II

Ἀνὴρ Νίνος τις ἐγένετ', ὡς ἐγὼ κλύω,
Ἀσσύριος, ὅστις εἶχε χρυσίου πόντον
καὶ τἄλλα πολλῷ πλέονα Κασπίης ψάμμου.
ὃς οὐκ ἴδ' ἀστέρ', οὐδ' ἴσως ἐδίζητο.
οὐ παρὰ μάγοισι πῦρ ἱερὸν ἀνέστησεν,
ὥσπερ νόμος, ῥάβδοισι τοῦ θεοῦ ψαύων.
οὐ μυθιήτης, οὐ δικασπόλος κεῖνος,
οὐ λεωλογεῖν ἐμάνθαν', οὐκ ἀμιθρῆσαι.
ἀλλ' ἦν ἄριστος ἐσθίειν τε καὶ πίνειν
κηρᾶν, τὰ δ' ἄλλα πάντα κατὰ πετρῶν ὤθει.

ὡς δ᾽ ἀπέθαν᾽ ὠνήρ, πᾶσι κατέλιπεν ῥῆσιν,
ὅκου Νίνος νῦν ἐστι καὶ τὸ σῆμ᾽ ᾄδει·
„Ἄκουσον εἴτ᾽ Ἀσσύριος εἴτε καὶ Μῆδος
εἶς, ἢ Κοραξός, ἢ᾽ πὸ τῶν ἄνω λιμνῶν
Σίνδος κομήτης· οὐ γὰρ ἀλλὰ κηρύσσω.
ἐγὼ Νίνος πάλαι πόκ᾽ ἐγενόμην πνεῦμα,
νῦν δ᾽ οὐκέτ᾽ οὐδέν, ἀλλὰ γῆ πεποίημαι,
ἔχω δ᾽ ὁκόσον ἔδαισα χὠκόσ᾽ ἠράσθην,
τὰ δ᾽ ὄλβι᾽ ἡμέων δήιοι συνελθόντες
φέρουσιν, ὥσπερ ὠμὸν ἔριφον αἱ Βάκχαι.
ἐγὼ δ᾽ ἐς ἀίδην οὔτε χρυσὸν οὔτ᾽ ἵππον
οὔτ᾽ ἀργυρέην ἅμαξαν ᾠχόμην ἕλκων,
σποδὸς δὲ πελλὴ χὠ μιτρηφόρος κεῖμαι."

Athenaeus XII p. 530 e. *Φοῖνιξ ὁ Κολοφώνιος ποιητὴς Νίνου λέγων ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἰάμβων φησίν Ἀνὴρ Νίνος τις κτλ.* Vs. 3 an *πλεῦνα*? Vs. 4 *οὐ δίζων* libri, *οὐδ᾽ ἰδὼν* Naekius Choer. p. 227 praeeunte Casaubono, qui *οὐδ᾽ ἰδεῖν*. I. Scaliger *οὐδ᾽ ἴσως*. Cfr. Dobraeus Adv. II p. 340. At ne nunc quidem versum persanatum esse docet verbum *ἴδε*, in quo augmentum omitti non potuit; nec sufficit scribere *οὐκ εἶδεν* vel *οὐκ εἶδε δ᾽*. Lachmannus *ὃς οὔ κεν ἀστέρ᾽ οὐδ᾽ ἰδεῖν ἐδίζητο*. Vs. 7 AB *οὐ μυθητής*. Dindorfius cum Naekio *οὐ μὴν θυητής*. Verum viderat iam ante Lobeckium Paral. p. 434 Schweighaeuserus. Exemplum rarissimae vocis *μυθιήτης* forsan ex hoc ipso loco habet Stephanus Byz. s. v. *Αἴγιναι. τὸ πολιήτης πλεονασμὸν ἔχει τοῦ η, ὡς τὸ μυθιήτης.* Vs. 12 *σῆμ᾽ ᾄδει* dubitanter Naekius. Vulgo *σῆμ᾽ ἴδε*, A *σῆμα ἴδει*. Cfr. Welckeri Syllog. epigr. p. 50 not. Certissimam esse

emendationem docet Meleager Anth. Pal. VII 428 19. *τὸ δ' οὔνομα πέτρος ἀείδει.* Vs. 14. *Κοραξός* scripsi pro *Κόραξος* e praecepto grammaticorum. Vs. 15 vulgo *'Ινδός*. Correxit neglectus ab omnibus Schweighaeuserus, nisi quod minus recte scripsit *Σινδός*. V. Comic. gr. III p. 324. Ibid. *ἀλλὰ* iam olim Cur. crit. p. 56 scripsi pro *ἄλλα*. Vs. 16 libri *ποτ'*. Vs. 18 *ὁκόσον* Naekius pro *ὁκόσσον*. Quae ibid. vulgo post *ἔδαισα* ingeruntur verba *χὠκόσον ἤεισα* vel *χὠκόσ' ἤεισα* delenda esse vidit Bergkius in Zimmermanni Ephem. philol. 1841 p. 581. *χὠκοσ' ἠράσθην* Naekius, libri *χὠκόσσ' ἐράσθην*. Corruptum item videtur *ἔδαισα*, pro quo *ἐδαισάμην* requiritur. Scribendum puto *ἔδαψα*. Vs. 21 *αἵδην* scripsi ex BP pro *ᾅδην*. Trisyllaba forma etiam veteres iambographi usi sunt, sed ut primam producerent, e. c. Simonides Fragm. I, 14 *πέμπει μελαίνης Ἀίδης ὑπὸ χθονός*, et VII, 117 *ἐξ οὗ τε τοὺς μὲν Ἀίδης ἐδέξατο*. Neque aliter Leonidas apud Stobaeum Flor. 120, 9. *εὔθυμος ὢν ἔρεσσε τὴν ἐπ' Ἄιδος.* Iambographi item versus esse videtur qui legitur in Menandri monost. 538 *χρυσὸς δ' ἀνοίγει πάντα κἀίδου πύλας.* Ib. libri *οὔθ' ἵππον*. Vs. 22 libri *ἀργυρῆν*. Vs. 23 inepte vulgo *πολλή*, quod *πελλή* scribendum esse docui Com. gr. III p. 431. Cfr. Dobraeus Adv. II p. 24.

III

Θαλῆς γάρ, ὅστις ἀστέρων ὀνήιστος,
καὶ τῶν τότ', ὡς λέγουσι, πολλὸν ἀνθρώπων
ἐὼν ἄριστος, ἔλαβε πελλίδα χρυσέην . . . .
'Εκ πελλίδος γὰρ τάργανον κατηγυίης

χωλοῖσι δακτύλοισι τὴτέρῃ σπένδει,
τρέμων οἷόν περ ἐν βορηίῳ νωδός.

Athenaeus XI p. 495 d. Φοῖνιξ ὁ Κολοφώνιος ἐν τοῖς ἰάμβοις ἐπὶ φιάλης τίθησι τὴν λέξιν (πελλίδα) λέγων οὕτως Θαλῆς γάρ . . . πελλίδα χρυσέην. καὶ ἐν ἄλλῳ δὲ μέρει φησίν Ἐκ πελλίδος κτλ. Vs. 1 ἀστέρων BPV. ἀστέων ex Casauboni coniectura Schweighaeuserus et Dindorfius, *civium honestissimum* intelligentes. Sed neque ἀστέων pro ἀστῶν dici potuit, neque ἀστός ad sententiam loci accommodatum est. Accedit quod verbo finito post ὅστις aegre careas. Verum sine dubio est ἀστέρων, sed ut versus exciderit. Poeta in hunc fere modum scripsisse videtur:

Θαλῆς γάρ, ὅστις ἀστέρων ὀνήιστον
ναύτῃσιν εὗρεν ἐμπόροισι Φοινίκων,
καὶ τῶν τότ᾽, ὡς λέγουσι, πολλὸν ἀνθρώπων . .

Ἀστέρων ὀνήιστον dicit ursam minorem, quam primus omnium observavit Thales, sidus navigantibus utilissimum, de quo praeter alios Callimachus Choliamb. fr. 10 καὶ τῆς ἁμάξης ἐλέγετο σταθμήσασθαι τοὺς ἀστερίσκους, ᾗ πλέουσι Φοίνικες. Potest vero etiam ὀνήιστος servari, si ita locum refingas: Θαλῆς γάρ, ὅστις ἀστέρων ὀνήιστος ναύτῃσιν (vel Φοίνιξιν) ἐμπόροισίν ἐστιν, ἐξευρών, hoc verborum ordine, ἐξευρὼν ὅστις ἀστέρων ναύταις ὀνήιστός ἐστιν. Prius tamen probabilius. Ναύτας ἐμπόρους iunxit Callimachus Del. 316. Vs. 2 πολλὸν Toupius. Libri πολλῶν. Vs. 3 χρυσέην scripsi pro χρυσῆν. De phiala Thaleti Graecorum sapientissimo reddita v. ad Callimachi Chol. fragm. 13. Vs. 4 ante τάργανον addidi γάρ. Ib. κατηγυίης Porsonus. AB καὶ

τηγυίης. Vs. 6 ἐν βορη ἴωνωδος B, ἐν βορηΐ ονώδως P. In A Schweighaeuserus νωδός accentu carere et praecedenti voci iunctum dicit. ἐν βορηίῳ, *flante borea*, incorruptum. Cfr. Xenophon Cyneg. 8, 1. ὅταν μὲν ἐπινίφῃ καὶ ᾖ βορρεῖον. At νωδός suspectum. An dicit *senem edentulum*? Magis tamen placeret ἐν βορηίῳ ˁλωπος, i. e. ἄλωπος.

PARMENO BYZANTIUS

I

Ἀνὴρ γὰρ ἕλκων οἶνον ὡς ὕδωρ ἵππος
σκυθιστὶ φωνεῖ, κοὐδὲ κάππα γινώσκων . . .
κεῖται δ' ἄναυδος ἐν πίθῳ κολυμβήσας,
κάθυπνος, ὡς μήκωνα φάρμακον πίνων.

Athenaeus V p. 221 a. δοκεῖτέ μοι, ἄνδρες δαιτυμόνες, σφοδροῖς κατηντλῆσθαι λόγοις παρὰ προσδοκίαν βεβαπτίσθαι τε ἀκράτῳ. Ἀνὴρ γὰρ . . . φάρμακον πίνων, φησὶν ὁ Βυζάντιος Παρμένων. Vs. 2 κάππα pro κόππα scripsi e BC. Ibid. Scaliger μηδὲ κόππα γινώσκει. Ac μηδὲ pro οὐδὲ etiam Porsonus Adv. p. 228. Scripsi quod Cur. crit. p. 23 conieci κοὐδέ, quo recepto Hanovius Exerc. crit. p. 96 scribi voluit: κοὐδὲ κόππα γιγνώσκων κεῖταί γ' ἄναυδος. At quo pacto idem homo simul Scytharum more clamare (inepte enim explicant *Scythice loqui*) et mutus somnoque sepultus iacere possit, adeo non intelligo, ut post γινώσκων unum duosve versus Athenaeum omisisse credam. Eam ob causam lacunam indicavi. Verba οὐδὲ κάππα γινώσκων significant οὐδὲ ἐλάχιστον φρονῶν. Hesychius a

Schweighaeusero allatus, *Κάππα: τινὲς δὲ τὸ ἐλάχιστον.* Cfr. Hipponax fr. 78 *ὀλίγα φρονεῦσιν οἱ χάλιν πεπωκότες.*

II

Ἦλθον μακρὴν θάλασσαν, οὐκ ἄγων σῦκα
Καναῖα φόρτον.

Athenaeus III p. 75 f. *Παρμένων ὁ Βυζάντιος ἐν τοῖς ἰάμβοις τὰ ἀπὸ Κανῶν (σῦκα) τῆς Αἰολικῆς πόλεως ὡς διάφορα ἐπαινῶν φησίν Ἦλθον κτλ.* Libri *καύνεα φόρτου.* Correxere Palmerius et Casaubonus.

III

Αἰγύπτιε Ζεῦ Νεῖλε.

Schol. Pind. Pyth. IV, 97. *Κρονίδην τὸν Νεῖλόν φησιν, ὡς καὶ Παρμένων Αἰγύπτιε Ζεῦ Νεῖλε.* Athen. V p. 203 c. *διόπερ αὐτὸν* (Nilum) *καὶ ὁ Βυζάντιος ποιητὴς Παρμένων ἐπικαλούμενος Αἰγύπτιε Ζεῦ, φησί, Νεῖλε.*

IV

Schol. Nicandri Ther. 806. *βέμβιξ δέ ἐστι ζῷον σφηκοειδές, μέλαν τῇ χροιᾷ, κέντρῳ χρώμενον ὡς οἱ σφῆκες. μνημονεύει δὲ καὶ Παρμένων ἐν τοῖς ἰάμβοις.*

V — VII

Stephanus Byz. *Βουδῖνοι: ἔθνος Σκυθικόν. παρὰ τὸ δινεύειν ἐπάνω ἁμαξῶν ὑπὸ βοῶν ἑλκομένων· ἁμαξόβιοι γὰρ οἱ Σκύθαι. Παρμένων ὁ Βυζάντιος ἐν ἰάμβων πρώτῳ.* Idem, *Φρίκιον: ὄρος ὑπὲρ Θερμοπυλῶν Λοκρικόν . . . λέγεται καὶ Φρικωνίτης καὶ Φρικωνιάτης. κεῖται δὲ παρὰ Παρμένοντι τῷ Βυζαντίῳ ἐν προ-*

τέρῳ ἰάμβῳ. Corrigunt πρώτῳ ἰάμβων. Idem, Χιτώνη: οὕτως ἡ Ἄρτεμις. λέγεται καὶ Χιτωνία, ὡς παρὰ Μενίππῳ ὁ Βυζάντιος καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Σφιγγί. Probabiliter Salmasius ὡς Παρμένων ὁ Βυζάντιος.

HERMIAS CURIENSES

Ἀκούσατ᾽, ὦ στώακες, ἔμποροι λήρου,
λόγων ὑποκριτῆρες, οἳ μόνοι πάντα
τὰν τοῖς πίναξι, πρίν τι τῷ σοφῷ δοῦναι,
αὐτοὶ καταρροφεῖτε, κᾆθ᾽ ἁλίσκεσθε
ἐναντία πρήσσοντες οἷς τραγῳδεῖτε.

Athenaeus XIII p. 563 d. ὁ Μυρτίλος ἀποβλέψας εἰς τοὺς τὰ τῆς στοᾶς αἱρουμένους τὰ Ἑρμείου τοῦ Κουριέως ἐκ τῶν ἰάμβων προειπὼν Ἀκούσατ᾽ ὦ στώακες... οἷς τραγῳδεῖτε, παιδοπῖπαι ὄντες καὶ τοῦτο μόνον ἐζηλωκότες τὸν ἀρχηγὸν ὑμῶν τῆς σοφίας Ζήνωνα τὸν Φοίνικα. Vs. 3 πρίν τι Porsonus. Vulgo πρινή. Vs. 5 libri πράσσοντες.

DIPHILUS

Τρέψας δὲ πώλους ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος,
ὃς πρῶτος ἅρματ᾽ ἤλασεν παρ᾽ Ἀλφειῷ.

Pindarus Ol. XI, 83 ἂν᾽ ἵπποισι δὲ τέτρασιν (ἐνίκησεν) ἀπὸ Μαντινέας Σᾶμος ὡλιροθίου. Ubi scholiastes: παρατίθεται καὶ τὸν γράφοντα τὴν Θησηίδα μαρτυροῦντα τῷ ἥρωι (Semo qui prima Olympiade in curuli certamine vicit) τὴν τοῦ ἅρματος ἡνιοχευτικὴν ἀρετήν Τρέψας δὲ

πώλους ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος. In his *παρατίθεται* non de Didymo, cuius praecessit nomen, intelligi potest, sed excidit Aristodemi memoria, quod ex alio scholio coniicio, in quo Diphili locus altero versu auctus legitur: *Ἀριστόδημος δέ φησι μὴ δύνασθαι συγχρονεῖν Ἁλιρρόθιον τὸν κατὰ Κέκροπα Ἡρακλεῖ, ἀλλὰ μηδὲ Ἀρκάδα εἶναι, ἀλλ' Ἀθηναῖον. Σῆμον δέ τινα νῦν νενικηκέναι ἅρματι, ὥς φησι Δίφιλος, ὁ τὴν Θησηίδα ποιήσας, ἔν τινι ἰαμβείῳ οὕτω Τρέψας δὲ πώλους κτλ.* Non recte autem haec e Diphili Theseide afferri existimant. V. Hist. com. gr. p. 449. Pro *τρέψας* Rom. *στρώφας*, Gott. Vrat. D. *στρωφάσων*. Boeckhius *στρωφῶν* coniicit. Malim *στρωφᾷς* sive *στρώφα*.

HERODAS

I

Ἢ χαλκέην μοι μυῖαν ἢ κύθρην παίζει,
ἢ τῇσι μηλάνθῃσιν ἅμματ' ἐξάπτων
τοῦ κεσκίου μοι τὸν γέροντα λωβῆται.

Stobaeus Flor. 78, 6. *Ἡρώδου Μιμιάμβων.* Vs. 2. vulgo *ἢ ταῖσι μηλολόνθῃς.* Codd. *ἐν ταῖσι μηλάνθασιν.* Gaisf. *ἢ ταῖσι μηλάνθῃσι.* Schneidewinus *ἢ'ν ταῖσι μηλάνθῃσιν.* De tertio versu v. Com. gr. II p. 312.

II

Μὴ δὴ κόρη τὺ τὴν χολὴν ἐπὶ ῥῖνας
ἔχ' εὐθὺς ἤν τι ῥῆμα μὴ σοφὸν πεύθῃ.
γυναικός ἐστι κρηγύης φέρειν πάντα.

Stobaeus Flor. 74, 14. Ἡρώδου Μιμιάμβων. Cod. A Ῥώδα i. e. Ἡρώδα.

III

Ὡς οἰκίην οὐκ ἔστιν εὐμαρέως εὑρεῖν
ἄνευ κακῶν ζώουσαν· ὃς δ' ἔχει μεῖον,
τοῦτόν τι μεῖζον τοὐτέρου δόκει πρήσσειν.

Stobaeus Flor. 98, 28. Ἡρώδα Μιμιάμβων. Vs. 3 libri τούτου et δοκεῖ. Correxit Schneidewinus. Idem τἀτέρου pro τοῦ ἑτέρου. Praetuli τοὐτέρου. Cfr. Hipponax fr. 25, 3.

IV

Ἐγὼ δ' ἀδρανέω γυιὸς ὤν· τὸ γὰρ γῆρας
ἡμέας καθέλκει κὴν σκιῇ παραστήκῃ.

Stobaeus Flor. 116, 18. Ἡρώδου Μιμιάμβων. Vs. 1 vulgo δὲ δραινῶ μυιὸς ὤν, A δὲ δραίνω μυός, Gesnerus δ' ἀδρανέω γυρὸς ὤν, Salmasius δ' ἀδραίνω γυιὸς ὤν. Vs. 2 cod. A κὴν σκϊῇ (B σκιῇ) παραστήκῃ. Vulgo καὶ σκιὴ παραστήκει. Valckenarius καὶ σκιὴ παραστήκω. Non expedio.

V

Ἐπὴν τὸν ἑξηκοστὸν ἥλιον κάμψῃς,
ὦ Γρύλλε Γρύλλε, θνῆσκε καὶ τέφρη γίνευ,
ὡς τυφλὸς οὑπέκεινα τοῦ βίου καμπτήρ·
ἤδη γὰρ αὐγὴ τῆς ζόης ἀπήμβλυνται.

Stobaeus Flor. 116, 21. Ἡρώδου ἐν Μολπεινοῦ. Lege Μολπίνου. Molpinus (Μολπῖνος) amici nomen esse videtur, cui hoc carmen dedicaverat Herodes. Vs. 3 libri ὁ

ὑπὲρ κεῖνο. Correxit Porsonus. Vs. 4 *αὐγὴ* et *ἀπήμβλυνται* pro *αὔτη* et *ἀπήμβλυτο* Salmasius. Ibid. *ζόης* Porsonus. libri *ζωῆς*. Quartus versus apud Stobaeum a reliquis avulsus lemma habet *Ἡρώδου Μιμιάμβων*. Coniunxit cum ceteris Salmasius.

VI

Γύναι, τὰ λευκὰ τῶν φρενῶν ἀπαμβλύνει
τὸν νοῦν.

Stobaeus Flor. 116, 24. *Ἡρώδα Μιμιάμβων.* Pro *νοῦν* malim *νόον.*

VII

Προσφὺς ὅκως τις χοιράδων ἀναρίτης.

Athenaeus III p. 86 b. *κογχῶδες ὂν τὸ ὄστρεον (ἀναρίτης) προσέχεται ταῖς πέτραις ὥσπερ αἱ λεπάδες. Ἡρώνδας δ' ἐν Συνεργαζομέναις Προσφὺς κτλ.* Forsan *ἀνηρίτης*.

VIII

Ἄγ' αὐτὸν εἰς τὸ ζήτριον.

Etym. M. p. 411, 41. *Ζήτριον: διὰ τοῦ ῑ συνεσταλμένου καὶ παρὰ Ἡροδότῳ "ἄγ' αὐτὸν εἰς τὸ ζήτριον." ἔστι δὲ χωλιαμβικὸν τὸ μέτρον.* Correxit Ruhnkenius Hist. crit. Orat. p. XCIX. Etym. Gud. p. 232, 18. *ζήτρειον διὰ τῆς ει διφθόγγου κατὰ τὴν παραλήγουσαν.* Quod praetulit Schneidewinus. At non videtur Herodes vocalem ante ζ corripuisse. Non initium igitur, sed finis choliambi excidit.

IX

Ἵνα τὰ Ναννάκου κλαύσῃ.

Zenobius VI, 10. *Νάννακος ἐγένετο Φρυγῶν βασιλεύς . . . . πρὸ τῶν Δευκαλίωνος χρόνων, ὃς προειδὼς τὸν μέλλοντα κατακλυσμὸν συναγαγὼν πάντας εἰς τὰ ἱερὰ μετὰ δακρύων ἱκέτευεν. Ἡρώδης δὲ ὁ ἰαμβοποιός φησιν Ἵνα τὰ Ν. κλαύσῃ.* Ita Schneidewinus pro *κλαύσω.* Vat. *κλαύσι.* Nannaci nomen vitiose scriptum apud Stephanum Byz. v. *Ἰκόνιον. καὶ παροιμία τὸ ἐπὶ Ἀννακοῦ κλαύσειν* (leg. *κλαύσει*) *ἐπὶ τῶν λίαν οἰκτιζομένων.* ubi cod. Vrat. peius etiam habet *Ἀνακοῦ,* quam scripturam qui unice probat Osannus Dissert. de Mida p. 68, ut nomen *Ἀνακός* nihil ab *ἄναξ* differre doceat, immemor fuit Herodae. Cfr. Buttmannum Mythol. I p. 176.

De alio fragmento Herodae forsan adscribendo dixi ad Hipponactis fragm. 27. Ceterum egregio hunc poetam praeconio condecoravit Plinius Epist. IV, 3 ad Antoninum sive, ut in aliis libris legitur, ad Adrianum scripta: *ita certe sum affectus ipse quum graeca epigrammata tua, quum iambos proxime legerem. quantum ibi humanitatis, venustatis! quam dulcia illa, quam antiqua, quam arguta, quam recta! Callimachum me vel Herodem vel si quid his melius, tenere credebam.* Nomen viri varie scribitur. Plinio dicitur Herodes, Stobaeo fere Herodas, cuius formae exemplum habemus etiam apud Xenoph. Hell. III, 4, 1. ubi Herodas Syracusanus memoratur; ab uno Athenaeo (fr. 7) dicitur *Ἡρώνδας.* Herodes an Herodas dicatur perinde est; at diversum nomen est *Ἡρώνδας.* Hoc enim ad *Ἥρων, Ἡρώδης* autem ad *ἥρως* revocandum,

rectiusque scribitur Ἡρῴδης, quemadmodum paragoga huius nominis forma constanter Ἡρῳδιανός scribitur in Aldina Stephani Byzantii et apud Eustathium ad Il. p. 15, 33. 300, 15. 497, 6. 561, 18. 650, 48. aliisque locis innumeris. Ac disertim Ἡρῴδης et Ἡρῳδιανός commendat Etym. M. p. 437, 56. Alia ratio nominis ἡρώνη, quod qui ἡρῴνη i. e. ἡρωίνη scribunt, docere debebunt, quo iure ῑ longum subscribi possit.

THEOCRITUS SYRACUSANUS

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππῶναξ κεῖται.
εἰ μὲν πονηρός, μὴ προσέρχευ τῷ τύμβῳ·
εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
θαρσέων καθίζευ, κἢν θέλῃς ἀπόβριξον.

Carmen hoc, inter Theocriti epigrammata decimum nonum, primus edidit H. Stephanus; videtur in paucis Theocriti codicibus extare. Zieglerus quidem nonnisi in Mediolanensi 1. reperit. At habet etiam Anthol. Pal. XIII, 3 et Tricha de metris p. 9. qui ultimum versum omittit. Vs. 2 Palat. ποτέρχευ, Med. προσέρχου. Vs. 3 Palat. χρηστῶ, quod etsi ferri posse non videtur, fortasse tamen verae lectionis vestigia habet; scribendum enim suspicor καὶ πατρὸς χρηστοῦ. nam παρά eo qui hic requiritur sensu dici non potest. Vs. 4. Med. καθίζου. κἢν Pal. Med. Vulgo κἄν.

ASCLEPIADES SAMIUS

Ὅπου κυνὸς καλοῦσι δυσμόρου σῆμα.

Schol. Euripidis Hec. 1249. περὶ δὲ τοῦ κυνὸς σήμα-

τος καὶ Ἀσκληπιάδης φησὶν ὅτι κυνὸς καλοῦσι δυσμόρου σῆμα. Intelligunt grammaticum; at poetae verba esse vel illud *δυσμόρου* ostendit. Itaque Asclepiades Samius intelligendus videtur, de quo vide quae dixi Delectu Anth. gr. p. 110. Posui autem *ὅπου* pro *ὅτι*, nisi Asclepiades scripsit *ὅκου* et *καλεῦσι*. Constructionis forma eadem qua Homerus usus est, *Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη κέκληται.*

CALLIMACHUS CYRENAEUS

I

Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω
ἐκ τῶν ὅκου βοῦν κολλύβου πιπρήσκουσιν.

Horum versuum primum servavit Scholiastes Arist. Nub. 233 et Suidas v. *οὐ γάρ: οὐ γὰρ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ. Καλλίμαχος Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω. ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ ἥκω.* Tacito auctoris nomine afferunt Hephaestio et metrici Latini, ubi de metro Hipponacteo disserunt. Hinc recte eum Hipponacti vindicavit Bergkius Lyr. graec. p. 519. cuius exemplum sequi non dubitavi. Vide supra p. 102. Ab Hipponacte autem mutuo sumpsit Callimachus, qui in prooemio choliamborum ipsum Hipponactem ex inferis reversum et ista loquentem induxisse videtur. Vix enim dubito quin recte cum illo versu alterum coniunxerim, quem servavit Pollux IX, 83. *εἴη δ' ἂν καὶ κόλλυβον λεπτόν τι νομισμάτιον. Καλλίμαχος γοῦν ἔφη περὶ τῶν ἐν ᾅδου λέγων Ἐκ τῶν ὅκου βοῦν κολλύβου πιπρήσκουσιν, ὡς ἂν εἴποι τις τοῦ προστυχόντος.* Ita

enim haec correxit Bentleius, quum libri habeant ἐκ τῶν οἴκου βοῦν et ὀκόβουν. De festiva ista inferorum descriptione confer Photium p. 314, 18. ὀβολοῦ χίμαιρ' ἐν Ἅιδου, de quo dixi Hist. Com. gr. p. 85. Adde Callimachum Anth. Pal. VII, 524. οὗτος ἐμὸς λόγος ὔμμιν ἀληθινός, εἰ δὲ τὸν ἡδὺν βούλει, πελλαίου (παλλαδίου?) βοῦς μέγας εἰν Ἀίδῃ.

II

Ἰάμβους οὐ μάχην ἀείδοντας
τὴν Βουπάλειον.

Iulianus Epist. XXX p. 403 D. ἡδέως ἐδεξάμην τι παρά σου πινάκιον ἀποσταλὲν .... καὶ κατεμούσωσας αὐτὸ προσθεὶς τοὺς ἰάμβους οὐ μάχην ἀείδοντας τὴν Βουπάλειον, κατὰ τὸν Κυρηναῖον ποιητήν, ἀλλ' οἵους ἡ καλὴ Σαπφὼ βούλεται τοῖς νόμοις ἁρμόττειν. Haec quoque videntur Hipponactis esse, monentis Callimachum ne virulenta scribat carmina, qualia ipse in Bupalum iecerit. Certe indicare voluit poeta, se diversum ab Hipponacte consilium sequi; itaque recte ista ad prooemium rettulisse mihi videor. Eodem sequens fragmentum spectare suspicabar, quo semet ipse poeta monere mihi videbatur ne nimium ingenio indulgeret, sed compesceret iuventutis ardorem animique impetum. Nunc dubitare coepi propter Choerobosci αἰδούμενος, quod alio ducere videtur.

III

Ἴσχε δὲ δρόμου [πάμπαν]
μαργῶντας ἵππους, μηδὲ δευτέρην κάμψῃς,

μή τι παρὰ νύσσῃ δίφρον [ἐξαράξαντες]
ἄξωσιν, ἐκ δὲ κύμβαχος κυβιστήσῃς.

Choeroboscus de tropis poeticis apud Cramerum An. Oxon. IV p. 399. *δι᾽ εὐλάβειαν δέ, ὡς καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ "τὸ πῦρ δέ τ᾽ ἀνέκαυσας ἔρος οὗ πολλῇ κεχώρηκε φλόγι." καὶ πάλιν "Ἴσχε δὲ δρόμου μαργῶντας ἵππους, μὴ δευτέραν κάμψῃς, μήτι παρὰ νύσσῃ δίφρον ἄξωσιν, ἐκ δὲ κύμβαχος κυβιστῇς." ταῦτα οὐ κυρίως εἴρηται. οὔτε γὰρ περὶ πυρὸς οὔτε ἱπποτροφίας ὁ λόγος αὐτῷ, ἀλλ᾽ ὥσπερ αἰδούμενος εἰπεῖν ὃ βούλεται τῇ ἀλληγορίᾳ ἐχρήσατο.* Haec partim peius partim emendatius scripta leguntur apud Gregorium in Walzii rhet. gr. VIII p. 764. *παραλαμβάνεται ἀλληγορία . . . . δι᾽ εὐλάβειαν. καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ "Τὸ πῦρ δέ τ᾽ ἀνέκαυσας, νύσσῃ δίφρον ἄξωσιν. ἐκ δὲ κύμβαχος κυβιστήσῃς."* Emendavi haec ut supra adscripsi. Aberravit a vero Schneidewinus Coniect. crit. p. 151, non facturus, opinor, si ista ad scazontes revocanda esse intellexisset. Difficilior prioris fragmenti emendatio, quod apud Tryphonem in Museo Cantabr. II p. 433 ita scriptum est, *τὸ πῦρ ὅπερ ἐνέκαυσας πολλὴν πρόσω κέχρηκε φλόγα.* Hoc unum video, locum hunc non ad choliambos revocandum esse, sed apparere speciem metri epodicam, qua trimetro iambico subiicitur dimeter. Exempli causa pono quod certe potuit scribere Callimachus:

τὸ πῦρ δὲ τἀνέκαυσας ἐς πολλὴν σφόδρα
πρόσω κεχώρηκε φλόγα.

In quibus *ἐς* debetur Hemsterhusio, qui Tryphonis locum e cod. Leid. protulit ad Callim. ed. Ern. p. 561.

IV

Μοῦσαι καλαὶ κἄπολλον οἷς ἐγὼ σπένδω.

Schol. Sophoclis Oed. Col. 1621 κατ' ἐπικράτειαν δὲ πάντες ἔφη, ἑνὸς μὲν ὄντος τοῦ ἄρρενος δύο δὲ τῶν θηλειῶν, ὅμοιον τῷ "Μοῦσαι καλαὶ κἄπολλον οἷς ἐγὼ σπένδω." Poetae nomen addit Eustathius ad Il. p. 781, 52. οὐ γὰρ ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ "Μοῦσαι καλαὶ καὶ Ἀπόλλων οἷς ἐγὼ σπένδω", οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀρσενικὸν γένος ἐπεκράτησεν, ἀλλὰ τὸ θηλυκόν. Habet idem iterum omisso poetae nomine ad Od. p. 1779, 28. Adde Suidam s. v. Μοῦσαι καλαί.

V

Ἐς τὸ πρὸ τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε,
οὗ τὸν πάλαι Παγχαῖον ὁ πλάσας Ζᾶνα
γέρων ἀλαζὼν ἄδικα βιβλία ψήχει.

Plutarchus de plac. phil. I, 7. p. 880 e. Διαγόρας καὶ Θεόδωρος καὶ Εὐήμερος ὁ Τεγεάτης καθόλου φασὶ μὴ εἶναι θεούς. τὸν Εὐήμερον καὶ Καλλίμαχος ὁ Κυρηναῖος αἰνίττεται ἐν τοῖς ἰάμβοις γράφων Εἰς τὸ πρὸ τείχευς κτλ. Primum versum affert etiam annotante Bentleio Etym. M. s. v. ἄλες p. 59, 47. παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν χωλιάμβοις "ἐς τὸ πρὸ τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε", ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ πρὸ τοῦ τείχους ἱερὸν ὁμοῦ δεῦτε, et Schol. Theocriti VII, 36. ubi ἐς et τείχους scriptum. Respicit item Stephanus Byz. v. Ἡλιαία: δικαστήριον Ἀθηναίων παρὰ τὸ ἅλις. δεύτερον παράγωγον Ἁλία καὶ Ἡλιάία. Cod. Rehd. παρὰ τὸ ἅλεες. δεῦτε παράγωγον. Scribendum igitur παρὰ τὸ "ἀλέες δεῦτε" παράγωγον. Pro ἱερόν forsan

ἱρὸν scribendum. Vs. 2 *Παγχαῖον* Bentleii est emendatio. Libri *χάλκεον*. *Ζᾶνα* autem scripsit poeta, non *Ζῆνα*, quoniam hac ipsa forma Euemerus usus erat. Versum tertium, in quo ante Bentleium legebatur *ψύχει*, Dübnerus autem nescio quam ob causam *ψῆχε* edidit, tacito auctoris nomine servavit etiam Sextus Emp. adv. Math. p. 402 (650 Fabr.) *οἱ ἐπικληθέντες ἄθεοι, καθάπερ Εὐήμερος, γέρων ἀλαζὼν ἄδικα βιβλία ψήχων*.

VI VII VIII

Ἦν κεῖνος οὑνιαυτός, ᾧ τό τε πτηνόν
καὶ τοὺν θαλάσσῃ καὶ τὸ τετράπουν οὕτως
ἐφθέγγεθ᾽ ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμήθειος . . .
Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον· ἔν κοτε Τμώλῳ
δάφνην ἐλαίῃ νεῖκος οἱ πάλαι Λυδοί
λέγουσι θέσθαι . . . .
Ἐγὼ δὲ πάντων εἰμὶ δενδρέων φαύλη.

Coniunxi haec, quoniam ex eadem omnia carminis parte petita sunt. Vs. 1—3 leguntur apud Clement. Strom. V p. 597 A. *γήινον μὲν οἱ φιλόσοφοι παρ᾽ ἕκαστα τὸ σῶμα ἀναγορεύουσι . . . Καλλίμαχος δὲ διαρρήδην γράφει Ἦν κεῖνος κτλ.* E Clemente, ut observavit Bentleius, habet Eusebius P. E. XIII. Primo versu ante Bentleium legebatur *ποτε* pro *τό τε*, et tertio ante Blomfieldum *Προμηθέως*, quod *Προμηθῆος* scribebat Bentleius. Vs. 4—7 servavit Diogenianus Paroem. Praef. p. 178 et Ammonius diff. verb. p. 8, ubi legebatur olim vs. 5 *ἐλαίην εἰκὸς οἱ παλαιοὶ Λυδοί*, certatim correctum ab Scaligero Vossio Bentleio. Emendate omnia scripta sunt apud Diogenianum. Vs. 4 cor-

rupte scriptum ab Eustathio ad Il. p. 855, 7 et ad Odyss. p. 1769, 3 afferri monet Bentleius. Vs. 7, quem iam Bentleius huc rettulit, legitur apud Pseudo-Tryphonem de tropis poeticis p. 52 et Manuelem Moschopulum Opusc. a Titzio editis p. 86. *παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἀστεϊζομένη ἡ ἐλαία φησίν Ἐγὼ φαύλη πάντων τῶν δένδρων εἰμί.* Quae correxit Porsonus ad Toupii Emend. IV p. 487.

IX

Ἐξεῦρε Φρὺξ Εὔφορβος, ὅστις ἀνθρώποις
τρίγωνά τε σκαληνὰ καὶ κύκλων ἑπτά
ἔδειξε μήκη κἠδίδαξε νηστεύειν
τῶν ἐμπνεόντων· οἱ δ' ἄρ' οὐχ ὑπήκουσαν
πάντες.

Diodorus Exc. Vat. ed. Dind. p. 32, 24. *ὅτι Καλλίμαχος εἶπε περὶ Πυθαγόρου διότι τῶν ἐν γεωμετρίᾳ προβλημάτων τὰ μὲν εὗρε, τὰ δὲ ἐκ τῆς Αἰγύπτου πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας ἤνεγκεν ἐν οἷς ὅτ' ἐξεῦρε Φρὺξ Εὔφορβος, ὅστις ἀνθρώποις τρίγωνα τὰ σκαληνὰ καὶ κύκλον ἑπταμήκη δίδαξε νηστεύειν τῶν ἐμπνεόντων, οἱ τάδ' οὐδ' ὑπήκουσαν πάντες.* Hic admirare Bentleii acumen, qui Callimachea apud Diogenem Laert. I, 25. *Θαλῆς προήγαγεν ἐπὶ πλεῖστον ἅ φησι Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἰάμβοις Εὔφορβον εὑρεῖν τὸν Φρύγα, οἷον σκαληνὰ τρίγωνα καὶ ὅσα γραμμικῆς ἔχεται θεωρίας,* ad choliambos referenda esse divinaverit. Callimachi versus paullo aliter scripsi quam L. Dindorfius fecit, qui locum ita constituit:

ἐν οἷς ὁ Φρὺξ Εὔφορβος, ὅστις ἀνθρώποις
τρίγωνά τε σκαληνὰ καὶ κύκλων ἑπτά

ἐξεῦρε μήκη καὶ δίδαξε νηστεύειν.

Qui recte haud dubie *τρίγωνά τε* et *κύκλων ἑπτὰ μήκη* restituit. Minus placent quae Alphonsus Heckerus Comment. de Anth. gr. p. 274 proposuit:

ἅθ' εὗρε Φρὺξ Εὔφορβος, ὅστις ἀνθρώπους
τρίγωνα τὰ σκαληνὰ καἰθέρος κύκλων
τῶν ἑπτὰ μήκη, κἀδίδαξε νηστεύειν.

Αἰθέρος ut addatur minime necessarium; septem orbes esse septem zonas per se intelligitur. Ultima verba, *οἳ τάδ' οὐδ' ὑπήκουσαν,* emendavit Niebuhrius apud Dindorfium; *πάντες* autem fortasse delendum est. Vix enim probari potest quod Heckerus coniecit, qui fragm. 15 cum nostro loco ita coniungi voluit:

τῶν ἐμπνεόντων, οἳ τάδ' οὐχ ὑπήκουσαν
οὐ πάντες, ἀλλ' οὓς ἔσχεν ἅτερος δαίμων.

In quibus quo *οἵ* referre voluerit non indicavit. Accedit quod versus ille *οὐ πάντες* etc. in longe aliam sententiam intelligendus videtur. Vide ad fragm. 15. Sed Heckerus etiam aliam coniecturam protulit: nam quum in Callimachi versibus nihil, ut opinatur, compareat eorum quae Diodorus de geometria a Pythagora ex Aegypto Graeciae illata rettulerit, imo diserte poeta dicat Euphorbum hanc disciplinam invenisse et homines docuisse, duos diversos locos hic commixtos putat, et priorem quidem ex Aetiis ductum (propter fragm. Bentl. 27) alterum vero e choliambis, qui solus servatus sit. Praeterea ex allato Diogenis loco, *Θαλῆς προήγαγεν ἐπὶ πλεῖστον ἅ φησι Καλλίμαχος κτλ.* colligit haec cum choliamborum fragm. 10, in quo de Thalete agitur, in hunc modum coniungenda esse:

ἢ πλέουσι Φοίνικες
[ἄνδρες καπηλοί, κἀπὶ πλεῖστον ἦλθ᾽] ἐν τοῖς,
ἅθ᾽ εὗρε Φρὺξ Εὔφορβος κτλ.

Sed ut mittam monosyllabis vocibus in fine scazontis locum non esse, apud Diodorum omnia aptissime inter se nexa et copulata sunt. Pythagoras, inquit Callimachus, in mathematicis doctrinis alia ipse invenit, alia primus ex Aegyptiorum disciplina ad Graecorum usum derivavit, idem ad summam perfectionem adduxit ea quae Euphorbus olim inchoaverat, geometriae elementa, rerum caelestium scientiam, denique abstinentiam ab esu animalium (νηστεύειν τῶν ἐμπνεόντων); sed in his omnibus nullos ille sectatores habuit. Apparet autem verbis illis, ἤνεγκεν ἐν οἷς ὅτ᾽ ἐξεῦρε Φρὺξ Εὔφορβος, aliquid vitii subesse, quod Niebuhrius ita tollere conatus est, ut ἐν οἷς λέγει ὅτι scriberet. Mihi aliquanto plura excidisse videntur. Ac Diodorus sententiam Callimachiorum reddere satis habens scribere potuit: εἰς τοὺς Ἕλληνας ἤνεγκε, [καὶ ἐπὶ πλεῖστον προῆλθεν] ἐν οἷς ἐξεῦρε Φρὺξ Εὔφορβος. Nam ὅτι ex superioribus temere repetitum videtur. Callimachi autem verba fuisse videntur haec:

ἐς Ἕλληνας
ἤνεγκε, καὶ προὔκοψε πλεῖστον ἐν κείνοις,
ἃ ξεῦρε Φρὺξ Εὔφορβος . . .

Ceterum de Euphorbi inventis, quibus Pythagorae Troianis temporibus se ipsum Euphorbum fuisse professi disciplinae prolusit, nihil ab aliis traditum memini; nec tamen illa Callimachus suopte ingenio finxisse, sed ex antiquioribus poetis derivasse censendus est.

X

Ἔπλευσεν ἐς Μίλητον· ἦν γὰρ ἡ νίκη
Θάλητος, ὅστ' ἦν κἄλλα δεξιὸς γνώμην,
καὶ τῆς ἁμάξης ἐλέγετο σταθμήσασθαι
τοὺς ἀστερίσκους, ᾗ πλέουσι Φοίνικες.

Achilles Tatius ad Arati Phaen. I. ὅτι δὲ ἄλλοι ἄλλα εὗρον ἐκ τοῦ Θάλητα τὴν μικρὰν ἅμαξαν εὑρηκέναι, δῆλον. ὁ γοῦν Καλλίμαχος λέγει Ἔπλευσεν κτλ. Tertium quartumque versum servavit iam a Bentleio indicatus Diogenes Laert. I, 23. Καλλίμαχος δ' αὐτὸν (Thaletem) οἶδεν εὑρετὴν τῆς ἄρκτου τῆς μικρᾶς λέγων ἐν τοῖς ἰάμβοις οὕτως Καὶ τῆς ἁμάξης κτλ. Cfr. Phoenix Coloph. fr. 3. Θαλῆς γάρ, ὅστις ἀστέρων ὀνήιστον ναύτῃσιν εὗρεν ἐμπόροισι Φοινίκων. Vs. 1 ἐς scripsi pro εἰς. Ib. ἔπλευσεν non de tripode intelligo, ut voluit Alphonsus Heckerus de Anth. gr. p. 274, sed de phiala, de qua ad fr. 13 dictum. Vs. 2 editur ὃς τὴν ἄλλα. Bentleius ὅς τ' ἦν ἄλλα, Heckerus ὅς γ' ἦν ἄλλα, Scaliger ad Manilium p. 40 ὃς τά τ' ἄλλα. Hoc ceteris praestaret, si ἦν omitti posset. Scripsi igitur ὅστ' ἦν κἄλλα. Mox γνώμην Scaliger pro γνώμῃ.

XI

Σόλων ἐκεῖνος δ' ὡς Χίλων ἀπέστειλεν.

Choeroboscus apud Cramerum An. Ox. II p. 277. Χίλων: ἔστιν δὲ ὄνομα κύριον, διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ἐπειδὴ εὕρηται καὶ ἐν συστολῇ παρὰ Καλλιμάχῳ, οἷον Σόλων ἐκεῖνος δὲ ὡς Χίλων ἀπέστειλεν, ἔστι δὲ χωλίαμβον. Pro ἐκεῖνος Ruhnkenius ὁ κλεινὸς suspicatur aut ἐκεῖνον,

tripodem intelligens sapientissimo Graecorum reddendm. Praestat haud dubie prius propter ea quae ad fragm. 13 dixi. Praeterea Callimachus, puto, non ἐκεῖνος dixisset, sed κεῖνος. Cfr. Fr. 6, 1. Ac potuit sane scribi Σόλων δὲ κείνην. nam δέ, quod Ruhnkenius delevit, melius transponitur. Nisi cum Lachmanno scribendum Σόλωνι. κεῖνος δ' ὡς —

XII

Πάλιν τὸ δῶρον ἐς Θάλητ' ἀνώλισθεν.

Etymol. M. p. 442, 9. Θαλῆς . . . ἡνίκα βαρύνεται διὰ τοῦ τος κλίνεται τῷ λόγῳ τῶν ἰαμβικῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ πολὺ τὸ δῶρον ἐς Θάλητα ὤλισθεν. ἔστι δὲ χωλίαμβος, τροχαῖον γὰρ ἔχει ἐν τῷ ἕκτῳ ποδί. Correxit Bentleius. Cfr. Plutarchus V. Sol. 4. εἶτα περιιὼν καὶ ἀναπεμπόμενος (ὁ τρίπους) οὕτως ἐπὶ Θαλῆν τὸ δεύτερον ἀφίκετο.

XIII

Θάλης με τῷ μεδεῦντι Νείλεω δήμου
δίδωσι, τοῦτο δὶς λαβὼν ἀριστεῖον.

Diogenes Laert. I, 28. Ταῦτα δὴ (de tripode sapientissimo Graecorum reddendo) ὁ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἰάμβοις ἄλλως ἱστορεῖ, παρὰ Λεάνδρου λαβὼν τοῦ Μιλησίου. Βαθυκλέα γάρ τινα Ἀρκάδα φιάλην καταλιπεῖν καὶ ἐπισκῆψαι δοῦναι τῶν σοφῶν τῷ πρωτίστῳ. ἐδόθη δὲ Θαλῇ, καὶ κατὰ περίοδον πάλιν Θαλῇ, ὁ δὲ τῷ Διδυμαίῳ Ἀπόλλωνι ἀπέστειλεν, εἰπὼν οὕτω κατὰ τὸν Καλλίμαχον Θάλης με κτλ. Nimirum versus istos Callimachus a Thalete donario inscriptos esse dixerat. Bathyclem

illum Mantinensem fuisse coniici potest e Schol. Pind. Ol. XI, 83. Phialam seu pelvim, non tripodem, ut plerique, illud donarium fuisse dixit etiam Phoenix Colophonius Choliamb. fr. 3. Θαλῆς γὰρ ἔλαβε πελλίδα χρυσέην. Cfr. Plutarchus Solon. 4. ταῦτα μὲν οὖν ὑπὸ πλειόνων τεθρύληται, πλὴν ὅτι τὸ δῶρον ἀντὶ τοῦ τρίποδος οἱ μὲν φιάλην ὑπὸ Κροίσου πεμφθεῖσαν, οἱ δὲ ποτήριον Βαθυκλέους ἀπολιπόντος εἶναι λέγουσιν. Vs. 1 Θάλης scripsi pro Θαλῆς (v. fragm. 12) et Νείλεω pro Νειλέω. Cfr. ad Theocr. Idyll. 28, 3.

XIV

Ἔβηξαν οἷον ἄλιβαντα πίνοντες.

Etymol. M. p. 63, 51. Ἄλιβας . . . . σημαίνει καὶ τὸ ὄξος. Καλλίμαχος. Ἔβηξαν οἶνον ἄλιβαντα πίνοντες. Recte Bentleius οἷον. Etymol. Par. apud Cramerum An. Par. IV p. 60. Καλλίμαχος ἐβήζανοὶ ἀλίβας τε πίνοντες. Vocem ἄλιβας ex Hipponacte sumpsit Callimachus. Orion a Ruhnkenio laudatus p. 30, 14. ἄλιβας — ἔστι παρὰ Ἱππώνακτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὄξους. Neglexerunt haec Hipponactis editores.

XV

Οὐ πάντες, ἀλλ' οὓς ἔσχεν ἅτερος δαίμων.

Schol. Pindari Pyth. III 64. λοιμοῦ δὲ γενομένου συναπήλαυσαν καὶ οἱ μηδὲν αἴτιοι. Ἡσίοδος "πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα." Καλλίμαχος δέ φησιν Οὐ πάντες . . . δαίμων. Bentleius Callimachi testimonium cum scholio ad vs. 62 coniunxit: δαίμων ἕτερος,

ὁ κακοποιός, ὡς πρὸς τὸν ἀγαθοποιόν. Quae etsi speciosa coniectura est, non incommode tamen eo, quo libri habent, loco legitur. Ita dixerit poeta non omnes publici mali participes factos esse, sed τοὺς κακοδαίμονας.

XVI

Ὦ 'μαὶ τἀπιόντος ἄγκυραι.

Apollonius Synt. III p. 219. ἔστι δὲ καὶ τὰ τῆς χρήσεως, ἡνίκα ὁ Νέστωρ τοὺς ἰδίους παῖδας προσφωνῇ "Παῖδες ἐμοί" καὶ ἔτι παρὰ Καλλιμάχῳ Ὦ ἐμαὶ τοῦ ἀπιόντος ἄγκυραι. Ad choliambos referenda esse vidit Bentleius, qui scripsit τοῦ 'πιόντος.

XVII

Τὰ τράχηλα γυμνάζειν.

Etymol. M. p. 502, 25. Κέλευθος . . ἀπὸ τοῦ ὁ τράχηλος τὸ τράχηλον. ἔνθεν πληθυντικῶς παρὰ Καλλιμάχῳ Τὰ τράχηλα γυμνάζει. "De tauro ut opinor loquitur, *qui tentat sese atque irasci in cornua discit Arboris obnixus trunco.* Eustath. ad Il. p. 108, 20. ὡσαύτως καὶ τὰ δέσμα καὶ τὸ γυμνάζει τὰ τραχηλά παρὰ Καλλιμάχῳ. Si Etymologicum sequeris, erit membrum choliambi, si Eustathium, hexametri". *Bentleius.* Blomfieldus addit apud Schol. Ven. Iliad. ά. 312 legi τὰ τράχηλα γυμνάζειν, quod sequutus sum. Videntur enim haec quoque verba ad prooemium pertinere, ut moneat Hipponax poetam, ne iuvenci instar lasciviat nimiumque viribus confidat. Vide quae supra ad fragm. 2 dicta sunt. Haec si vera est

coniectura, probabile est Callimachum scripsisse μηδὲ τὰ τράχηλα γυμνάζειν.

XVIII

Οὐ πρῷν μὲν ἡμῖν ὁ τραγῳδὸς ἤγειρεν.

Suidas v. Πρῴ. οὕτω μονοσυλλάβως, ἔτι ὄρθρου βαθέος. τοῦ πρωὶ συναίρεσίς ἐστι τὸ πρῴ, διὸ ὀξύνεται, τὸ δὲ πρῷν περισπᾶται. Οὐ πρῷν μὲν ἡμᾶς ὁ τραγῳδὸς ἤγειρε, Καλλίμαχος. Ioannes Alex. praec. ton. p. 33, 7. τὸ μέντοι πρῴ μονοσύλλαβον παρ' Ἀττικοῖς ὀξύνεται, ἐπεὶ ἐκ τοῦ πρωὶ δισυλλάβου ὀξυνομένου κατὰ συναίρεσιν γέγονε. τὸ δὲ πρῶιν προπερισπᾶται, οἷον "οὐ πρῶιν (sic) μὲν ἡμῖν ὁ τραγῳδὸς ἤγειρεν," ἐπεὶ ἐκ τοῦ πρώην. ubi corrigendum τὸ δὲ πρῷν περισπᾶται. Cfr. schol. Aristoph. Av. 129 πρῴ] νῦν οὐ τὴν πρωίαν λέγει, ἀλλ' ἴσον τῷ ἐν ὥρᾳ. Alius: πρῴ] οὕτως γάρ ἐστι τὸ πρωί. τὸ δὲ πρῷ περισπᾶται, ubi πρῷν scribendum. Aliud huius formae exemplum non habeo, nisi forte apud Machonem Athenaei XIII p. 581 f. pro edito πρωὶ γενόμενον, quo metrum corrumpitur, πρῶιν γενόμενον scribendum est. In Callimachi versu, cuius perobscura sententia est, Bernhardy ἡμᾶς edidit. Revocavi quod plurimi libri habent ἡμῖν, etiam Ioannis consensu firmatum.

XIX

Schol. Aristoph. Pac. 835 et Suidas v. Διθυραμβοδιδάσκαλοι. Καὶ Καλλίμαχος ἐν χωλιάμβοις μέμνηται αὐτοῦ (Ionis Chii) ὅτι πολλὰ ἔγραψεν. De Ione Chio quo loco agebat Callimachus, haud dubie tragicam viri poesin attigit, quam ob rem non incredibile est de eodem

lone intelligenda esse Callimachi verba schol. Hephaest. p. 34 servata: Καλλίμαχος Μοῦσαν ληκύθειον τὴν τραγῳδίαν καλεῖ, de quibus v. Bentl. fr. 319.

XX

Τὰ νῦν δὲ πολλὴν τυφεδῶνα λεσχαίνεις.

Herodianus dict. sol. p. 9. καὶ καθόλου τὰ διὰ τοῦ ηδων καὶ εδων εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκά, διὰ τοῦ ō τὴν κλίσιν ποιεῖ. τὰ γὰρ παρὰ τῷ Κυρηναίῳ "τὰ νῦν δὲ πολλὴν τυφεδῶνα λεσχαίνεις" ἕνεκα μέτρου τὸ ῶ ἐφύλαξεν. Editur τὰ δὲ νῦν. Transposuit Naekius de Callimachi Hecale VI p. 9.

XXI

Λίχνος εἰμὶ καὶ τὸ πεύθεσθαι.

Schol. Vict. Iliad. 14, 172 ἑδανῷ δὲ τῷ εὐώδει, οἱ δὲ ἡδεῖ . . . αἴσθησις ἀντὶ αἰσθήσεως, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ "λίχνος εἰμὶ καὶ τὸ πεύθεσθαι." Ita fere correxit et scholiastae et Callimachi verba Alphonsus Heckerus Comment. Callim. p. 9. Sed καὶ τὸ i. e. καὶ τοῦτο sincerum est. Facile autem aliquis etiam ea quae ibidem tractat Heckerus Callimachi verba, tribus locis ab Eustathio (apud Hemsterh. ad fr. 422) servata, lenissima correctione adhibita ad choliambum revocaverit:

Μηδὲν θέλω καλῶν ἔχειν ἀνάγνωστον.

At neque optime tornatus hic versus est, et quum Theophylactus phys. quaest. p. 4. ab Hemsterhusio l. l. allatus dicat, φίλῳ γὰρ μηδὲν ἄγνωστον ἔχοιμι καλὸν τῷ Κυρηναίῳ πειθόμενος, aliquanto probabilius illa in hunc potius

modum correxeris: μηδὲν ἀνάγνωστον καλὸν ἔχοιμι φίλῳ. Quae satis commode in carmine ad amicum scripto locum habere potuerunt. Dubitanter item aliud Callimachi fragmentum a Strabone IX p. 438 servatum choliambis addo. Adscribam illud quemadmodum corrigere tentavi:

Τὰς Ἀφροδίτας (ἡ θεὸς γὰρ οὐ μούνη)
ἡ Καστνιῆτις τῷ φρονεῖν ὑπερβάλλει
πάσας· μόνη γὰρ ἥδε τῶν ὑῶν θῦμα
προσίεται.

Strabonis verba haec sunt: Καλλίμαχος μὲν οὖν φησὶν ἐν τοῖς ἰάμβοις τὰς Ἀφροδίτας, ἡ θεὸς γὰρ οὐ μία, τὴν Καστνιῆτιν ὑπερβάλλεσθαι πάσας τῷ φρονεῖν, ὅτι μόνη παραδέχεται τὴν τῶν ὑῶν θυσίαν. Vides Strabonem sententiam, non verba Callimachi reddidisse; hinc liberrima coniectandi potestas. Nec sane improbabile videri potest, Strabonem μία substituisse magis poetico μούνη, praesertim si conferas Hesychium et veteres interpretes ad illud Hesiodi οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ne plures commemorem. At possunt sane illa haud maiore opera etiam ad trimetros non claudos revocari, quod post Casaubonum Porsonus Advers. p. 309 facere instituit, qui priorem loci partem ita corrigere sibi visus est:

Τὰς Ἀφροδίτας (ἡ θεὸς γὰρ οὐ μία)
ἡ Καστνίη πάσας ὑπερβάλλει φρονεῖν.

Atqui horum versuum alter pessime formatus ita a Callimacho scribi non potuit. Nec magis quae Alph. Heckerus Quaest. Callim. p. 40 tentavit, probari possunt:

Τὰς Ἀφροδίτας (ἡ θεὸς γὰρ οὐ μία)
ἡ Καστνιῆτις τῷ φρονεῖν ὑπερβάλλει

πάσας, μόνη γὰρ τῶν ὑῶν παραδέχεται θυσίαν.

Qui utrum consulto an casu claudum non claudis trimetrum miscuerit nescio. Anapaestus autem, quem vir doctissimus in quartum versum intulit, a Callimachi arte prorsus alienus est; nec de tribracho, quem in quintum pedem versus tertii intulit, omnis mihi sublata est dubitatio. Itaque si ad puros, quos dicunt, iambos illi versus revocandi sunt, multo probabilius coniicias Callimachum scripsisse:

Τὰς Ἀφροδίτας (ἡ θεὸς γὰρ οὐ μία)
ἡ Καστνιῆτις τῷ φρονεῖν ὑπερφέρει
πάσας· μόνη γὰρ τῶν ὑῶν προσίεται
τὸ θῦμα.

Quae praeterea Bentleius ad Choliambos rettulit, *Ἀλεῖος ὁ Ζεύς* e Schol. Pindari Ol. 10 (11) 55, et *τῷ γ' ἐμῷ δοκῷ* ex Eustathio ad Hom. p. 1627, 43 cll. 1761, 35. quibus addendum videtur quod *ἀδεσπότως* apud Suidam s. v. *ζώεσκον* fertur *ἐγὼν ἔτι ζώεσκον*, ea eodem iure ad puros iambos referri possunt. Prorsus autem Callimacheis eximendum videtur quod Blomfieldus demum ad Iambos rettulit p. 319 ex Etymol. M. p. 212, 48. *Βρενθύεται: μεγαλοφρονεῖ, ἐπαίρεται, οἱονεὶ θρύπτεται . . . καὶ οὕτως ἐν τοῖς ἰάμβοις.* ubi corrigit ille *Καλλίμαχος οὕτως ἐν τοῖς ἰάμβοις.* Mihi haec potius ad Hipponactem referenda videntur, quem in eiusdem vocis explicatione antestatur Hesychius, *Βεβρενθυόμενον: παρὰ Ἱππώνακτι ὀργιζόμενον*, quod Bergkius *βεβρενθυωμένον*, Alberti autem *βεβρενθυμένον* scripserunt. Rectius opinor G. Dindorfius

Thes. L. G. v. *βρενθύεσθαι* illud *βεβρενθυόμενον* ex *βρενθυόμενον* corruptum statuit.

APOLLONIUS RHODIUS

I

Τέρψει δὲ νηῶν ὁ γλυκύς σε χωρίτην
πλόος κομίζων δῶρα πλουσίου Νείλου.

Stephanus Byz. v. *Χώρα. χωρίτης, ὡς ἀπὸ τοῦ ἕδρα ἑδρίτης . . . Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Κανώβῳ Τρέψει δὲ νηὸν ὁ γλυκύς σε χωρίτης πλόος κομίζων δῶρα Νείλου πλουσίου.* Ita haec in libris leguntur, nisi quod Rehd. pro *τρέψει* habet *στρέψει.* Correxi ut supra adscripta sunt. Oblectabit te, inquit, in continenti littore versantem iucunda navium transvectio Nili apportans munera. Describere videtur Canobici ostii prospectum navigiorum transvectione prae ceteris Nili ostiis frequentati. V. Strabon. XVII p. 801.

II

Κορινθιουργές ἐστι κιόνων σχῆμα.

Stephanus Byz. s. v. *Κόρινθος. καὶ σύνθετον Κορινθιουργής, ὡς Ἀττικουργής. Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος Κανώπῳ δευτέρῳ Κορινθιουργές ἐστι κ. σχῆμα.* Videntur haec e descriptione Serapei vel Neptunii petita esse. V. Strab. XVII p. 801 et Stephanum s. v. *Κάνωβος.* Sed *δευτέρῳ* quo spectet obscurum est; duas enim huius carminis recensiones extitisse et *Κανώπῳ δευτέρῳ* ita dictum esse, quemadmodum e. c. dicitur *Θεσμοφοριαζούσαις δευτέραις,*

Πλούτῳ δευτέρῳ etc. id mihi quidem parum credibile videtur: hoc enim dicendi genere non utuntur grammatici nisi ubi de secundis fabularum editionibus loquuntur. at nemo unquam, ut hoc utar, dixit *Ἀπολλώνιος Ἀργοναύταις δευτέροις*. Nec magis probari posset si quis *Κανώβου δευτέρῳ* scribere vellet. quis enim choliambicum carmen ad duorum librorum amplitudinem extensum fuisse credat? Vide igitur ne illud *δευτέρῳ* sive ut passim in codd. scribitur *βῳ* nihil aliud sit quam dittographia postremae syllabae nominis *Κανώπῳ*, quod alii *Κάνωπος* plerique autem *Κάνωβος* scribebant. Ipse Stephanus s. v. *Κάνωπος. οὕτως ἔδει γράφεσθαι διὰ τοῦ π, γράφεται δὲ ὅμως διὰ τοῦ β.* ubi vide Berkelium.

CHARINUS

Ἔρροις, πλανῆτι καὶ κακὴ πέτρη Λευκάς,
Χαρῖνον, αἰαῖ, τὴν ἰαμβικὴν Μοῦσαν,
κατηθάλωσας ἐλπίδος κενοῖς μύθοις.
τοιαῦτ' Ἔρωτος Εὐπάτωρ ἐρασθείη.

Ptolemaeus Heph. apud Photium Bibl. 191 p. 153, 5. *Χαρῖνος δὲ ἰαμβογράφος ἠράσθη Ἔρωτος εὐνούχου τοῦ Εὐπάτορος* (Mithridatis M.) *οἰνοχόου, καὶ πιστεύσας τῷ περὶ τῆς πέτρας* (Leucadis) *λόγῳ κατέβαλεν ἑαυτόν. ἐπεὶ δὲ καταβαλὼν τὸ σκέλος κατεάγη καὶ ὑπὸ ὀδύνης ἐτελεύτα, ἀπέρριψε τάδε τὰ ἰαμβεῖα Ἔρροις πλανῆτι κτλ.*

APOLLONIDES NICAENUS

Γλῆνιν παρηονῖτις ἀμπέχω χερμάς
πικρῇ κατασπασθέντα κύματος δίνῃ,
ὅτ' ἰχθυάζετ' ἐξ ἄκρης ἀπορρῶγος·
χῶσαν δέ μ' ὅσσος λαὸς ἦν συνεργήτης,
Πόσειδον, οὓς σὺ σῷζε καὶ γαληναίην
αἰὲν διδοίης ὁρμιηβόλοις θῖνα.

Servavit Anthol. Pal. VII, 693 cum lemmate *Ἀπολλωνίδου ἰαμβικόν*. Patriae notationem addidi Reiskium sequutus, qui Apollonidem poetam, Tiberii aequalem, non diversum esse statuit ab eo quem Tiberio commentarios suos de Sillis Timonis dedicasse tradit Diogenes Laert. IX, 109. Vs. 4 Iacobsius *συνεργαστής*. Sed v. Lobeckium Pathol. p. 437.

DIOGENES LAERTIUS

I

Τί δὴ γέρων ὢν καὶ φάλανθος, ὠρίστων,
τὸ βρέγμα δῶκας ἡλίῳ κατοπτῆσαι;
τὺ γὰρ τὸ θερμὸν πλεῖον ἢ δέον ζητῶν
τὸν ψυχρὸν ὄντως εὗρες οὐ θέλων ᾅδην.

Diogenes Laert. VII 164. *τοῦτον γὰρ* (Aristonem Peripateticum) *λόγος φαλακρὸν ὄντα ἐγκαυθῆναι ὑπὸ ἡλίου καὶ ὧδε τελευτῆσαι· προσεπαίξαμεν δὲ αὐτῷ τόνδε τὸν τρόπον τῷ ἰάμβῳ τῷ χωλῷ Τί δή κτλ.* Vs. 3 malim *τοιγάρ*.

II

Οὐκ ἄρα μῦθος ἦν ἐκεῖνος εἰκαῖος,
ὡς ἀτυχής τις ἐὼν
τὸν πόδα κολυμβῶν περιέπειρέ πως ἥλῳ.
καὶ γὰρ ὁ σεμνὸς ἀνήρ,
πρὶν Ἀλφεόν ποτ' ἐκπερᾶν, Ἀλεξῖνος
θνῆσκε νυγεὶς καλάμῳ.

Diogenes Laert. II, 110. *νηχόμενον* (Alexinum) *ἐν τῷ Ἀλφειῷ νυχθῆναι καλάμῳ καὶ οὕτω τελευτῆσαι. καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν ἡμῶν οὕτως ἔχον Οὐκ ἄρα μῦθος κτλ.* Vs. 6 libri *νυχθείς*. Correxit Hermannus.

III

Εἰ καὶ σέ, Ξενοφῶν, Κραναοῦ Κέκροπός τε πολῖται
φεύγειν κατέγνων τοῦ φίλου χάριν Κύρου,
ἀλλὰ Κόρινθος ἔδεκτο φιλόξενος, ᾗ σὺ φιληδῶν
οὕτως ἀρέσκῃ, κεῖθι καὶ μένειν ἔγνως.

Diogenes Laert. II 58. *ἔστι καὶ εἰς τοῦτον* (Xenophontem) *ἡμῶν ἐπιγράμματα τοῦτον ἔχοντα τὸν τρόπον Οὐ μόνον . . . ἄλλο, ὡς ἐτελεύτα· Εἰ καὶ σέ, Ξενοφῶν κτλ.* Huius epigrammatis partem alteram quum Suidas s. v. *φιληδῶν* non addito auctoris nomine afferat, totum carmen Ruhnkenius, Diogene festinanter inspecto, Callimacho tribuendum existimabat; quae indigna est et Callimacho et Ruhnkenio opinatio. Ruhnkenio tamen assensus est Blomfieldus Callim. p. 318. Vs. 2 *κατέγνων*. Eadem forma recte Babrio restituta est Fab. 31, 20 *ἑάλων αὐτόθεν μυ-*

χῶν πρόσθεν. Add. Tzetzes Hist. 1, 770. οἱ δὲ τούτων οὐδὲν ἐπέγνων.

POETAE ANONYMI

I

Ὁ κλεινὸς Ἶνις βασιλέως Ἀμάζασπος,
ὁ Μιθριδάτου βασιλέως κασίγνητος,
ᾧ γαῖα πατρὶς Κασπίοις παρὰ κλήθροις,
Ἴβηρ Ἴβηρσιν ἐνθαδὶ τετάρχυται,
πόλιν παρ' ἱρήν, ἣν ἔδειμε Νικάτωρ
ἐλαιόθηλον ἀμφὶ Μυγδόνος νᾶμα.
θάνεν δ' ὀπαδὸς Αὐσόνων ἀγήτορι
μολὼν ἄνακτι Παρθικὴν ἐφ' ὑσμίνην,
πρίν περ παλάξαι χεῖρα δηίῳ λύθρῳ,
ἴφθιμον αἰαῖ χεῖρα δουρὶ καὶ τόξῳ
καὶ φασγάνου κνώδοντι, πεζὸς ἱππεύς τε.
ὁ δ' αὐτὸς ἶσος παρθένοισιν αἰδοίαις . . .

Carmen hoc eximia arte elaboratum Romae in hortis Mediceis descripsit Ursinus, edidit primus Gruterus p. 288. novissime Welckerus Syll. epigr. gr. p. 69. Res historicas ad Traiani tempora spectantes explicuit Hier. de Bosch ad H. Grotii Anth. V p. 182. Vs. 3 *Κασπίοις παρὰ κλήθροις* scripsi pro *Κασπίας παρὰ κλήθρας*, et vs. 4 *Ἴβηρσιν* pro *Ἴβηρος*. Hoc quidem etiam Hermannus in litteris ad me datis. Vs. 7 *θάνεν* omisso augmento scripsit contra usum antiquiorum iambographorum. Apud Simonidem VI, 45 vitiose scribitur *καὶ πονήσατο*. Sed ut noster, etiam Apol-

Ionides vs. 4 et Diogenes I, 2. Ibid. ἀγήτορι, dupliciter corruptum, in lapide legi vix credibile. Suspicor fuisse ἀρειτόλμῳ, ultima syllaba propter sequens μολὼν neglecta. Vs. 10 in lapide esse fertur ΚΑΝΟΖΩΡ, in quo nihil aliud latet quam quod indicante Hermanno M. Hauptius reperit ΚΑΙΤΟΞΩΙ. Vs. 11 Gruterus ΠΕΖΟΣ ΙΠ. Supplevit Scaliger. In fine carminis aliquid deesse intellexit Hermannus, cuius perelegans supplementum est κάλλει τε μορφῆς καὶ φρενῶν γαληνείῃ.

II

Κέρδαιν' ἑταῖρε καὶ θέρους καὶ χειμῶνος.

Sextus Emp. XI, 122. ὁ τὸν πλοῦτον ἀγαθὸν εἶναι ὑπειληφὼς ὀφείλει . . . ἑκάστοτε πρὸς ἑαυτὸν τὸ κωμικὸν ἀναμελετᾶν παράγγελμα Κέρδαιν' ἑταῖρε καὶ θέρους καὶ χειμῶνος. Videtur Sextus memoriae errore comicum poetam nominasse pro iambographo. Nisi quis probare malit quae dixi Com. gr. IV p. 689. Si iambographi est, Hipponactis vel Ananiae esse crediderim.

III

Ἄνθρωπ' ἄπελθε· τὴν σκάφην ἀνατρέψεις.

Tricha de metris p. 9 de Hipponacte: ἐντυχών, φασί, γραΐ, ἥτις Ἰάμβη ἐκαλεῖτο, ἔρια ἐν τῇ θαλάσσῃ πλυνούσῃ τῇ σκάφῃ καὶ πλησιάσας ἤκουσε παρ' αὐτῆς Ἄνθρωπε κτλ. τὸν δὲ ἀκούσαντα τοῦτο, ἐκ τούτου τὸν χωλὸν ἐπιτηδεύσασθαι ἴαμβον. Cfr. Schol. Hephaest. p. 108.

IV

Εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ἦρχεν Ἑρμίας.

Suidas s. v. *Ἑρμίας, ὁ εὐνοῦχος, Ἀταρνεύς . . . τοῦτον δὲ τὸν Ἑρμίαν μόνον γράφουσι διὰ τοῦ ῑ. ἐν δὲ τοῖς τοῦ Ἱππώνακτος στίχοις ἰαμβικοῖς εὕρηται στίχος οὗτος, Εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ἦρχεν Ἑρμίας.* Hermiae Atarnensis nomen *Ἑρμίας* scribendum esse, non *Ἑρμείας*, docet consentiens cum Suida Choeroboscus apud Etym. M. p. 376, 21. *ἔστι καὶ Ἑρμείας κύριον ὄνομα, ὁ εὐνοῦχος ὁ τρίπρατος . . . . δεῖ γινώσκειν ὡς λέγει ὁ Χοιροβοσκὸς εἰς τὴν Ὀρθογραφίαν αὐτοῦ "διὰ τοῦ ῑ γράφεται ὡς παρ' Ἀριστοτέλει, Εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ὁ* (leg. *ἦρξεν*) *Ἑρμίας."* Ubi permirum est istum versum tribui Aristoteli. Eundem Chrestomathiae suae, metrico operi, inseruit Helladius apud Photium Bibl. 279 p. 520, 34. *τῆς δ' Ἀταρνέως (πόλις δ' αὕτη Θρᾳκίας) ἐκτομίας ὢν καὶ δοῦλος ἦρξεν Ἑρμείας*, ubi vel metrica ratio docet Helladium illa in hunc fere modum scripsisse:

Ἀταρνέως δ' — αὕτη δὲ Θρᾳκίας (leg. *Μυσίας*) *πόλις —*
εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ἦρξεν Ἑρμίας.

Quod enim hodie legitur *ἐκτομίας*, de suo Photius genuinae voci *εὐνοῦχος* substituit. Pariter in Theocriti Chii epigrammate apud Diog. Laert. V, 11. scribendum *Ἑρμίου εὐνούχου ἠδ' Εὐβούλου ἅμα δούλου.* Sed Aristotelem versu, de quo agimus, usum esse eo minus credibile est, quum alio loco Hermiam Aristoteles summa cum laude memoraverit. Frequentem Hermiae memoriam iniecit Aristocles, celeberrimi nominis peripateticus, in excerptis apud

Eusebium P. Ev. XV, 2. ubi quidem hodie altera scriptura Ἑρμείας obtinet. Huius nomen igitur si recte Aristoteli substituimus, versum illum, quem ex celebri illis temporibus carmine petitum esse probabile est, Aristocles incertum quam ob causam orationi suae inseruisse putandus est. Productionem penultimae nominis Ἑρμίας tuetur Hipponactis exemplum Fragm. 22, 4 κυκεῶνα πίνων φάρμακον πονηρίης.

V

Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι συκίνη νηῦς.

Zenobius III, 41. Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι συκίνη ναῦς: ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα καὶ ἀναξίως εὐπραγησάντων, εἶτα θρυπτομένων ἐπὶ τοῖς παροῦσι. ναύαρχος γὰρ ὁ Μάνδρων ἐχειροτονήθη πρὸς τὰ ἐν Ἑλλησπόντῳ ἀνάξιος ὤν. φασὶ δὲ καὶ συκίνης ἄρχειν νηός, τουτέστιν εὐτελεστάτης. Pro ναῦς scripsi νηῦς, de qua forma dixi ad Moschum II, 104. Mandro fortasse non diversus est ab archipirata isto a Polyaeno IV, 19 et Frontino III, 3, 7 commemorato.

VI VII

Θρῇκες ὅρκι' οὐ ἐπίστανται.

Zenobius IV, 32. ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ. λέγει γὰρ ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ γῇ πρεσβύτης ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ στήθους ἀπώλετο. καὶ ἐντεῦθεν Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσιν αἴνιγμα γέγονεν Θρᾷκες ὅρκι' οὐκ ἐπίστανται. Dubitanter, nec tamen sine ratione hoc dictum ad iambographum auctorem refero, pariter atque illud apud Hesychium: Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ παίζει, παροιμιακῶς. ἐπειδὴ ἐν ταῖς τοιαύταις οἱ αἰπόλοι ἀκολασταίνουσι.

Pro *Μένανδρος* apud Zenobium scribendum videtur *Μαιάνδριος*, qui ista in Milesiacis referre potuit.

VII

Βαὺ βαὺ καὶ κυνὸς φωνὴν ἵεις.

Ioannes Alex. *τον. παραγγ.* p. 32, 23. *καὶ τὸ βαύ κατὰ μίμησιν κυνὸς ὀξύνεται "βαὺ βαὺ καὶ κυνὸς φωνὴν ἵεις."* Si recte haec choliambi partem esse suspicatus sum, ex Hipponactis Ananiive carmine desumpta sint necesse est. Olim comico poetae haec assignavi vol. IV p. 652.

Addam his pauca de quodam Rhinthonis, Tarentini poetae, fragmento, quod obscurum dicit Welckerus Hippon. p. 18. nec recte explicuit Odofredus Müllerus Dor. II p. 365. Legitur apud Hephaestionem ed. Gaisf. p. 9, ubi de correptionibus diphthongorum in mediis vocabulis disserit: *Ῥίνθων μὲν γὰρ καὶ ἐν ἰάμβῳ ἐπισημασίας ἠξίωσε τὸ τοιοῦτον. ἐν γὰρ Ὀρέστῃ τῷ δράματί φησιν*

Ὥς σε Διόνυσος αὐτὸς ἐξώλη θείη.
ἴθ' Ἱππώνακτος τὸ μέτρον, οὐδέν μοι μέλει.

Horum versuum altero *ἴθ'* e codd. C et M receptum est; pro eo *εἶδ'* habet ed. Florent., *εἶθ'* Turnebi. Non dubium mihi quin omittenda sit inimica metro et sententiae vocula. Atque ita scriptum hunc versum affert Herodianus MS apud Valckenarium ad Eurip. Phoen. 1508. *εὑρίσκομεν τὸ μν̄ ἀποτελοῦν κοινὴν συλλαβήν . . . καὶ τὸ κτ̄, ὡς παρὰ Ῥίνθωνι "Ἱππώνακτος τὸ μέτρον. οὐδέν μοι μέλει."* Ita enim corrigit Valckenarius, quum codex habeat *ὡς παρὰ Τυρίνθω,* quae recte scripta exhibet Choeroboscus Bekkeri Anecd. p. 1176. Videntur autem illi versus,

e quibus aliquanto melius quam e ceteris Italicae comoediae fragminibus scurrilem phlyacographorum colorem cognoscas, inter loquentes personas ita distribuendi esse:

A. Ὡς σὲ Διόνυσος αὐτὸς ἐξώλη θείη.
B. Ἱππώνακτος τὸ μέτρον. *A.* οὐδέν μοι μέλει.

Notat, opinor, Rhintho ipsam illam poetarum quorundam in vocabulorum mensura negligentiam. Itaque quum persona A. horrendam istam exsecrationem ita extulisset, ut in θείη penultimam corriperet, altera et iram hominis et mensurae vitium ridens, tu vero, inquit, Hipponacteum nobis dedisti trimetrum, simul illos poetas carpens, qui correptionem ante κτ similesque licentias sibi indulgerent.

Scripsi Berolini Cal. Ian. 1845. A. Meineke.

Haec ante duos menses commentatus sum, quibus etsi haud pauca habeo quae adiiciam, nunc tamen in potioribus subsistam. In Tzetzae verbis quae p. 99 et 104 tractavi πᾶσαν vel πᾶσιν ex πάλιν corruptum esse intellexit etiam Bergkius, quem vide in Zeitschrift f. Alterthumswiss. 1845 mens. Febr. Idem in Hippon. fr. 13, 2 Ἀττάλεω tuetur cll. Nicolao Damasc. ed. Orelli p. 53. Hipponactis fragm. 46 Bergkius ita correxit:

Ἐπ᾽ ἁρμάτων καὶ Θρηκίων πώλων λευκῶν
Ἠιονέος. κἀτ᾽ ἐγγὺς Ἰλίου πύργων —

Idem Ananii fragm. 1 coniungit cum Hipponact. 44. Callimachea p. 153 sq. Schneidewinus Not. lit. Gotting. 1845 p. 8 ita coniunxit:

Ἀκούσαθ᾽ Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ᾽ ἥκω
φέρων ἰάμβους οὐ μάχην ἀείδοντας
τὴν Βουπάλειον.

Idem Callimachi choliambis addit quae ab Apollonio servata Tyrwhitto praeeunte Babrio assignavit Lachmannus p. 84 sq. Callimachi fr. 3 ad scazontes revocavit etiam Bergkius Comment. crit. II p. 6. Idem Callim. fr. 14 recte *ἁλίβαντα*.

Praeterea corrige operarum errores p. 89, 9 hic. 91, 5 quarum. 101, 10 pro 33 corrige 43. 137, 4 a fin. *ἅσσα*. 140, 16 *ᾄδων*. 160, 2 *κάπηλοι*.

Scripsi Cal. Martiis 1845.

ADDENDUM

ad Phoenicem Colophonium p. 145.

IV

Νίνου κάδοι μάχαιρα, καὶ κύλιξ αἰχμή,
κόμη δὲ τόξα, δήιοι δὲ κρητῆρες,
ἵπποι δ᾽ ἄκρητος, κἀλαλὴ "μύρον χεῖτε."

Athenaeus X p. 421 d. de rerum bellicarum nominibus ad convivii instrumenta translatis disserens: *καὶ Κολοφώνιος δὲ Φοῖνιξ φησί Νίνου κάδοι κτλ.* Vs. 1 *νίνου* ABC, *οἴνου* PVL. Vs. 3 B *ἄκρητοι*, quod non displiceret si *ἵππος* scriptum esset. Vs. 3 *χεῖτε* Lachmannus, libri *κεῖται*.

INDEX POETARUM.

Aeschrio Samius	pag. 137
Anacreon Teius	— 135
Ananius	— 133
Apollonides Nicaenus	— 171
Apollonius Rhodius	— 169
Asclepiades Samius	— 152
Callimachus Cyrenaeus	— 153
Cercidas Megalopolitanus	— 136
Charinus	— 170
Diogenes Laertius	— 171
Diphilus	— 147
Eupolis Atheniensis	— 135
Hermias Curiensis	— 147
Herodas	— 148
Hipponax Ephesius	— 92
Parmeno Byzantius	— 144
Phoenix Colophonius	— 140
Simonides Amorgius	— 134
Theocritus Syracusanus	— 152